

A. W. PINK

HASZNOT NYERNI AZ IGÉBŐL

**Hogyan válhat hasznunkra bibliaolvasásunk s
igetanulmányozásunk?**

A könyv eredeti címe és kiadója:

Profiting from the Word

The Banner of Truth Trust

78b Chiltern Street, London W1M 1PS

1970

Tartalom

Az angol kiadó előszava	2.
1. A Szentírás és a bűn	2.
2. A Szentírás és Isten	7.
3. A Szentírás és Krisztus	13.
4. A Szentírás és az imádkozás	18.
5. A Szentírás és a jó cselekedetek	23.
6. A Szentírás és az engedelmesség	29.
7. A Szentírás és a világ	34.
8. A Szentírás és az ígérek	38.
9. A Szentírás és az öröm	43.
10. A Szentírás és a szeretet	48.

Forrás: www.pardi.ro

Az angol kiadó előszava

A.W.Pink irodalmi munkássága a 20. század első felének egyik kevésbé figyelemre méltatott nagy jelentőségű tényezője volt. 1921-ben elkezdett egy folyóiratot havonként kiadni *Studies in Scriptures* (Szentírásbeli tanulmányok) címen, melyet szinte teljesen saját írásaiból tartott fenn harminc éven át. Abban az időszakban olvasóinak száma valószínűleg sohasem emelkedett ezernél feljebb. Ám ez nem tántorította vissza őt. Meg volt győződve, hogy ismeri azokat a hiányosságokat, melyek az eluralkodó lelki gyöngeséghez vezettek, s önmagát fenntartás nélkül azok százainak szolgálatára szentelte, akik szomjúhozó szívvel olvasták folyóiratát szerte a világon. Célja az volt, hogy a keresztyéneknek olyan bibliai tanítást adjon, mely tiszta fejet és szent életet, imádkozást és kegyességet eredményezzen; s noha az olvasók köre eléggé szűk volt, de kiváló ismertetőjelként egy általános, komoly elkötelezettség jellemezte őket a történelmi igaz keresztyénség iránt.

Pink 1952-ben bekövetkezett halála óta, - s pontosabban, mióta szélesebb körű érdeklődés támadt azon igazságok iránt, melyeket ő oly hűségesen fenntartott, - írásai sokkal általánosabban ismertek és értékelték lettek. Az igemagyarázatoknak és hitmélyítő írásoknak nagy része, mely eredetileg sorozatban, az általa kiadott folyóiratban jelent meg, a közelmúltban ki lett nyomtatva az Atlanti óceán mindkét oldalán.

E sorozat is, mely anyagát képezi ez új könyvnek, először szintén a *Studies in Scriptures*-ban (Szentírásbeli tanulmányok) jelent meg. Ez írások fölfedik a Szentíráshoz való hűség, s a szívhez szólás mély ismertetőjegyét, melyek leginkább jellemzőek Pinkre. Örömmel adjuk közre ezt a kötetet, kiadónk által már eddig megjelent *The Sovereignty of God* (Isten szuverenitása) és *The life of Elijah* (Illés élete) című könyvek mellett.

The Banner of Truth (Az Igazság Zászlaja) kiadó.

1. A Szentírás és a bűn

Komoly okunk van azt hinni, hogy a legtöbb bibliaolvasás és tanulmányozás az utóbbi jó néhány évben semmilyen lelki hasznót nem eredményezett azoknál, akik azzal foglalkoztak. Sőt, tovább megyünk: nagyon féltő, hogy sok esetben az Igével való foglalkozás inkább átoknak bizonyult, mintsem áldásnak. Ez kemény beszédnek tűnhet, s tudatában vagyunk ennek, mégis nem durvább, mint amilyent maga a szóban forgó kérdés megkövetel. Az isteni ajándékokat lehet helytelenül használni, és Isten jótéteményeivel vissza lehet élni. Hogy ez érvényes a fent említett dologra nézve, kitűnik azokból a gyümölcsökből, melyeket teremt. A természeti ember is megteheti, (és gyakran meg is teszi), hogy a Szentírás tanulmányozására adja magát ugyanazzal a lelkesedéssel és kedvvel, mint ahogy más tudományágak iránt is érdeklődik. Ahol ez az eset áll fenn, ott az ilyen embernek ismeretkészlete növekszik, de úgyszintén büszkesége is. Egy érdekes kísérlet végzésével foglalkozó kémikushoz hasonlóan, az intellektuális íráskutató is fellelkesülhet, amikor valami felfedezésre jut abban; de ez utóbbinak öröme egy cseppel sem lelkebb természetű, mint az előbbinek. És ismét, miként egy kémikus sikerei általában növelik önteltségét, és azt eredményezik, hogy lenézzen másokat, nálánál tudatlanabbak, így sajnos, ez az eset áll fenn azoknál, akik belemerültek a bibliai számok, jelképek, prófécia s más efféle tárgyak vizsgálódásába.

Isten Igéjét számos indítékkal kézbe lehet venni. Vannak akik azért olvassák, hogy kielégítsék irodalmi büszkeségüket. Bizonyos körökben tisztességes és népszerű dologgá vált, hogy általános ismereteket szerezzenek a Biblia tartalmáról, egyszerűen azért, mert az azok felől való tudatlanság az általános műveltség hiányának számít. Némelyek azért olvassák,

hogy kielégítsék kíváncsisági ösztönüket, miként tesznek sok más jeles könyvvel is. Mások szektás büszkeségük kielégítéséért olvassák az Igét. Kötelességüknek tartják, hogy megfelelően képzettek legyenek felekezetüknek sajátos tantételeiben, s így mohón kutatják az Írásból vett bizonyítékokat „a mi tanaink” fenntartására. Mások meg azzal a céllal olvassák az Igét, hogy képesek legyenek sikeresen vitatkozni a más nézetten levőkkel. De mindezekben nincs igaz istenismeret, nincs lelki épülésre való vágyakozás, s ezért nincs benne semmilyen valódi haszon a lélek számára.

Miben áll, akkor, az Igéből származó igazi haszon? Hát nem ad-e 2Tim 3,16.17 egy világos választ kérdésünkre? Ott ezt olvassuk: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre: hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” Figyeld meg, mi az, ami ki van itt felejtve: A Szentírás nem a mi intellektuális kedvtelésünkért és testies tudálékosságunkért adatott, hanem, hogy felszereljen minket „minden jó cselekedetre”, s ezt azáltal teszi, hogy tanít, int, megjobbít minket. Hadd erősítsük meg ezt az igazságot más igehelyek segítségével is.

1. Egy személy lelkileg akkor nyer hasznot az Igéből, mikor ez által meggyőzetik bűnössége felől. Ez az Igének elsődleges hivatása: hogy felfedje a mi romlottságunkat, feltárja aljasságunkat, hogy tudatára ébresszen vétkeességünknek. Egy ember erkölcsössége lehet kifogás nélkül való, felebarátaival szemben való viselkedése hibátlan, de amikor a Szentlélek az Igét az szívére és lelkiismeretére alkalmazza, megnyitva bűnei iránt eddig vak szeméit, hogy meglássa Istennel szembeni helyzetét és állapotát, akkor felkiált, „Jaj nekem, elvesztem!” Ilyenképpen van az, hogy minden egyes megváltott lélek elvezettetik Krisztusra való szükségének, ráutaltságának tudatára. „Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek” (Luk.5,31). De míg a Szentlélek nem alkalmazza az Igét Isteni erővel, egy egyén sem érzi át hogy ő beteg, halálosan beteg.

Ezt a meggyőzetést, mely megérteti a szívvel azt a rettenetes pusztítást, amit a bűn végzett az emberi természetben, nem kell csupán a megtérést közvetlen követő tapasztalatokra korlátozni. Minden egyes alkalommal, valahányszor Isten megáldja Igéjét szívem számára, azt végzi bennem, hogy átérezzem, milyen messze, nagyon messze távolodtam attól a mércétől, melyet ő elém helyezett, nevezetesen „Szentek legyetek teljes életetekben” (1Pét 1,15). Íme itt van az első teszt, melyet alkalmaznom kell: Valahányszor az Igében különböző személyek szomorú bukásairól olvasok, tudatosul-e bennem az, mily nyomorultul hasonlítok hozzájuk? Amint Krisztus tökéletes és áldott életéről olvasok, azt eredményezi-e, hogy felismerjem, mennyire óriási a különbség köztem és közte?

2. Egy egyén akkor nyer lelki hasznot igeolvasásából, amikor azt eredményezi benne az Ige, hogy bánkódjék bűnei felett. A köves-talajhoz hasonlított igehallgatókról az van mondva, hogy „hallják az Igét, és mindjárt örömmel fogadják; de nincs gyökere bennük...” (Máté 13,20.21); ámde azokról, kik meggyőzetek Péter prédikálása alatt az van följegyezve, hogy „szívükben megkeseredének” (Csel 2,37). Ez a különbség ma is megvan. Sokan szeretnek hallgatni virágos prédikációkat, vagy előadásokat a „diszpenzációs igazságról” mely bemutatja a szónoki erőket, vagy csillogtatja az előadó intellektuális felkészültségét, de ezek rendszerint semmilyen gyakorlati alkalmazással nem hatnak a lelkiismeretre. Helybenhagyással fogadják, de senki sem aláztatik meg általa Isten előtt, és senki sem lesz általa az Istennel való járás közösségébe vonva. De hadd jöjjön az Urnak egy hűséges szolgálója (ki kegyelmi ajándékait nem hírnévszerzésre használja azok csillogtatásával) és vonatkoztassa a Szentírás tanítását az emberek jellemére, és viselkedésére, kimutatva a szomorú bukást, mely még Isten legjobb szentjeiben is megtalálható: bár a tömeg megveti is ezt a hírnököt, de akik igazán újjászülettek hálásak lesznek az üzenetért, mely arra készíteti

őket, hogy sírjanak Isten színe előtt, s így kiáltsanak: „Ó, én nyomorult ember!” Így van ez az Ige csendes olvasásánál is. Akkor részesülök igazán áldásban általa, amikor a Szentlélek oly módon alkalmazza azt rám, hogy valósággal látom és átérem belső romlottságomat.

Különös Ige található Jeremiás 31,19-ben: „miután megismertem magamat, combomat vertem; szégyenkezem és pirulok.”! Olvasóm, ismersz-e valamit az efféle tapasztalatból? Létrehoz-e benned az igetanulmányozásod egy megtört szívet, és elvezet-e odáig, hogy megalázd magad Isten előtt? Meggyőző-e téged úgy bűneidről, hogy naponta megtérj az Ő színe előtt? A páska-bárányt keserű füvekkel kellett enni (2Móz 12,8). Így mi is, amikor az Ige által valóban táplálva vagyunk, a Szentlélek előbb azt keserűvé teszi számunkra, mielőtt édessé válna szánkban. Jegyezd meg a Jelenések 10,9 parancsát: „Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét. És monda nékem: Vedd el, és edd meg; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz.” Ez mindig a tapasztalati sorrend: előbb a sírás, azután a vigasztalás (Máté 5,4); mielőtt felmagasztaltatnánk, meg kell aláznunk magunkat (1Pét.5,7).

3. Egy egyén akkor nyer lelki hasznot az Igéből, amikor az bűnvallásra vezeti őt. A Írás hasznos a „feddésre” (2Tim 3,18). És egy becsületes lélek kész beismerni hibáit. A testi, újjá nem született emberekről az van mondva, „Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek” (János 3,20). „Isten légy irgalmas nékem, bűnösnek!” - ez egy megújult szív kiáltása, és szüntelen készletve vagyunk az Ige által (Zsolt 119), hogy frissen feltárjuk és újból elismerjük vétkeinket az Úr előtt. „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga, de aki megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Péld.28,13). Nem lehet lelki virágzás és gyümölcsözés (Zsolt 1,3) miközben rejtegetjük szívünkben titkos bűneinket; csak amikor önként, szabadon beismerjük azokat Isten előtt, és részletesen vallást teszünk róluk, csakis akkor örvendezhetünk az Ő kegyelmének.

Nincs valódi békessége a lelkiismeretnek, s nyugalma a szívnek, míg takargatjuk a be nem vallott bűn terhét. A felszabadulás akkor jön, amikor teljesen kiöntjük azt az Úr előtt. Jól figyelj meg a Dávid tapasztalatát: „Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való hallgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében” (Zsolt.32,3-4). Érthetetlen számodra e jelképes, de erőteljes nyelvezet? Vagy saját lelki történeted megmagyarázza azt? Sok olyan igevers van a Bibliában, amit semmilyen kommentárral sem lehet igazán megmagyarázni, mert csakis személyes tapasztalattal lehet kielégítően megérteni. Valóban áldott a közvetlen fejlemény itt: „Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: bevallom álnokságomat az Úrnak, - és te levetted rólam bűneimnek terhét” (5.vers)

4. Egy egyén lelki haszonban részesül, mikor az Ige mélyebb gyűlöletet hoz létre benne a bűn iránt. „Ti, akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt!” (Zsolt.97,10). Nem szerethetjük Istent anélkül, hogy ne gyűlöljünk azt, amit ő gyűlöl. Nem csupán kerülnünk kell a gonoszt, s megtagadni az abban való megmaradást, hanem fegyverbe kell szállnunk az ellen, s szívbeli felháborodottsággal kell viseljünk magunkat vele szemben. Az egyik legbizonyosabb teszt, melyet alkalmazni kell az állítólagos megtérésnél, a szív állapota a bűnnel szemben. Ahová a szentség alapelve be lett plántálva, szükségszerűen elundorodik a lélek mindattól ami szentségtelen. Ha bűn iránti gyűlöletünk igazi, úgy csak hálásak lehetünk, amikor az Ige megfedd minket azon bűneink felől, melyeket eddig nem vettünk észre.

Ez volt a Dávid tapasztalata: „A te határozataidból leszek értelmes; gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét” (Zsolt.119,104). Jól figyelj meg: nem csupán „tartózkodom tőlük”, hanem „gyűlölöm”; nem csupán „néhányat” vagy „sokat”, hanem „a hamisságnak

minden ösvényét"; s nem csak minden „nyilvánvaló gonoszsgot”, hanem „minden hamis ösvényt”. „Igaznak tartom azért minden határozataidat” (Zsolt.119,128). De épp ennek ellenkezője áll fenn a gonoszoknál: „Hiszen te gyűlölöd a fenyítést, és hátad mögé vetted minden rendelésimet” (Zsolt.50,17). A Péld. 8,13-ban ezt olvassuk: „ Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése” és ez a kegyes félelem az ige olvasása által támad: lásd 5Móz.17,18.19! Valóban igazán volt mondva: „Amíg a bűn nincs gyűlölve, addig nem lehet azt megoldökölni; soha nem fogsz úgy kiáltani ellene, miként a zsidók kiáltottak Krisztus ellen, Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt!, míg a bűn nem lesz annyira gyűlölöt előtted, mint amennyire Ő volt előttük” (Edward Reyner, 1635).

5. Egy egyén lelkileg akkor részesül haszonban, mikor az Ige azt eredményezi nála, hogy elhagyja a bűnt. „Álljon el a hamisságtól minden, aki a Krisztus nevét vallja!” (2Tim.2,19). Mennél inkább azzal a határozott céllal olvassuk az Igét, hogy felfedezzük, mi kedves, és mi utálatos az Úr előtt, annál inkább ismertté válik számunkra az ő akarata; és ha szívünk rendben van Istennel, egyre inkább útaink is összhangba lesznek vele. Így fogunk „az igazságban járni” (3Ján.4). A 2Korinthus 6 végén néhány értékes ígélet található azoknak, akik elkülönítik magukat a hitetlenektől. Figyeljük meg e helyen, hogyan alkalmazza a Szentlélek ez ígéreteket. Nem azt mondja, „Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, helyezzük magunkat kényelembe, s váljunk általuk önelégültté”; hanem „Mivelhog azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól” (2Kor.7,1).

„Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek” (Ján.15,3). Itt van egy másik alapszabály, melynek alapján gyakorta meg kell vizsgálnunk magunkat: Vajon utjaim tisztulását eredményezi-e Isten Igéjének olvasása és tanulmányozása? Régtől fogva feltették e kérdést: „Mimódon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát?” s meg van adva rá az isteni felelet: „A Te beszédeidnek megtartása által”. Igen, nem egyszerűen annak olvasása, elhívése, memorizálása által, hanem az Igének személyes alkalmazása által, saját „utjainkra” nézve. Vagyis, azáltal, hogy komolyan vesszük az ilyen figyelmeztetéseket mint „Kerüljétek a paráznságot!” (1Kor.6,18). „Kerüljétek a bálványimádást!” (1Kor.10,14). „Ezeket kerüld! - a pénz szerelmét, s az utána való sóvárgást.(1Tim.6,11). „Kerüld az ifjúkori kívánságokat! (1Tim 2,22); hogy ezáltal a keresztyén a gonosztól való gyakorlati elszakadáshoz jusson el; mert a bűnt nem csak meg kell vallani, hanem el is kell „hagyni” (Péld.28,13).

6. Egy ígét olvasó személy akkor nyer hasznót abból, amikor az Ige által megerősíti magát a bűnnel szemben. A Szent Írások nem csupán azzal a céllal adattak számunkra, hogy felfedjék a bennünk levő romlottságot, és azt a sok-sok bűnös utat, melyen járva „szűkölködünk Isten dicsősége nélkül” (Róma 3,23), hanem hogy úgyszintén arra is szolgáljanak, hogy megmutassák, hogyan nyerhetünk szabadulást a bűnből, hogyan kell őrizkednünk attól, nehogy megsértsük Istent. „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem Ellened!” (Zsolt.119,11). Ez az, amire mindannyian fel vagyunk szólítva: „Végy csak oktatást az Ő szájából, és véssd szívedbe az Ő beszédeit!” (Jób 22,22). Különösképpen a parancsokat, figyelmeztetéseket, buzdításokat fontos, hogy magunkévá tegyük, és nagyra becsüljük; tanuljuk meg azokat, elmélkedjünk és imádkozzunk felettük, s vigyük át a gyakorlatba. Egyetlen hatékony mód arra nézve, hogy egy földterületet megőrizzünk attól, hogy a gyom ne verje fel: az, ha jó magot vetünk bele: „A rosszat jóval győzd meg!” (Róm12,21). Minél „gazdagabban” lakozik Krisztus beszéde bennünk (Kol.3,16), annál kevesebb lesz a bűn hatóereje szívünkben és életünkben.

Nem elegendő pusztán elismerni az Írások hitelességét, szükséges azokat szívünk mélyébe rejteni. Kibeszélhetetlenül komoly az a megjegyzés, ahogyan a Szentlélek rámutat a hittől való elpártolás gyökerére, „mivelhog nem fogadták be az igazságnak szeretetét”

(2Thes.2,10). „Ha csak beszédünk és gondolatunk tárgyát képezi, hamar elmúlik. A magot, mely csak a föld felszínén van, az égi madarak felkapdossák. Azért rejtse azt mélyen magadba; hadd jusson a fülből az elmébe, az elméből a szívbe; szívódjék fel egyre inkább egész lényedbe. Csakis amikor korlátlan uralmat nyer a szívben, akkor fogadjuk azt az iránta való szeretetből; - mikor drágább lett számunkra legédesebb kívánságunknál is, amikor egygé válunk azzal.” (Thomas Manton, 1663).

Semmi sem őrizhet meg minket a világ fertőzésétől, semmi sem szabadíthat meg a Sátán kísértéseitől, és semmi sem oltalmazhat meg oly hatékonyan a bűnnel szemben, mint Isten befogadott ígéje, mit iránta való szeretetből szívünkbe rejtettünk, „Istennek törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak” (Zsolt.37,31). Mindaddig, míg az igazság hatékonyan munkálkodik bennünk, felindítva lelkiismeretünket, és valóban szeretjük azt, meg vagyunk védve az eleséstől. Amikor József kísértve volt Potifár felesége által, ezt mondta: „Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszsgot, és vétkezhetném az Isten ellen!?” (1Móz 39,9). Az Ige ott volt a szívében, ezért volt ereje uralkodni testi vágyai fölött. Kimondhatatlan szentség ez, Istennek hatalmas ereje, ki képes akár megmenteni, akár elpusztítani. Senki sem tudja közülünk, mikor fog kísértésbe esni. Ezért szükséges felkészülni ellene. „Ki veszi ezeket közületek fülébe, aki figyelne és hallgatna ezután?!” (És.42,23). Igen, nekünk fel kell készülnünk a jövőre, s meg kell erősítsük magunkat a bűnnel szemben, azáltal, hogy szívünkbe gyűjtjük az Igét az elkövetkező szükséghelyzetekre nézve.

7. Egy személy akkor nyer lelki hasznot az Igéből, amikor azt eredményezi benne, hogy a bűn ellentétét cselekedje. „A bűn pedig a törvénytelenység” (1Ján.3,4). Isten azt mondja: „Ezt tedd”, a bűn ezt feleli „Nem akarom”; Isten így szól „Ezt ne tedd”, a bűn erre azt mondja „Ezt teszem”. Ekképpen, a bűn lázadás Isten ellen, tudatos ellenszegülés, a magam útjai szerint való járás (És.53,6). Tehát a bűn egyfajta anarchia a lelki birodalomban, s joggal hasonlítható vörös zászló lengetéséhez Isten szeme előtt. Mármost az Isten ellen való bűnözés ellentéte a neki való engedelmisség. Miként a törvénytelenység ellentéte a törvény iránt való alárendeltség. Ekképpen a bűn ellentétét gyakorolni azt jelenti, hogy az engedelmisség ösvényét járjuk. Ez egy másik fő ok, amelyért az Írások adattak nekünk: hogy megismertesse velünk azt az ösvényt, mely kedves Isten előtt. Hasznosak az Írások nemcsak az intésre, s a megjobbításra, hanem „az igazságban való nevelésre” is.

Íme, itt egy másik lényeges alapszabály, mely által gyakorta meg kell vizsgálnunk magunkat. Gondolataim az Ige alapján születnek-e, s szívem az Ige által van-e kormányozva, s minden utam az Isten ígéje által van-e szabályozva? Ez az, amit az Úr követel tőlünk: „Az ígének pedig megtartói legyetek, ne csupán hallgatói, megcsalván magatokat” (Jak.1,22). Ez az a mód, ahogy hálánkat és szeretetünket Krisztus iránt ki kell fejeznünk: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Ján14,15). Ehhez isteni segélynyújtásra van szükség. „Vezérelj a te parancsolataidnak útján”, könyörgött Dávid (Zsolt. 119,35). „Nem csak világosságra van szükségünk, hogy megismerjük utunkat, hanem szívre is, hogy járassunk azon. Az irányítás szükséges elménk vaksága miatt; és szükségünk van a kegyelemnek hatékony ösztönzésére szívünk erőtlensége miatt. Feladatunk teljesítéséhez nem elégséges az igazság előírásainak puszta ismerete, hacsak nem öleljük azokat magunkhoz, s nem követjük azokat teljes szívvel” (Manton). Jegyezd meg, hogy „az Ő parancsolatainak ösvénye”: nem egy magunk-választott útirány, hanem Isten által pontosan meghatározott ösvény; nem egy „országút”, hanem egy magányos „ösvény”.

Vizsgálja meg magát becsületesen és alapos igyekezettel úgy a szerző, mint az olvasó, mintegy Isten jelenlétében, e felsorolt hét ismérv által. Alázatosabbá tesz-e az Ige tanulmányozása téged, vagy büszkébbé - felfuvalkodottá arra az ismeretre nézve, melyre szert tettél? Azt eredményezi-e benned, hogy többre értékeld magad embertársaidnál, vagy

pedig oda vezet, hogy még alázatosabb helyet foglalj el Isten előtt? Létrehoz-e benned egy mélyebb utálatot és gyűlöletet önmagaddal szemben, vagy még önelégültebbé tesz téged? Azt eredményezi-e azoknál, akik között élsz, vagy akiknek talán prédikálsz, hogy így szóljanak: „Kívánom azt a bibliaismeretet, mellyel te bírsz”, vagy pedig ilyen imádságot fakaszt: „Uram, add nekem azt a hitet, kegyelmet, azt a szentséget, melyet adtál barátomnak vagy tanítómnak? „Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt” (1Tim.4,15).

2 A Szentírás és Isten

A Szent Írások mindenestől természetfölöttiek. Isteni kijelentések. „A teljes Írás Istentől ihletett” (2Tim, 3,16). Ez nem csak annyit jelent csupán, hogy Isten magas eszmékhez emelte elméjüket, hanem hogy irányította gondolataikat. Nem azt jelenti egyszerűen, hogy fogalmakat közölt velük, hanem hogy ő diktált minden egyes szót, melyet használtak. „Mert sohasem ember akaratóból származott a próféta szó, hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei” (2Pét.1,21). Minden emberi „elmélet”, mely tagadja ezek szóbeli ihletettségét, a Sátán trükkje, s támadás Isten igazsága ellen. Isten arcképe pecsétként rá van ütve a Szentírás minden lapjára. A Biblia könyvei annyira szent Írások, annyira mennyeiek, oly tiszteletet-keltőek, hogy lehetetlen, hogy pusztán emberi alkotás legyen.

Az Írások egy természetfeletti Istenről tesznek bizonyosságot. Ez egy nagyon elcsépejt megjegyzés, mégis szükséges ma ezt hangoztatni. Az az „isten” akiben sok hitvalló keresztyén hisz, egyre inkább pogány bálvánnyá alacsonyított. Az a kiemelkedő hely, melyet a „sport”, szórakozás elfoglal a nemzet életében, a mértéktelen kényelemszeretet, a családi élet megszüntetése, a nők arcátlan szerénysége: mind megannyi tünetét képezik ugyanannak a betegségnek, mely oly rendkívüli birodalmak összeomlásához és halálához vezetett, mint Babilon, Perzsia, Görögország és Róma. És a húszadik század isten-fogalma, melyet az úgynevezett „keresztyén” országokban a nép nagyobb része elfogad rohamosan az ókori bálványoknak tulajdonított jellemet ölti fel. Ezzel éles ellentétben a Szentírás Istene olyan tökéletességgel van felruházva s oly tulajdonságokkal van felöltöztetve, melyeket pusztán emberi értelem soha nem tudott volna kitalálni.

Istent csakis az önmagáról adott természetfölötti kijelentés által lehet megismerni. Az Írások nélkül, Órála még elméleti ismeretszerzés sem lehetséges. Még mindig igaz, hogy „e világ a bölcsesség által nem ismerte meg Istent” (1Kor 1,21). Ahol a Írások mellőzve vannak, ott Isten csak egy „ismeretlen Isten” (Csel 17,23). Azonban a Írásoknál még valami többre van szükség, mielőtt a lélek Istent megismerhetné, megismerve Őt valóságos, személyes, életbevágó módon. Úgy tűnik, ezzel ma már tisztában vannak többen. A fennálló gyakorlat azonban azt feltételezi, hogy Isten ismerete megszerezhető az Ige tanulmányozása által, éppúgy, ahogy vegytani ismeretre szert lehet tenni egy megfelelő kézikönyv alapos áttanulmányozásával. Isten intellektuális ismerete megszerezhető így, de lélek szerinti ismerete soha. Egy természetfölötti Isten csakis természetfölötti módon ismerhető meg (t.i. oly módon, mely fölötte áll a pusztán természetes lehetőségeknek), Istennek egy szívhez szóló természetfölötti kijelentése folytán. „Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, Ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete a Krisztus arcán” (2Kor.4,6. új ford.). Mindenki, aki Isten kegyelméből részesült e természetfeletti tapasztalatban, megtanulta, hogy csakis „a Te világosságod által látunk világosságot” (Zsolt.36,9).

Isten csakis természetfölötti képesség által ismerhető meg. Krisztus világosan beszélt erről, mikor azt mondta, „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten

Országát" (Ján.3,3). Egy újjá nem született embernek nincs lélek szerinti látása Isten felől. „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg" (1Kor.2,14). A víz, saját ereje folytán sohasem emelkedhet saját szintjénél feljebb. Így a természeti ember is képtelen felfogni azt, ami meghaladja természetes képességét. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent" (Ján.17,3). Örök életben való részesedés szükséges, mielőtt az „Igaz Istent" megismerhetnék. Érthetően ki van ez fejezve 1 Ján. 1,20-ban: „Tudjuk, hogy az Isten Fia eljött, s értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az Igazat". Igen, egy felülről való lelki értelem, új teremtés révén kell adassék számunkra, mielőtt Istent lélek szerinti módon megismerhetnék.

Isten természetfölötti ismerete egy természetfeletti tapasztalatot hoz létre, és ez az, amitől a mai gyülekezetek tagjainak túlnyomó része teljesen idegen. A „vallás" manapság többnyire a „régii Ádámnak" kiigazítását jelenti. Nem más ez, mint holt tetemeket rejtő síremlékek díszítgetése. Csakis külső „forma". Még ahol egészséges tan található, gyakran halott, megmerevedett ortodoxia az is. Nincs mit csodálkozni ezen. Mindig is így volt ez. Így volt akkor is, amikor Krisztus e földön élt. A zsidók nagyon ortodoxok (tisztá/igaz hitűek) voltak. Abban az időben mentesek voltak a bálványimádástól. A templom ott állt Jeruzsálemben, a törvényt magyarázták, Jehovát imádták. És mégis, Krisztus kénytelen volt ezt mondani nekik: „Aki engem elküldött, ti azt nem ismeritek!" (Ján.7,28). „Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek" (Ján.8,19). „Az én Atyám az, aki dicsőít engem, akiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek; És nem ismeritek Őt." (Ján.8,54,55). És jól jegyezd meg, ez egy oly népnek volt mondva, akiknél ott voltak az Írások, szorgalmasan kutatták, és Isten Igéjeként tisztelték azokat! Nagyon jól ismerték Istent elméletileg, de lélek szerinti ismeretük nem volt róla.

Amint akkor volt a zsidóságban, úgy van ma a keresztyénségben. A Szentháromságot „hívók" sokasága mindenestől távol tartja magát Istennek egy természetfölötti, vagy lélek szerinti ismeretétől. Minek alapján állítjuk mi ezt ilyen bizonyosan? A következő igazság szerint: a gyümölcs jellege elárulja a fa természetét, melyen termett; a víz minősége tanúskodik a forrásról, melyből fakadt. Isten természetfölötti ismerete természetfölötti tapasztalatot eredményez, és e természetfölötti tapasztalat természetfölötti gyümölcsökben nyilvánul meg. Másképpen kifejezve Istennek az ember szívében való tényleges lakozása gyökeresen forradalmasítja, átformálja egész életét. Ami így létrejön, azt a természet önmagában képtelen megvalósítani, sőt, egyenesen ellentéte annak. S ez jelentős hiányként jelentkezik valószínűleg a magukat Isten gyermekeinek vallók 95%-nál. Az hitvalló átlag-keresztyének életében semmi sincs, amit ne lehetne az alaptermészet számlájára írni. Ámde Isten valódi gyermekénél egészen más a helyzet. Ő valóban, a kegyelemnek egy csodája; „új teremtés Krisztus Jézusban" (2Kor. 5,17). Tapasztalata, élete természetfölötti.

Egy keresztyén természetfölötti tapasztalata nyilvánvaló Istennel kapcsolatos magatartásában. Mivel isteni életet hordoz magában, mert „isteni természet részese lett" (2Pét.1,4), szükségszerűen szereti Istent, szereti Isten dolgait, szereti mindazt, amit Isten szeret; és ezzel szemben gyűlöli azt, amit Isten gyűlöl. Ezt a természetfölötti tapasztalatot Isten Lelke munkálta ki benne, és pedig az Ige által. A Lélek sohasem munkálkodik elválasztva az Igétől. Az Ige által elevenít meg. Az Ige által győz meg a bűnről. Az Ige által szentel meg. Az Ige által adja a bizonyosságot. Az Ige által eredményez a szentekben növekedést. Eszerint bárki közülünk megállapíthatja az Ige olvasásából és tanulmányozásából nyert haszon mértékét azon hatások alapján, melyeket a Lélek alkalmazása révén létrehozott bennünk. Hadd menjünk be most ennek részleteibe. Aki igazán és lélek szerint hasznot nyert az Írásokból, az

1. Egyre világosabb felismeréssel rendelkezik Isten igényeit illetően. A Teremtő és teremtmény közti nagy vita az volt, hogy ki legyen az Isten: - A Teremtő, vagy pedig a teremtmények; az Ő bölcsessége, vagy pedig az övék szolgáljon cselekedeteik alapszabályaként; az Ő akarata, vagy az övék legyen a döntő. Lucifer bukását az okozta, hogy nehezebbre esett alárendeltségben élnie Alkotója iránt. „Ezt mondád szivedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet,... és hasonló leszek a Magasságoshoz” (És.14,13.14). A hazugság, mellyel a kígyó első szüleinket az ő romlásukra megcsalta, ez volt: „Olyanok lesztek, mint az Isten” (1Móz.3,5). És attól kezdve ez lett a természeti ember szívének gondolata: „Távazzál el tőlünk, mert a Te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! Micsoda a Mindenható, hogy tiszteljük Őt?” (Jób 21,14.15). „Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak: Ki lehetne Úr felettünk? (Zsolt. 12,4). „Szabadok vagyunk! Nem megyünk többé hozzád!” (Jer.2,31).

A bűn elidegenítette az embert Istentől (Ef.4,18). Szíve idegen lett iránta. Akarata ellene szegül, gondolata ellenségeskedés Ővele szemben. Ezzel ellentétben a megváltás helyreállít minket Isten számára: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Pét. 3,18). Jogilag ez már megtörtént; tapasztalatilag most folyamatos megvalósulásban van. A megváltás Istennel való kibékülést jelent; s ez magába foglalja, s maga után vonja, hogy a bűnnek rajtunk levő uralma megtört, a bennünk levő ellenségeskedés megölköltetett, s a szív Isten számára meg lett nyerve. Ebből áll az igazi megtérés: nem más az, mint minden bálvány lerombolása, a csalfa világ üres hiábavalóságairól való lemondás, és Istennek, mint osztályrészünknek, uralkodónknak elfogadása, hogy Ő legyen számunkra minden mindenkiben. A macedóniai keresztyénekről azt olvassuk, hogy „először önmagukat adták az Úrnak” (2Kor.8,5). Az igazán megtértek vágya, és elhatározása, hogy „ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadott” (2Kor 5,15).

Életünkben Isten igényei most már elfogadottak lettek, az Ő jogos uralma rajtunk most már elismert lett: elismertük Őt, mint Istent. Az igazán megtért emberek odaszánják magukat „Istennek, mint akik a halálból életre keltek” és az ő tagjaikat, „igazságnak fegyvereiül az Istennek” (Róm. 6,13). Ez az Ő igénye irántunk: hogy legyen a mi Istenünk, s ennek megfelelően szolgáljuk Őt, tegyük meg mindazt teljesen és fenntartás nélkül, amit Ő követel, kiszolgáltatva magunkat teljesen Neki (lásd Lukács 14,26.27.33.). Istenre tartozik, hogy törvényt alkosson, előírjon, határozatot hozzon számunkra; mi reánk pedig tartozik a köteles engedelmesség, hogy alárendeljük magunkat az Ő irányításának, uralmának, s rendelkezésére álljunk tetszése szerint.

Istent elismerni a mi Istenünknek azt jelenti, hogy átadjuk Neki szívünk trónját. Azt jelenti, hogy Ésaías 26,13 szavaival mondjuk mi is: „Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nekünk kívüled; de általad dicsőijük neved!” Annyi, mint kijelenteni a zsoltárossal, nem képmutatón, hanem őszintén „Isten! én Istenem vagy Te! jó reggel kereslek Téged!” (Zsolt.63,2). Nos, ez attól függően válik valós tapasztalatunkká, ahogyan hasznot nyerünk az Írásokból. Csak az Igében, és csakis abban vannak kijelentve és érvényre juttatva Isten követelései, és amilyen mértékben egyre világosabb és teljesebb látást nyerünk Isten igényeiről, s alárendeljük magunkat azoknak, oly mértékben részesülünk valódi áldásban.

2. Nagyobb félelemmel viseltetik Isten fensége iránt. „Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó” (Zsolt.33,8). Isten olyannyira fölöttünk áll, hogy az Ő fenségének gondolata is remegésre kellene indítson minket. Hatalma oly nagy, hogy annak felismerése meg kellene rettsentsen minket. Oly kimondhatatlanul szent, s bűn iránti gyűlölete oly végtelen, hogy a rossztettnek még csak a gondolata is irtózáttal kellene hogy eltöltsön

minket. „Igen rettenetes Ő a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra akik körülötte vannak” (Zsolt.89,8).

„A bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme” (Préd.9,10); és a „bölcsesség” az „ismeretnek” helyes használatát jelenti. Amilyen mértékben Istent igazán megismerjük, olyan mértékben lesz megfelelőképpen félve is. A gonoszokról ez van írva: „Nincs istenfélelem az ő szemük előtt” (Róm.3,18). Nem vesznek tudomást az Ő fenségéről, sem az Ő tekintélyéről, egyáltalán nem veszik figyelembe parancsolatait, egy cseppet sem riadnak meg amiatt, hogy meg fogja ítélni őket. Ámde az Ő szövetséges népének Isten megígérte „Az én félelmemet adom az ő szívébe, hogy el ne távozzanak tőlem” (Jer 32,40). Ezért ők rettegik az Ő beszédét (És.66,2), és alázasosan járnak előtte.

„Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése” (Péld.8,13). És ismét, „Az Úrnak félelme által távozzunk el a gonosztól” (Péld.16,6). Aki Isten félelmében él, tudatában van annak, hogy „minden helyeken vannak az Úrnak szemei, nézvéen a jókat és a gonoszokat” (Péld.15,3), ezért éppoly lelkiismeretesen jár el a rejtett, kis dolgaiban, mint a nyilvánosakban. Aki elretten bizonyos bűnök elkövetésétől, mivelhogy mások látják, de nem habozik azok elkövetésében, amikor egyedül van, abból még hiányzik az igaz istenfélelem. Úgyszintén az az ember is, aki megzabolázza nyelvét, amikor keresztyén körben van, de nem tesz így máskor, abban sincs istenfélelem. Nincs félelmet keltő lelkiismeretesség benne afelől, hogy Isten mindenkor látja és hallja őt. Az igazán újjászületett lélek fél attól, nehogy engedetlen legyen Isten iránt, vagy dacoljon Vele szemben. Semmiképpen sem akar ilyet tenni. Nem, az ő legmélyebb óhaja az, hogy Néki kedves legyen minden dologban, minden időben, és minden helyen. Legkomolyabb kérése ez: „Mutasd meg nekem a Te utadat, hogy járhassak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet” (Zsolt.86,11).

Azonban, még a szentek is tanítva kell legyenek az Úr félelmére (Zsolt.34,11). S e tanítás is, mint mindig, az Írások által adatik számunkra (Péld.2,5). Az Írásokból tanuljuk meg, hogy Isten szeme mindig rajtunk van, figyelni cselekedeteinket, s mérlegeli indítékainkat. Amint a Szentlélek az Írásokat szívére helyezi, fokozott figyelmet szentelünk e parancsnak: „Az Úr félelmében légy egész napon” (Péld.23,17). Ekképpen, amilyen mértékben megrettenünk Isten félelmes fensége miatt, s tudatosul bennünk hogy „Istenem, Te látsz engem” (1Móz.16,13 angol ford.), és „félelemmel és rettegéssel” munkáljuk üdvösségünket (Fil.2,12), oly mértékben nyerünk valódi hasznot Ige-olvasásunkból s tanulmányozásunkból.

3. Mélyebb tisztelettel viselkedik Isten parancsaival szemben. A bűn úgy jött be e világba, hogy Ádám megszegte Isten törvényét, s Ádámnak minden elesett gyermeke az ő megrontott képmását örökölte (1Móz.5,3). A bűn pedig a törvénytelenység” (1Ján.3,4). A bűn a legnagyobb felségsértés és lelki anarchia: Isten uralmának visszautasítása, az Ő tekintélyének megvetése, az Ő akarata ellen való lázadás. A bűn az, hogy saját utunkra tértünk. Az üdvösség pedig a bűntől való szabadítást jelenti; annak vétkességétől, hatalmából és büntetésétől való szabadulást. Ugyanaz a Lélek, mely meggyőz minket arról, hogy Isten kegyelmére van szükségünk, meggyőz minket arról is, hogy szükséges, hogy Isten akarata uraljon minket. Isten ezt ígérte az Ő szövetséges népének: „adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívébe írom azokat, és leszek nékik Istenük” (Zsid.8,10).

Minden újjászületett lélekben ott van az engedelmesség Lelke. Krisztus azt mondta: „ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet” (Ján. 14,23). Íme, itt van egy próbateszt: „Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk” (1 Ján.2,3). Közülünk senki sem képes azokat tökéletesen megtartani, de minden egyes

keresztyén teljes szívvel kívánja és törekszik is rá. Pállal együtt vallja: „Gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint” (Róma 7,22). A zsoltárossal együtt mondja: „Az igazság útját választottam”, „A te bizonyosságaid az én örökségem” (Zsolt. 119,30.111). És az a tanítás, mely letompítja Isten tekintélyét, amely mellőzi parancsolatait, mely azt állítja, hogy a keresztyén semmilyen értelemben sincs törvény alatt, - az ilyen tanítás az ördögtől van, még ha oly kenetteljes emberi eszköz által hirdettetik is. Krisztus megváltotta népét a törvény átkától, de nem a törvény követeléseitől; megmentette őket Isten haragjától, de nem Isten kormányzásától. „Szeresd az Urat teljes szívedből” - e parancs sohasem volt, és sohasem lesz eltörölve.

1 Kor. 9, 21 erőteljesen hangsúlyozza, hogy mi „Krisztus törvénye alatt „ vagyunk. „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, ahogy Ő járt” (1 Ján.2,6). És hogyan „járt” Krisztus? Isten iránti tökéletes engedelmisségben; tökéletes alárendeltségben az Ő törvénye iránt, tisztelve azt, és engedelmeskedve annak gondolatban, szóban és cselekedetben egyaránt. Nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem hogy betöltse azt (Mát.5,17). És iránta való szeretetünknek nem kedves érzelmekben vagy szép szavakban kell kifejeződnie, hanem az Ő parancsolatainak megtartásában (Ján 14,15); és Krisztus parancsolatai nem másak, mint Isten parancsolatai (v.ö. 2 Móz 20, 6). Egy igazi keresztyén legforróbb könyörgése ez: „vezérelj engem a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban” (Zsolt 119,35). Nos, amilyen mértékben igeolvasásunk s tanulmányozásunk a Lélek alkalmazása folytán nagyobb szeretetet és mélyebb tiszteletet eredményez Isten parancsolatai iránt, annak még pontosabb betöltésében, oly mértékben nyerünk valódi hasznot általa.

4. Erősebben bízunk Isten elégséges voltában. Akiben vagy amiben egy személy leginkább bízunk, az az ő „istene”. Sokan bíznak az egészségükben, mások a gazdagságukban; némelyek önmagukban, mások barátaikban. Ami általánosan minden újjá nem született emberre jellemző, az, hogy ők testi erőre támaszkodnak. De a kegyelem által kiválasztottak szívüket elvonják minden teremtménytől való függéstől, s egyedül az élő Istenben nyugsznak meg. Isten népét a hit gyermekei alkotják. Szívük nyelve ez: „Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg” (Zsolt. 25,2), és ismét, „ha megöl is, én mégis bízom benne!” (Jób 13, 15. angol ford.). Istenre hagyatkoznak, hogy ő viseljen gondot rájuk, ő védelmezze és áldja őket akarata szerint. Egy láthatatlan segélyforrásra tekintenek, egy láthatatlan Istenre számítanak és egy rejtett kézre támaszkodnak.

Igaz, van úgy, hogy hitük ingadozik, de még ha elesnek is, sohasem vágnak ki teljesen. Habár nem mindig egyformán tapasztalják ezt, mégis általános értelemben kifejezi lelküknek állapotát Zsolt. 56,12: „Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem?” Buzgó kérésük ez: „Uram, növeljed a mi hitünket!”. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Róm. 10,17). Ekképpen, amint az Igéről elmélkedünk, s az ígéreteket szívükbe vessük, a hitünk erősödik, Istenbe vetett bizalmunk növekszik s bizonyosságunk mélyebb lesz. Mindebből lemérhetjük, hogy hasznos-e vagy sem a mi bibliatanulmányozásunk.

5. Egyre jobban gyönyörködik Isten tulajdonságaiban. Akiben az ember leginkább gyönyörködik, az az ő „istene”. A szegény világi ember kielégülését szenvedélyeiben, testi élvezeteiben és birtoklásában keresi. Mellőzve a Valóságot, értelmetlenül szalad az árnyak után. Egy keresztyén viszont ember Isten csodálatos tulajdonságaiban gyönyörködik. Istent elismerni a mi Istenünknek, nem csak azt jelenti, hogy meghajtjuk magunkat jogara alatt, hanem, hogy jobban szeretjük Őt, mint a világot; mindennél és mindenkinél többre becsüljük Őt. Ez annyit jelent, hogy a zsoltárossal együtt megtapasztaljuk, hogy „minden forrásaim Tebenned vannak” (Zsolt.87,7). A megváltottak nem csupán egy olyan örömet nyertek Istentől, amit e világ nem adhat, hanem ők „örvendeznek Istenben” (Róma 5,11). Ez az,

amiről a világi ember semmit sem tud. A hívők teljes szívvel vallják: „az Úr az én örökségem” (Jer.sir. 3,24).

A lelki gyakorlatok kellemetlenek a test számára. De az igaz keresztyén így szól: „Isten közelsége oly igen jó nékem”. A testi embernek sok vágyai és ambíciói vannak; de az újjászületett lélek kijelenti: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem, hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét” (Zsolt. 27,4). És miért? Azért, mert szívének igazi érzelve ez: „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!” (Zsolt.73,25). Ó, olvasóm! ha szíved még nem vonzódik az Isten iránti szeretetre és a Benne való gyönyörködésre, akkor még halott vagy Óiránta.

A szentek ilyen nyelven beszélnek: „Habár a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesz gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban: de én mégis örvendezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben (Habakuk 3,17-18). Ah! Ez igazán természetfölötti megtapasztalás! Igen, a keresztyén képes örvendezni, amikor minden földi vagyona elvételük tőle (lásd Zsid. 10,34). Ha börtönben fekszik, vérző háttal, még akkor is tud dicséretet énekelni Istennek! (lásd Csel.16,25). Ekként, ha az igével való foglalkozásod eredményeképpen Isten kimunkálja benned, hogy elszakadj e világ üres kedvteléseitől, s megtanulod, hogy nincs áldás Istenen kívül; és rájössz, hogy Ő minden gyönyörűségnek forrása és foglalata számodra; és egész lélekkel vonzódol Hozzá, teljes szívvel megmaradva Benne; lelked örömét és kielégülését Benne találod: úgy valóban hasznot nyersz az Írásokból.

6. Még mélyebben alárendeli magát Isten gondviselésének. Természetes dolog zúgolódni, amikor dolgaink rosszul mennek; de viszont természetfeletti az, hogy békességünk akkor is megmaradjon (3.Móz.10,3). Természetes dolog, hogy elkeseredünk, ha terveink rosszul sikerülnek; de természetfeletti dolog meghajolni az Ő határozata előtt. Természetes, hogy saját utunkat akarjuk járni, ám természetfeletti ezt mondani: „Ne az én akaratom, hanem a Tied legyen meg!” Természetes dolog lázadozni, amikor egy szeretett személy elvételük tőlünk halál által; természetfeletti viszont szívből így szólni: „Az Úr adta, és az Úr vette el: legyen áldott az Úrnak neve” (Jób 1,21). Amint Isten igazán a mi örökségünk lett, egyre inkább megtanuljuk csodálni bölcsességét, és megismerjük, hogy minden dolgot jól cselekszik. Így az elme megőriztetik „teljes békességben”, miközben a szív Benne bízik (És. 26, 3). Íme, itt van egy másik próbakő: ha bibliatanulmányozásod során megtanulod, hogy Isten útjai a legjobbak; ha azt eredményezi nálad, hogy zúgolódás nélkül alárendeld magad intézkedéseinek; ha arra képesít téged, hogy mindenért hálát adj (Ef. 5,20), - akkor valóban hasznos számodra.

7. Egyre buzgóbban dicsőíti Istent az Ő jóságáért. A dicséret az olyan szív kifakadása, mely kielégülést talált Istenben. Az ilyen ember nyelve ez: „Áldom az Urat minden időben, és dicsérete mindig ajkamon van” (Zsolt. 34,2). Mily bőséges oka van Isten népének az Ő dicsőítésére!- Örökkévaló szeretettel szerette őket, fiaivá és örökösivé fogadta őket, minden dolog javukra szolgál, minden szükségüket kielégíti, örökkévaló boldogságot biztosít számukra: ezért örömeiküknek sosem lenne szabad elnémulnia. A közösségüknek sem lenne szabad megszakadnia Azzal, aki „mindenestől fogva kívánatos”. Mennél inkább „növekszünk Isten ismeretében” (Kol 1,10), annál inkább fogjuk imádni Őt. De csak amikor Isten beszéde gazdagon lakozik bennünk, akkor teljesevünk be lelki énekekkel, Szentlélekkel, (Kol 3,16), és éneklünk dicséretet szívünkben az Úrnak. Mennél inkább fölszabadul szívünk az igaz istenimádatra, mennél jobban megalapozódunk nagy

Istenünk iránti hálaadásban és dicséretben, annál világosabb bizonyosságát adjuk annak, hogy Igéjének tanulmányozása haszonnal járt számunkra.

3. A Szentírás és Krisztus

E sorozatban tapasztalati sorrendet követünk. Az ember csak azután kezd Isten után sóvárogni, miután teljesen kétségbe esett önmaga felől. Az elbukott ember, a Sátán által megcsalva önelégült mindaddig, míg büntől megvakult szemei igazi látást nem nyernek önmagát illetőleg. A Szentlélek mielőtt elvezetne minket annak felismerésére és megtapasztalására, hogy egyedül Istenben találunk igaz bölcsességet, tökéletes jóságot és feddhetetlen igazságosságot, először kimunkálja bennünk a saját tudatlanságunk, haszontalanságunk, szegénységünk és nyomorúságunk érzését. Tudatában kell lennünk tökéletlenségünknek, - csak így tudjuk igazán értékelni Isten tökéletes tulajdonságait. Miközben valaki Isten jellemét szemléli, egyre inkább tudatosul benne az a végtelen távolság, mely elválasztja őt a Legfenségesebbtől. Miközben megtanul valamit Istennek reá nehezedő jogos igényeiből, s átérzi saját tehetetlenségét azok teljesítésére, ezáltal előkészül az örvendetes üzenet meghallására, s annak örömmel fogadására, hogy Valaki Más teljesen betöltötte azokat a követeléseket mindazokért, akik az Őbenne vetett hithez elvezéreltetnek.

„Tudakoztátok az Írásokat,” mondta az Úr Jézus, s aztán hozzátette, „mert ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” (Ján 5,39). Bizonyosságot tesznek róla, mint az elvesző bűnösök számára rendelt egyetlen Szabadítóról; mint az egyedüli Közbenjáróról Isten és ember között; mint az egyetlen személyről, aki által az Atya elérhető. Az Írások tanúskodnak az Ő személyének csodálatos, tökéletes tulajdonságairól; az Ő tisztségeinek sokszínű dicsőségéről; az Ő befejezett művének elégséges voltáról. A Szentírástól elválasztva lehetetlen Őt megismerni. Egyedül itt jelentetik ki számunkra. Amikor a Szentlélek Krisztus dolgait veszi, s kijelenti azokat az Ő népe számára, hogy a lélek azokat megismerje: e munkájában semmit sem használ azon kívül, ami meg van írva. Miközben igaz, hogy Krisztus az Írások kulcsa, éppúgy igaz, hogy csakis az Írásokban találjuk „Krisztus titkának” feltárulását (Ef.3,4).

Mármost a Biblia olvasásából és tanulmányozásából merített haszon mértéke megállapítható aszerint, hogy mennyire válik Krisztus egyre valóságosabbá és értékesebbé számunkra. A „kegyelemben növekedni” annyi, mint „Jézus Krisztus ismeretében növekedni” (2 Pét 3,18): a második mellékmondat ez igeversben tehát nem valami pótlás az elsőhöz, hanem kifejtése, magyarázata annak. Krisztust „megismerni” (Fil 3,10) - ez képezte Pál apostol legfőbb vágyát és célját; oly vágy és cél volt ez szívében, melynek minden más érdeket alárendelt. De jól jegyezd meg: az az ismeret, amelyről e versekben szó van, nem egy intellektuális hanem lelki; nem elméleti hanem tapasztalati; nem általános hanem személyes ismeret. Természetfölötti ismeret ez, mely a Szentlélek által adatik az újjászületett léleknek, amint a Lélek magyarázza és alkalmazza szívünkben a Krisztusról szóló Írásokat.

Mármost Krisztusnak ez ismerete, melyet az áldott Lélek közöl a hívővel az Írások által, különféle képpen válik lelkünk hasznára: annak különféle állapotai, körülményei és szükségégeinek megfelelően. Ama kenyérrel kapcsolatban, melyet Isten adott Izráel fiainak pusztai vándorlásuk alatt, feljegyeztetett, hogy „szedének, ki többet, ki kevesebbet”(2 Móz 16,17). Ugyanez igaz Annak megismerésével kapcsolatban is, kinek a manna előképe volt. Krisztus csodálatos személyiségében mindaz megtalálható, ami pontosan megfelel számunkra, minden helyzetben, minden körülményben, minden szükségben, úgy a jelenlegi időre, mint az örökkévalóságra nézve; de mi oly nehézkesek vagyunk ezeknek felfogására, s még lassúbbak az ennek alapján való cselekvésre. Kimeríthetetlen teljesség van Krisztusban (Ján 1,16), mely a mi rendelkezésünkre áll, hogy merítsünk belőle; és a szabályozó alapelv,

mely meghatározza annak mértékét, hogy mennyire válunk „erősekké a Krisztus Jézusban való kegyelemben” (2 Tim 2,1) ez: „Legyen néked a te hited szerint” (Mát 9,29).

1. Egy egyén akkor nyer hasznot az Írásokból, amikor azok felfedik számára Krisztusra való utaltságát, mikor meglátja, hogy Krisztusra van szüksége. Az ember természeti állapotában magát saját ellátására elégségesnek tartja. Igaz, van egy homályos képzele arról, hogy nincs minden rendben közte és Isten között, de könnyen meggyőzi magát afelől, hogy képes olyat tenni, ami kiengeszteli Istent. Ez képezi minden emberi vallás fundamentumát, Kaintól elkezdve, kinek „útján” (Jud 11) emberek tömege jár ma is. Mondd csak a buzgó vallásosnak, hogy „akik testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt” (Róm 8,8), s azonnal megsértődik. Hangsúlyozd számára, hogy „minden mi igazságunk olyan, mint a megfertéztetett ruha” (És 64,5), s képmutató udvariasságát egyből harag váltja fel. Így volt ez akkor is, amikor Jézus e földön járt. A legvallásosabb nép, a zsidók nem érezték át „elveszett” voltukat, és óriási szükségüket egy mindenható Szabadító után.

„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek” (Mát 9,12). A Szentlélek sajátos tisztét képezi, hogy az Írások alkalmazása által meggyőzze a bűnösöket kétségbeesztő helyzetük felől, hogy megláttassa velük elesett állapotukat, hogy „tetőtől talpig nincs épség” bennük (És 1,6). Miután a Lélek meggyőz minket bűneinkről - Isten iránti háládatlanságunkról, zúgolódásunkról, Tőle való elpártolásunkról -, miután reánk nehezíti Isten irántunk való jogos igényeit - szeretetünkre, engedelmességünkre és imádatunkra való jogát -, és miután érezteti velünk szomorú kudarcainkat, hogy nem adtuk meg Neki, ami Őt megilleti, - akkor felfedi előttünk, hogy Krisztus a mi egyetlen reménységünk, s tudatosítja bennünk, hogy hacsak nem menekülünk Hozzá, Istennek haragja bizonyosan lesújt ránk.

És mindez nem korlátozódik csupán a megtérés kezdeti tapasztalatára. Minél inkább elmélyíti a Lélek az ő munkáját az újjászületett szívben, annál inkább tudatára ébred saját tisztátalanságának, bűnösségének és utálatosságának; és minél inkább felismeri nyomorúságát, annál jobban megtanulja értékelni azt az értékes, drága vért, mely megtisztít minden bűntől. A Lélek azért küldetett, azért van itt, hogy Krisztust dicsőítse, és az egyik alapvető mód, mely által ezt teszi az, hogy egyre jobban megnyitja azoknak szemeit, akikért Ő meghalt, hogy lássák, mennyire megfelel számukra Krisztus, épp ilyen nyomorult, undorító, poklot érdemlő bűnösök számára. Valóban, minél több igazi hasznot nyerünk az Írásokból, annál jobban átérezzük, mily nagy szükségünk van Rá.

2. Egy lélek hasznot nyer az Írásokból, amikor ezek Krisztust még valóságosabbá teszik számára. Izráel népének nagy többsége a rítusokban és ceremóniákban nem látott a külsőségeknél többet; de volt egy újjászületett maradék, kik abban a kiváltságban részesültek, hogy Krisztust magát szemlélték azokban. „Ábrahám látta az én napomat” mondja Krisztus (Ján 8,56). Mózes többre értékelte „Krisztus gyalázatát” (Zsid 11,26), mint Egyiptom minden kincseit. És éppen így van ez a keresztyénségben is. A néptömegek számára Krisztus csak egy név, vagy legfeljebb egy történelmi egyéniség. Nincs személyes kapcsolatuk Vele, nem élvezik a Vele való lelki közösséget. Ezért, amikor valakit elragadtatással hallanak szólni felőle, az ő lényének kiválóságáról, azonnal túlbuzgónak vagy fanatikusnak bélyegezik. Számukra Krisztus nem valóságos, hanem homályos, megfoghatatlan. De egy valódi keresztyénnél teljesen másképpen áll a dolog. Szíve így szól:

„Hallottam a Jézus hangját,
s nem kívánok hallani mást;
Szemlélttem a Jézus arcát,
s lelkem benne üdvöt talált.”

És mégis, ez áldott, gyönyörteljes látás nem egy állandó, változatlan tapasztalata a szenteknek. Miként felhők rejtik el néha előlünk a napot, úgy gyakori bukásaink megszakítják a Krisztussal való közösségünket, s azt eredményezik, hogy elrejtse arcának világosságát tőlünk. „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak” (Ján 14,21). Igen, annak ígéri az Úr Jézus, hogy kijelenti magát, aki - kegyelem által - az engedelmesség útját járja. És minél gyakoribbak, s tartósabbak az Úr Jézus eme önkijelentésének megtapasztalásai, annál inkább valósággá válik Ő a Lélek számára, míg végül Jóbbal együtt elmondhatja: „Az én füleimnek hallásával hallottam felőled, de most szemeimmel látlak téged” (Jób 42,4). Tehát minél inkább előbb valósággá válik Krisztus számomra, annál nagyobb hasznot merítettem az Igéből.

3. Egyegyén hasznot nyer az Igéből, amikor figyelmét egyre inkább leköti, lenyűgözi Krisztus tökéletes lényé s az Ő tulajdonságai. A szükség-érzet az, mely a lelket először Krisztushoz vezet, de az ő kiválóságainak felismerése az, mely von minket, hogy utána fussunk. Minél inkább valósággá válik Krisztus számunkra, annál jobban vonznak bennünket tökéletes tulajdonságai. Kezdetkor csak Megmentőnként szemléljük Őt, de amint a Lélek folytatja munkáját, s egyre többet vesz abból, ami a Krisztusé, s megmutatja nekünk, felfedezzük, hogy „sok korona” található fején (Jel 19,12). Isten ígéje régen kijelentette már: „És hívják nevét Csodálatosnak” (És 9,6). Neve mindazt jelenti, aki Ő, amint az Írásokban kijelenti magát. „Csodálatos” tisztségeiben, azok számában, sokszínűségében, azok elégséges voltában. Ő az a Barát, ki ragaszkodóbb a testvérnél, ki bármely szükségben segít. Ő a nagy Főpap, ki képes együttérzeni gyarlóságainkkal. Ő a mi Közbenjárónk az Atyánál, ki védelmez minket, valahányszor a Sátán vádol.

A mi legnagyobb szükségünk, ami a legfontosabb számunkra az, hogy Krisztussal legyünk elfoglalva, hogy leüljünk lábaihoz, mint Mária tette, és beteljesedjünk az Ő teljességével. A mi fő kedvtelésünk az kell legyen, hogy „figyelmezzünk a mi vallásunk Apostolára és Főpapjára” (Zsid 3,1): hogy elmélkedjünk a különféle kapcsolatokról, melyeket fenntart irányunkban, hogy szívünkben forgassuk drága ígéreteit, melyeket nekünk adott, hogy elmerengjünk az Ő irántunk való csodálatos és változhatatlan szeretetén. Amint ezt tesszük, annyira fogunk gyönyörködni az Úrban, hogy világ szirén-hangjai minden vonzerejüket elveszítik irányunkban. Ó, olvasóm! ismersz-e te ebből személyesen valamit jelenlegi megtapasztalásodban? Kitészik-e Krisztus tízezrek közül is lelked számára? Meghódította-e már a szívedet? Legfőbb örömedet leled-e abban, hogy egyedül légy, s Vele foglalkozz? Ha nem, úgy bibliaolvasásod s tanulmányozásod valójában kevés haszonnal jár.

4. Egy személy hasznot nyer az Írásokból, amint Krisztus egyre értékesebbé, drágábbá válik számára. Krisztus minden igaz hívő becslésében drága (1 Pét 2,17). Minden mást szemétnek ítélnék Jézus Krisztusnak, az ő Uruknak ismerete gazdagságáért (Fil 3,8). Az Ő neve számunkra olyan, mint kiöntött drága kenet (Én 1. 3). Amiképpen Isten dicsősége, mely megnyilvánult a felépült templom csodálatos szépségében, valamint Salamon bölcsességében és pompájában, vonzotta magához az imádókat a föld legtávolabbi részéről is, úgy Krisztus páratlan kiválósága, mely ezek által jelképeztetett, még erőteljesebben vonzza népének szívét magához. Az Ördög nagyon jól tudja ezt, s ezért szüntelen azon munkálkodik, hogy megvakítsa a hitetlenek elméjét, odahelyezve közéjük és Krisztus közé e világ csábításait. Isten megengedi, hogy a hívőket is megtámadja, de meg van írva: „Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek” (Jak 4,7). Álljatok ellene határozott, buzgó imában, esdve a Lelket, hogy vonja érzelmeiteket Krisztushoz.

Minél inkább lekötnek minket Krisztus tökéletes lényének tulajdonságai, annál inkább fogjuk szeretni és imádni Őt. A Vele való tapasztalati ismeretség hiánya az, mely

szívünket hideggé teszi iránta. De ahol az igazi, naponkénti Krisztussal való közösség ápolva van, ott a keresztyén a zsoltárossal együtt kiáltja: „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!” (Zsolt.73,25). Ez képezi a keresztyénség lényegét, s minden mástól megkülönböztetett természetét. A fanatikus törvényeskedők meglehet, hogy buzgón igyekeznek megdézsmálni mentát, kaprot és köményt, és készek megkerülni tengert s szárazföldet, csak hogy valakit prozelitává tegyenek, és mégis, nincs bennük szeretet a Krisztusban kijelentett Isten iránt. Isten a szívre néz: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem!” (Péld 23,26) - ez az Ő igénye. Minél értékesebb Krisztus számunkra, annál inkább gyönyörködik Ő bennünk.

5. Egy lélek, aki az Írásokból hasznot nyer, növekvő bizalmat érez Krisztus iránt. Létezik „kicsiny hit” (Mát 14,31), és „nagy hit” (Mát 8,10). És beszél az Ige a „hitnek teljességéről” (Zsid 10,22), és Urban való „teljes szívvel való bizakodásról” (Péld 3,5). Épp ahogy van „erőről erőre” (Zsolt 84,7) jutás, növekedés, úgy olvassuk, hogy van „hitből hitbe” (Róma 1,17) jutás is. Minél erősebb és szilárdabb hitünk, az Úr Jézus annál inkább tiszteltetik általunk. A negyedik evangéliumnak futólagos olvasása is felfedi azt a tényt, hogy semmi sem nyerte meg jobban az Üdvözítő tetszését, mint az szilárd bizalom, melyet a rá valóban számítóknak Belé vetettek. Maga az Úr Jézus hit által élt és járt, s minél inkább mi is úgy teszünk, annál inkább bizonyosságát nyerjük, mint tagok, annak, hogy Hozzá, a Fejhez tartozunk. Mindenekfelett egyetlen dolog van, amire legfőképpen kell vágyakozzunk, és buzgó imában szorgalmasan keresünk: hogy növelje a mi hitünket. A tessalonikai szentekről Pál elmondhatta: „felettébb megnövekedék a ti hitetek”.

Mármost Krisztusban egyáltalán nem bízhatunk addig, míg meg nem ismerjük Őt; és minél jobban megismerjük, annál nagyobb bizalommal leszünk iránta. „Azért te benned bíznak, akik ismerik a te Nevedet” (Zsolt 9,10). Minél valóságosabbá válik Krisztus a szív számára, minél többet foglalkozunk az Ő sokféle tökéletes tulajdonságaival, s minél drágábbá lesz számunkra, annál mélyebb bizalommal viseltetünk iránta, egészen addig, míg oly természetessé válik a bizalomteljes ráhagyatkozás mindenben, mint a lélegzés. A keresztyén élet hitben való járását jelent (2 Kor 5,7). E kifejezés egy folytonos előhaladást jelez, egy egyre nagyobb felszabadulást a kételyek és félelmek alól, egy egyre teljesebb bizonyosságot, hogy mindazt, amit megígért, be fogja váltani. Ábrahám minden hívőnek atyja volt, és így az ő életéről szóló följegyzések élő illusztrálását adják annak, amit az Urban való elmélyült bizalom jelent. Először is pusztán Isten szavára hátat fordított mindannak, ami a test számára kedves volt. Másodsor az Istenre való hagyatkozás egyszerű bizalmával haladt előre, vándorként s idegenként sátorozva az ígélet földjén, noha abból egy talpalatnyit sem birtokolt soha. Harmadszor, amikor öreg korában az utódról szóló ígéletet nyerte, nem nézte a beteljesülés útjában levő akadályokat, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adva Istennek. Végül, amikor Isten arra szólította fel, hogy Izsákot feláldozza, aki által az ígéretnek kellett megvalósulniuk, úgy gondolkozott, hogy „Isten képes őt a halálból is feltámasztani” (Zsid.11,19).

Ábrahám történetében be van mutatva, hogyan képes a kegyelem meghódítani egy hitetlen gonosz szívet, hogyan győzedelmeskedhet a lélek a test felett, hogyan jelenhetnek meg az Isten-adta s Isten által fenntartott hit természetfeletti gyümölcsei egy hozzánk hasonló természetű ember életében. Ez pedig a mi bátorításunkra lett feljegyezve, hogy imában kérjük, hogy az Úr az ő kegyelméből munkálja ki bennünk is azt, amit a hívők atyjában s általa elvégzett. Semmi sem nyeri meg jobban Krisztus tetszését, semmi sem tiszteli és dicsőíti Őt jobban, mint a benne bízó lelkület, a mindent Tőle váró bizalom, és gyermeki hit azok részéről, akiknek minden ok megadatott arra nézve, hogy teljes szívvel bízzanak Benne. És semmi sem bizonyítja jobban, hogy hasznot nyertünk az Igéből, mint a Krisztusba vetett, egyre növekvő hit.

6. Egy egyén hasznot nyer az Írásokból, amikor ezek mély vágyat támasztanak szívében arra nézve, hogy élete Krisztusnak tetsző legyen. „Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg” (1 Kor 6,19) - ez az első nagy tény, amit a keresztyéneknek szükséges megérteniük. Ettől kezdve többé nem „élhetnek maguknak, hanem annak, aki értettük meghalt és feltámadott” (2 Kor 5,15). A szeretet gyönyörködik szeretett tárgyában, igyekszik annak tetszeni; és minél inkább ragaszkodunk Krisztushoz és szeretjük Őt, annál jobban vágyjuk tisztelni Őt az Ő kijelentett akarata iránt való engedelmes étellel. „Ha valaki szeret engem, megtartja az én parancsolataimat” (Ján14,23). Krisztus tisztelete nem örömteljes ömledezések, vagy az odaszánás szóbeli vallástétele által történik, hanem az Ő igájának tényleges felvétele és az Ő parancsai iránti gyakorlati alárendeltség, engedelmesség által.

Ennél a pontnál különösképpen megvizsgálható és bebizonyítható hitünk valódisága. Hisznek-e Krisztusban azok, kik nem vesznek annyi fáradságot sem, hogy tudomásul vegyék akaratát? Micsoda meggyalázása egy királynak, ha alattvalói visszautasítják nyilatkozatainak elolvasását! Ahol Krisztusba vetett hit van, ott az ő parancsolataiban való gyönyörködés is megvan, illetve bánkódás, amikor azokat áthágnak. Amikor Krisztusnak nem tetsző dolgot teszünk, sírnunk kell bukásunk felett. Lehetetlen komolyan hinni, hogy Isten Fia vérének kiontását bűneink okozták, anélkül, hogy szívből ne gyűlölnénk bűneinket. Ha Krisztus nyögött a bűn súlya alatt, úgy nekünk is nyögnünk kell. És minél őszintébbek e sóhajok, annál buzgóbban fogjuk keresni a szabadulást mindattól, ami nem tetszik néki, s az erőt mindannak cselekvésére, ami kedves a mi áldott Megváltónk szemében.

7. A szív akkor nyer hasznot az Írásokból, amikor ezek Krisztus visszatérése utáni vágyódást eredményeznek benne. A szeretet semmi mással sem elégíthető ki, csak tárgyának látásával. Való igaz, hogy mi már most is szemléljük hit által Krisztust, de „csak tükör által, homályosan”. De az Ő eljövetelkor meglátjuk Őt „színről színre” (1 Kor 13,12). Akkor beteljesednek az Ő szavai: „Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál; mert szeretted engem e világ alapjának felvettése előtt (Ján 17,24). Egyedül ez fogja tökéletesen kielégíteni szívének vágyát, s egyedül ez fogja kielégíteni az Ő megváltottainak vágyát is. Akkor Ő látni fog „lelke szenvedése folytán, és megelégszik” (És 53,11); és „én pedig igazságban nézem a te orcádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek” (Zsolt 17,15).

Krisztus visszatérésekor mi tökéletesen, egyszer s mindenkorra levetkőzzük a bűnt. A választottak eleve elrendeltettek, hogy Isten Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, s ez isteni cél csak akkor fog megvalósulni, amikor Krisztus az Ő népét magához veszi. „Hasonlók leszünk Hozzá, mert meg fogjuk Őt látni, amint van” (1 Ján 3,2). Soha nem fog többé vele való közösségünk megszakadni, sohasem fogunk többé nyögni és sóhajtozni belső romlottságunk miatt; nem fog többé megzavarni soha a hitetlenség. Maga elé fogja majd állítani a Gyülekezetet, „dicsőségben az egyházat úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögés, vagy valami afféle” (Ef 5,27). Arra az órára vágyakozva várunk. Megváltónk után sóvárgó szívvel tekintünk. Minél inkább vágyjuk az ő eljövetelét, minél inkább tisztogatjuk lámpásainkat az Ő buzgó várásában, annál nagyobb bizonyítékát adjuk igeismeretünk hasznának.

Hadd vizsgálja meg becsületesen Isten előtt magát az olvasó s a szerző is. Keressünk igaz válaszokat ezekre a kérdésekre: Érezzük-e egyre mélyebben, hogy Krisztusra van legnagyobb szükségünk? Egyre fényesebb és előbb valóság-e Ő a számunkra? Növekvő gyönyörűséget találunk-e abban, hogy az Ő csodálatos lényéről, tulajdonságairól elmélkedünk? Napról-napra drágább-e Krisztus számunkra? Növekszik-e belé vetett hitünk úgy, hogy minden dologban rá hagyatkozunk? Igyekszünk-e valóban arra, hogy életünk –

annak minden apró részletében is - néki tetsző legyen? Kívánczunk-e úgy utána, hogy kimondhatatlan örömmel töltene el, ha bizonyosan tudnánk, hogy a következő 24 óra alatt megérkezne?... Ó, a Szentlélek Isten megvizsgálja meg szívünket e kérdések által!

4. A Szentírás és az imádkozás

Egy imádság nélkül élő keresztyén egy lehetetlenség (paradox, önellentmondás). Nem lehet keresztyén az, ki nem imádkozik. Miként egy halva született csecsemő élettelen, úgy egy névleges hitvalló is, ki nem imádkozik, híjával van az életnek. Az imádság az új teremtés lélegzetvétele a szentben, s miként Isten Igéje, annak tápláléka. Amikor az Úr biztosítani akarta a damaskusi tanítványt társusi Saulus megtérésének hitelességéről, ezt mondta neki: „Ímé, imádkozik!” (Csel 9,11). Bizonyára ez öngaz farizeus számos alkalommal térdet hajtott már addig Isten előtt, és buzgó volt „kegyességében”, ámde ez volt az első alkalom, amikor valóban imádkozott. E fontos különbségtételt fontos kihangsúlyozni ma, amikor az erónélküli kegyesség formáját éljük (2 Tim 3,5). Akik szokásos imaformákkal nyugtatgatják magukat Isten előtt, még nem ismerik Őt; mert „a kegyelemnek és könyörgésnek Lelke” (Zak 12,10 új ford.) nem választhatók el egymástól. Istennek nincsenek néma gyermekei újjáteremtett családjában: „Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, kik hozzá kiáltanak éjjel és nappal? (Luk 18,7). Igen, „kiáltanak”, s nem csupán mondják imáikat.

Bizonyára meg fog lepődni az olvasó, ha a szerző kifejezi mély meggyőződését afelől, hogy Isten népe többen vétkezik ima-kísérleteiben mint bármi más tevékenységében. Micsoda képmutatás húzódik meg ott, hol őszinteségnek kellene lennie! Micsoda szertelen követelések vannak ott, hol megadással teljes engedelmesség kellene megnyilvánuljon! Mily külsőséges alakoskodás látható ott, hol a szív töredelmességgel kellene kifakadjon! Mily kevésbé érezzük mi át azokat a bűnöket, melyeket megvallunk, s mily kevésbé fogjuk fel kegyelemre való mély szükségünket, miközben azért imádkozunk! S még ott is, hol Isten az Ő szabadításának egy bizonyos mértékét adta e szörnyű bűnökből, mily sok szívbeli keménység, langyosság, hidegség, mily sok hitetlenség, mily sok önakarat és önteltség található, amit meg kell siratnunk! Akiknek nincs tudomásuk ezen dolgokról, azok a szentség Lelkétől még idegenek.

Mármost Isten Igéje kell legyen iránymutatónk az imádkozásban. Sajnos oly sokszor testi hajlamainkat helyezük kéréseink vezérfonalául. A Szent Írások azzal a céllal adattak számunkra, „hogy általuk tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2 Tim 3,16). S mivel arra vagyunk felkérve, hogy „Szentlélek által imádkozzunk” (Jud 20), ebből következik, hogy imáinknak az Írásokkal összhangban kell lenniük, belátva, hogy Ő ezek szerzője elejétől végig. Úgyszintén az is nyilvánvaló ebből, hogy aszerint lesznek kéréseink többé vagy kevésbé összhangban a Lélek gondolatával, amint Krisztusnak beszéde „gazdagon” (Kol 3,16) vagy szegényesen lakozik bennünk, mert „a szív teljességéből szól a száj” (Mát 12,34). Amint szívünkbe rejtjük az Igét, s ez tisztítja, alakítja, irányítja belső emberünket, ezzel arányosan lesznek imáink elfogadhatók Isten szemében. Akkor elmondhatjuk azt, amit Dávid mondott egy más alkalommal, más vonatkozásban: „amiket a te kezedből vettünk, azokat adjuk most Néked” (1 Krón 29,14).

Ekképpen, imaéletünk tisztasága és ereje egy másik kritérium, mely által megállapíthatjuk, igeolvasásunk s tanulmányozásunk hasznának kiterjedését. Ha bibliatanulmányozásunk nem győz meg minket, a Lélek áldott vezetése alatt, az imádkozás elhanyagolásának bűnéről, s nem fedi fel számunkra, mily döntő fontosságú helyet kell elfoglalnia annak mindennapi életünkben, s ha ténylegesen nem vezet el minket oda, hogy több időt töltsünk belső szobánkban, titkon a Magassággal; ha nem veszünk tanítást

belőle arra nézve, hogy imáink miként lehetnek elfogadhatóbbak Istennél, - hogy miként alkalmazhatjuk magunkra az Ő ígéreteit, s miként hivatkozhatunk azokra az Ő színe előtt; ha nem tanuljuk meg, miként alkalmazzuk magunkra az Ő parancsait, s miként fordítsuk azokat kérésekké, - nos, akkor az Ígével eltöltött időből nemcsak hogy keveset vagy semmi sem gyarapodott a lélek, hanem az így szerzett betűszerinti ismeret csak ítéletét fogja súlyosbítani ama nagy napon. „Az Igének pedig megtartói legyetek, ne csupán hallgatói, megcsalván magatokat (Jak 1,22); az ige megtartói pedig csak úgy lehetünk, ha komolyan vesszük az imádkozásra vonatkozó figyelmeztetéseket, minden más egyéb intelmekkel együtt. Vegyük hát elő ismét hétszeres próbakövünket.

1. Hasznot nyerünk az Írásokból, mikor elvezettünk az ima mély fontosságának felismerésére. Igazán félelmetes, hogy jelenleg, az Igének sok olvasója - sőt tanulmányozója - szívében nincs meg az a mély meggyőződés, hogy a határozott imaélet abszolút fontos az Istennel való naponkénti járás és közösség fenntartására, valamint a bennünk lakozó bűn erejétől, a világ csábításaitól s a Sátán támadásaitól való megszabadulásra. Hisz ha ily meggyőződés uralná szívüket, nemde több időt töltenének arcra borulva Isten előtt? Hasztalan, sőt gonosz dolog így válaszolni: „A sok teendő, mit el kell végezniem kiszorítja az imádkozást, noha nagyon vágnék rá”. A tény az marad, hogy közülünk mindenki időt szán arra, amit legfontosabbnak tart. Ki élt valaha lefoglaltabb életet, mint Üdvözítőnk? Mégis, ki talált több időt az imádkozásra? Ha igazán vágyunk esedezni és közbenjárni Isten előtt, és kihasználunk minden ajánlkozó időt, mellyel most rendelkezünk, akkor Ő úgy fogja irányítani dolgainkat, hogy egyre több időt szánhassunk erre.

Az imádság nagy fontosságáról való határozott meggyőződés hiánya világosan kitűnik a formális hitvalló keresztyének testületi életéből. Isten világosan megmondta: „Az én házam imádság házának mondatik” (Mát.21,13). Jegyezd meg, nem „a prédikálás, vagy éneklés háza”, hanem az „imádságé”.

Azonban mégis, az úgynevezett igazhitű gyülekezetek nagy többségében az ima-szolgálat jelentéktelenné vált. Vannak még evangelizáló kampányok és bibliatanulmányozó konferenciák, de mily ritkán hall az ember oly hetekről, melyeket különösképp az imádkozásra szentelnek. És mennyi eredményt érnek el a „biblia-konferenciák”, ha a gyülekezetek imaélete nincs erősítve? De amikor Isten Lelke hatalommal szívünkre helyezi az ilyen igéket, mint: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek” (Márk 14,38), „minden dologban imádság által és hálaadással párosított könyörgéssel tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt” (Fil 4,6 angol ford. után), „az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással” (Kol 4,2) - akkor nyerünk hasznot az Írásokból.

2. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor azok nyomán átérezzük, hogy nem tudunk imádkozni. „Amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk” (Róm 8,26). Mily elképesztően kevés hitvalló keresztyén hiszi ezt valóban! A legáltalánosabban elfogadott vélemény az, hogy az emberek nagyon jól tudják, miért kell imádkozniuk, csak gondatlanok és gonoszok, s elmulasztják azt kérni, amiről teljesen meg vannak győződve, hogy kötelességük. De e felfogás teljesen mást állít, mint a Róm 8,26 ihletett kijelentése. De megjegyezendő, hogy e tetet megalázó kijelentés nem egyszerűen az emberekre - általános vonatkozásban - tétetett, hanem Isten szentjeire sajátosképpen, akik közé az apostol habozás nélkül magát is belefoglalja. „Mi... amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk”. Ha ilyen az állapota az újjászületetteknek, akkor mennyivel inkább azoknak, kik nincsenek újjászületve! De egy dolog olvasni, s értelmileg egyetérteni azzal, amit ez igevers mond, s teljesen más tapasztalatilag megvalósítani azt, mert a szív el kell jusson annak átérésére, hogy amit Isten kér tőlünk, azt Neki magának kell kimunkálnia bennünk és általunk.

Sokszor szájjal imádkozok -,
de benne van-e az egész szívem?
A szavak, melyeket kimondok
tükrözik-e lelkem vágyát híven?
Hisz üres szavakat ajánlani
fel az élő Istennek
oly vétek, mint térdet hajtani
élettelen bálványkőnek.

A szerzőt sok-sok évvel ezelőtt édesanyja tanította e sorokra - ki már „az Úrnál van” -, de szívet mérlegelő üzenetük nagy erővel hatnak rá most is. Egy keresztyén éppúgy képtelen a Lélek közvetlen képesítése nélkül imádkozni, mint ahogy nem képes egy új világot előteremteni. Ez bizonyos így van, mert az igazi imádság a Lélek által bennünk felkeltett szükség átérzése, úgy, hogy mi azt kérjük Istentől, Krisztus nevében, ami az Ő szent akaratával megegyezik. „Ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket” (1 Ján5,14). De olyasmit kérni, ami nincs összhangban Isten akaratával, ez nem imádkozás, hanem arcátlanság. Bizonyos igaz, hogy Isten kijelentett akarata ismertette van velünk az Ő Igéjében, azonban nem úgy, mint ahogy egy szakácskönyv sok receptet tartalmaz különféle ételek elkészítésére. A Szentírás gyakorta felsorol oly előírásokat, melyek a szívnek folytonos gyakorlatát igényelik, s Isten segítségét, hogy felfedje számunkra ez alapelveknek különféle esetekben és körülményekben való alkalmazását. Ezek szerint tehát akkor nyerünk hasznot az Igéből, amikor általa megtanítatunk mély szükségérzetből kiáltani: „Uram, taníts minket imádkozni! (Luk 11,1), s valósággal kényszerülve vagyunk az imádság Lelkéért esedezni Hozzá.

3. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor általuk tudatára ébredünk, hogy szükségünk van a Lélek segítségére. Először is, hogy tudassa velünk valódi szükségünket. Vegyük, például evilági szükségünket. Mily gyakran vagyunk külső szorultságban; kívülről való dolgok nagy nyomással nehezdednek ránk, és óhajtanánk szabadulni e próbáktól, nehézségektől. Nos, bizonyára ez esetben „tudjuk”, miért kell imádkoznunk, magunktól is. De nem; távolról sem tudjuk! Az igazság az, hogy enyhülés utáni természetes vágyunk mellett oly tudatlanok vagyunk, oly homályos a mi belátásunk, hogy (még ha gyakorlott lelkiismerettel rendelkezünk is) nem ismerjük, hogy mily alárendeltséget vár el tőlünk Isten az Ő akarata iránt, s miként szentelheti meg e nyomorúságokat belső emberünk javára. Ezért Isten azoknak kérelmeit, kik csupán a külső próbáktól való szabadulást sürgetik, „ordítózásnak” nevezi (Hós 7,14), és nem tiszta szívből való kiáltásnak. Ó, mennyei bölcsességre van szükségünk, hogy megtanítsa minket földi szükségünket Isten gondolata szerinti imatárggyá tenni.

Talán jó lesz még néhány szót hozzátenni az előbb elmondottakhoz. Az időleges javakért lehet ige szerint imádkozni (Mt 6,11 stb), de a következő három megszorítással. Először: mellékesen és nem elsősorban kell ezeket kérni, mert nem ezek képezik azon dolgokat, melyeket a keresztyéneknek keresniük kell (Mát 6,33). A mennyei és örökkévaló dolgok (Kol 3,1) azok, melyekkel elsősorban és főképpen törődnünk kell, mint amelyek fontosabbak és értékesebbek a földieknél. Másodsor: alárendelten, mint a célra segítő eszközöket kell kérnünk ezeket. Anyagi javakat nem azért kell Istentől kérnünk, hogy könnyű életet éljünk, hanem mintegy segédeszközöket arra nézve, hogy életünket néki kedves módon élhessük. Harmadszor, megadással, nem erőszakosan, mert ez szertelen elbizakodottság lenne. És ezenkívül, mi nem tudjuk, hogy vajon melyik földi próbatétel rejt magában kegyelmet, s hogyan szolgál legfőbb javunkra (Zsolt 105,18), s ezért Istenre kell hagynunk a döntést.

Miként vannak külső szükségünk, úgy vannak belső is. Ezek közül egyesek felfedezhetők a lelkiismeret világosságánál, mint amilyen a bűn okozta vétkeesség és szennyezettség, oly bűnöké, melyeket Isten törvényeinek világos ismerete ellenére, a bennünk levő világosság, s a természet ellenére követtünk el. Azonban az az ismeret, mellyel a lelkiismeret folytán bírunk, oly homályos és zavart, hogy a Lélek nélkül semmiképpen sem vagyunk képesek felfedezni a tisztulás forrását. Azok a dolgok, melyek a hívőket Isten előtt főképpen foglalkoztatják - és kell hogy foglalkoztassák - Isten színe előtti esedezéseikben: az ő belső állapotuk, lelki helyzetük, hogylétük. Ezért Dávid nem állt meg minden ismert vétke és eredendő bűne (Zsolt 51,1-5) megvallásánál, s még annál a beismerésnél sem, hogy senki sem képes kiismerni tévedéseit, mely oknál fogva „titkos bűneiből” való megtisztulásért könyörgött (Zsolt 19,12); hanem úgyszintén azért könyörög, hogy Isten vegye szívéét belső alapos vizsgálat alá, s fedje fel ami hamisság található abban (Zsolt 139,23-24); számolva azzal, hogy Isten „oly igazágban gyönyörködik, mely a vesékben van” (Zsolt 51.6). Ekképpen az 1 Kor 2,10-12-nek megfelelően nekünk határozottan a Lélek segítségét kell keresnünk, hogy Istennek tetsző módon tudjunk imádkozni.

4. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor a Lélek megtanít minket az imádság helyes céljára. Isten az imádkozást legalább háromszoros céllal rendelte el. Először, hogy a fenséges három-egy Isten dicsőíttessék, mert az imádság az imádatnak egy kifejezője, a hódolat lerovása; az Atya iránt, mint aki az Adományozó - a Fiú nevében, aki által egyedül járulhatunk Hozzá - a Szentlélek indító és irányító ereje által. Másodszor, hogy megalázza szívünket, mert az imádság azért rendeltetett, hogy minket függő helyzetben tartson, hogy kifejlessze bensőnkben tehetetlen és segélytelen voltunk átérzését, hogy belássuk, hogy az Úr nélkül semmit sem cselekedhetünk, és ismerjük el, hogy az Ő irgalmáért esdő koldusok vagyunk mindenben, amivel csak bírunk és amik csak vagyunk. De mily gyengén valósul ez meg (ha megvalósul egyáltalán!) valakinél is közülünk, amíg a Lélek kézbe nem vesz minket és el nem távolítja a büszkeséget rólunk, hogy megadjuk Istennek az Őt megillető helyet szívünkben és gondolatainkban. Harmadszor, eszközként vagy módként, hogy általa megnyerjük önmagunk számára azon dolgokat, melyeket kérünk.

Nagyon féltő, hogy az egyik fő ok, amiért oly sok imánk megválaszolatlan marad az, hogy egy helytelen, nem megfelelő cél van szemünk előtt. Üdvözítőnk azt mondta: „Kérjétek és megadatik néktek” (Mát7,7): de Jakab megállapítja egyesekről, „kérjétek, de nem kapjátok, mert nem jól kérjétek; hogy a ti gerjedelmeitekre költsétek azt” (Jak 4,4). Bármilyen imádkozni, s nem csupán kimondottan az Isten által meghatározott cél érdekében, annyi, mint „nem jól kérni”, s tehát haszontalanul. Bármennyire bízunk is saját bölcsességünkben és igazszívűségünkben, ha magunkra hagyatunk, céljaink sohasem felelnek meg Isten akaratának. Hacsak a Lélek meg nem fékezi a testet bennünk, saját testi és tisztátalan érzelmeink kérelmeinkbe vegyülnek, és haszontalanokká teszik imáinkat. „Mindent, amit csak cselekeszték, az Isten dicsőségére cselekedjétek” (1 Kor 10,31). De senki más, csak a Lélek képesíthet minket minden kívánságainkat alárendelni Isten dicsőségének.

5. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor általuk megtanítatunk, hogyan hivatkozzunk Isten ígéreteire. Hittel kell imádkozni (Róma 10,14), mert másképp Isten nem hallgatja meg azt. Nos, a hit mindig Isten ígéreteire épít. (Zsid 4,1; Róma 4,21); ha tehát nem tudjuk, mire vállalt kezességet Isten, hogy megadja nekünk, úgy egyáltalán nem imádkozhatunk. Isten ígéretei foglalják magukba az imádság tárgyait, s meghatározzák azok mértékét. Mindazt, amit Isten megígért, kérnünk kell imában, de semmi mást. „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi” (5 Móz 29,29), de az Ő kinyilatkoztatott akaratát és kegyelmének kijelentése hozzánk tartozik, és ez a mi zsinórmértékünk. Tulajdonképpen minden mi szükségünk valójában abban áll, arra vonatkozik, amit Isten megígért, hogy beteljesíti, azonban oly módon és oly korlátozásokkal, ahogy Ő jónak látja javunkra és hasznunkra

fordítani. Úgyszintén Isten semmit sem ígért azon kívül ami nélkül szűkölködünk, vagy ami által valamilyen módon érintve vagyunk, mint Krisztus misztikus testének tagjai. Ebből kifolyólag, minél inkább megismerkedünk az isteni ígéretekkel, és minél jobban képesítettünk megérteni az azokban feltárt jóságot, kegyelmet és irgalmasságot, annál megfelelőbben fel vagyunk szerelve a helyes imádkozásra.

Isten ígéretei közül egyesek inkább általánosak, mint egyéni; egyesek feltételhez kötöttek, mások feltétel nélküliek; vannak melyek ez életben teljesülnek, mások meg az elkövetkezendőben. Mi nem vagyunk képesek sem arra, hogy önmagunktól felfedezzük, melyik ígértet felel meg legjobban egyéni helyzetünknek s jelen szükségünknek, sem arra, hogy elsajátítsuk hit által, s helyesen hivatkozzunk rá Isten előtt. Ezért határozottan megmondatott: „Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk” (1 Kor 2,11-12). Valaki talán erre azt mondja: Ha ily sok feltétel és nehézség mellett fordulhatunk csak helyesen Istenhez, úgy kevesen maradnak, kik kitartanak e dologban... - akkor az ilyen ellenvetőnek azt válaszoljuk, hogy aki ilyesmiket mond, az nem tudja mit jelent imádkozni, s nyilván nem akarja megtanulni.

6. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor azt eredményezik bennünk, hogy teljesen alá vessük magunkat Istennek. Amint fentebb megállapítottuk, az imádság elrendelésének egyik isteni célja az, hogy mi megaláztassunk. Ez külsőképpen kifejezésre jut azáltal, hogy meghajtjuk térdeinket az Úr előtt. A imádság nem más, mint tehetetlenségünk, gyámoltalanságunk beismerése és feltekintés Arra, akitől minden segítség származik; nem egyéb ez, mint az Ő elégséges voltának megvallása minden mi szükségünk kielégítésére. „Kívánságaink” feltárása Isten előtt (Filippi 4,6); de a kívánságok nagyon különböznek az a követelésektől. „A kegyelem trónja nem azért áll fenn, hogy odajárulva kiöntsük tisztátalan igényeinket Isten előtt” (Wm. Gurnall). Isten elé kell tárnunk helyzetünket, de az Ő legfőbb bölcsességére kell bízunk, hogy ő határozza meg, miként bánik velünk. Semmit sem írhatunk elő számára, semmit sem követelhetünk Tőle, semmiféle jogos igénnyel nem állhatunk elé, mert mi csupán az Ő kegyelmétől függő koldusok vagyunk. Minden kérésünkhöz hozzá kell adnunk: „Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te”.

Ámde nem hivatkozhat-e a hit Isten ígéreteire? Nem várhat-e biztos feleletet? Bizonyára; de ez Isten felelete kell legyen. Pál háromszor könyörgött az Úrhoz, hogy távoztassa el tövisét testéből; ahelyett, hogy az ÚR ezt tette volna, kegyelmet adott neki, annak hordozására (2 Kor 12). Isten ígéretei közt sok esetleges inkább, mint személyes. Gyülekezetének pásztorokat, tanítókat és evangélistákat ígért, mégis szentjeinek mily sok helyi közössége epekedik utánuk. Isten ígéretei közül némelyek inkább meghatározatlanok s általánosak mintsem abszolút értelműek s egyetemesek; mint például Eféz 6,2-3. Isten nem kötelezte el magát irányunkban, hogy készpénzben, vagy természetben fizessen minket, pontosan biztosítva azt a különleges dolgot, melyet kértünk, még ha hitből kértük is azt. Sőt, fenntartja magának a jogot jótéteményei kiárasztása legmegfelelőbb idejének meghatározására. „Keressétek az Urat mindnyájan e földnek alázatosai... talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján” (Sof.2,3). Éppen ezért, mivel „talán” Isten akar egy bizonyos földi jótéteményt adni nekem, az én kötelességem, hogy magam Reá bízam, és hivatkozzam ez ígéreteré; azonban teljes alávetettségben az ő jó belátására kell bízam annak beteljesítését.

7. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor az imádkozás valódi és mély örömmé válik számunkra. Pusztán csak „imáinkat elmondani” minden reggel és este, ez fárasztó dolog, egy nyomasztó kötelesség mit teljesíteni kell, mely a megkönnyebbülés sóhaját váltja ki bennünk, midőn végre befejezzük. De igazán Isten megtapasztalható jelenlétébe lépni, szemlélni az Ő arcának dicső fényét, bizalmasan beszélni Vele a kegyelem királyi székénél, - ez már annak az örök gyönyörnek előízét képezi, mely a mennyben vár reánk. Aki ily áldott tapasztalatban részesül, az a zsoltárossal együtt vallja: „Isten közelsége oly igen jó nékem” (Zsolt 73, 28). Igen, valóban jó a szív számára, mert lecsendesül; javára válik a hitnek, mert megerősítetik; jó a léleknek, mert megáldatik. S ennek az Istennel való lelki közösségnek a hiánya az oka megválaszolatlan imáinknak. „Gyönyörködjél az Úrban, s megadja néked szíved kéréseit” (Zsolt 37,4).

Mi az, ami a Lélek áldása alatt előidézi és fokozza ezt az imádságban való örömet? Először is, a szívnek Istenben, mint az imádság Tárgyában való gyönyörúsége, és különösképpen annak fölfedezése és megértése, hogy Isten a mi Atyánk. Ezért, amikor a tanítványok kérték az Úr Jézust, hogy tanítsa őket imádkozni, ő így szólt: „Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben.” És ismét: „kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szívetekben, aki ezt kiáltja: Abba, Atya!” (Gal 4,6); és ez egy Istenben való bensőséges, bizalomteljes gyönyörködést jelent, mint amelyet a gyermekek éreznek szüleik iránt, midőn megszólítják őket. És ismét, Efézus 2,18-ban az van mondva, hitünk erősítésére és szívünk vigasztalására: „Mert Óáltala (Krisztus által) van menetelünk mindnyájunknak egy Lélekben az Atyához” (Ef. 2,18). Micsoda békét, milyen biztonságot, mily nagy szabadságot ad ez a léleknek: tudom, hogy Atyámhoz járulok!

Másodsor, az imádságban való gyönyörúséget elősegíti, ha a szív megérti, s a lélek látja Istent, amint a kegyelem trónján ül - nem testi képzelgés látása ez, hanem a lélek megvilágosodásáé, mert hit által történik, hogy „látjuk Őt, a Láthatatlant” (Zsid 11,27); mivel „a hit a nem látott dolgoknak valósága” (Zsolt 11,1) és sajátos tárgyát jelenlévővé és kézzelfoghatóvá teszi a hívő számára. Istennek a trónon való ilyen látása repesni készíti a lelket. Ezért buzdítva vagyunk „Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4,16).

Harmadszor, épp ez utóbbi igevers alapján, az imádkozásban való gyönyörúség és szabadság serkentetik annak tudata által, hogy Isten Jézus Krisztus által akarja és kész kiárasztani kegyelmét és irgalmát az esedező bűnösökre. Semmi megátalkodottság sincs benne, melyet le kellene győznünk. Ő sokkal készebb adni, mint mi elfogadni. Ezért Ésaías 30, 18-ban így mutatkozik be: „azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok”. Igen, Ő arra vár, hogy keressük Őt; hitre vár, hogy kiterjeszthesse áldani kész kezét. Az Ő fülei nyitva vannak az igaz kiáltására. Azért hát „járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével” (Zsid 10,22); „minden imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt” és meg fogjuk tapasztalni hogy az a békesség, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveinket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban (Fil 4, 6-7).

5. A Szentírás és a jó cselekedetek

Az isteni igazság helyesen hasonlítható egy keskeny ösvényhez, melyet mindkét oldalon veszélyes, pusztulásba döntő mélység szegélyez; más szóval, a tévedésnek két szakadéka között vezet. Ez ábrázolás helyénvalósága még inkább kitűnik, ha megfontoljuk, mennyire hajlamosak vagyunk mi egyik szélsőségből a másikba esni. Csak a Szentlélek képesítése által tudjuk megőrizni az egyensúlyt, annak hiányában elkerülhetetlenül

tévelygésbe jutunk; mert a tévelygés nem annyira az igazság tagadása, mint annak meghamisítása, - az igazság egyik oldalának szembeállítását a másikkal.

A teológia történelme erőteljesen és komolyan illusztrálja ezt a tényt. Az egyik generáció helyesen és komolyan foglalkozott az igazságnak azzal az oldalával, melyre a leginkább szükség volt az ő napjaikban. A következő generáció, ahelyett, hogy továbbhaladt volna és növekedett volna az igazságban, - csak értelmi síkon harcolt azért, mint oly dologért, mely megkülönböztető jelét képezte az ő pártuknak, és rendszerint a megtámadott igazság védelmezésében elvetették az igazságnak egyensúlyt biztosító másik oldalát, melyet ellenfeleik hangsúlyoztak. Az eredmény az lett, hogy elvesztették a dolog helyes látását, s azt hangsúlyozták, amit az igazság igeszerinti arányosságából helytelenül kiragadtak. Következésképpen, a következő generációban Isten igaz szolgálói arra hívtak el, hogy - majdnem mellőzve azt, mi oly nagyra tartott volt elődeik szemében -, azt hangsúlyozzák, amit ők, ha nem is tagadtak teljességgel, de jórészt figyelmen kívül hagytak.

Megmondott: „A fénysugarak, bárhol származzanak is, - akár a naptól, csillagoktól, vagy egy gyertyától - , mindig tökéletesen egyenes vonalon haladnak; azonban annyira alatta áll a mi munkánk Isten munkáinál, hogy a legszilárdabb kéz sem képes egy tökéletes egyenes vonalat húzni; az ember minden ügyességével sem volt képes egy ily egyszerűnek látszó dolgot megtenni”. (T. Guthrie, 1867). Akár így van, akár nem, az biztos, hogy az emberek magukra hagyatva, mindig lehetetlennek találták az igazság egyenes vonalának fenntartását két ellenétesnek tűnő tan között, mint amilyen: Isten szuverenitása és az ember felelőssége; a kegyelemből való kiválasztás és az evangéliumnak minden teremtséneket való hirdetése; a Pál által hirdetett megigazító hit, és a Jakab által tanított megigazító cselekedetek. Azonban túl gyakran, ahol Isten abszolút szuverenitását hangsúlyozták, ott ez az emberi felelősség rovására történt; s ahol a feltétel nélküli kiválasztás tanát erősen tartották, ott az evangéliumnak a megmentetlenség iránti korlátlan hirdetése kialudt. Másfelől, ahol az ember felelősségére tették a hangsúlyt, s az evangélium hirdetésének szolgálatát buzgón végezték, ott Isten szuverenitása és a kiválasztás tanát általában lefaragták, vagy teljesen mellőzték.

Az olvasók közül sokan szemtanúi lehetnek oly példák, melyek hűen illusztrálják a fentebb elmondott igazságot, de úgy tűnik, kevesen döbbennek rá arra, hogy pontosan ehhez hasonló nehézség tapasztalható amikor valaki megkísérli a hit és jó cselekedetek közötti helyes kapcsolat feltárását. Ha, egyfelől, egyesek tévedtek, amikor a jócselekedeteknek oly helyet biztosítottak, amelyről a Szentírás nem kezeskedik, bizonyára az is igaz, hogy másfelől, sokan abban hibáztak, hogy nem adták meg a jó cselekedeteknek azt a helyet, melyet a Szentírás tanít. Ha egyrészt komoly tévedés az Isten előtti megigazulásunkat bármely önmagunk által végbevitt cselekedeteknek tulajdonítani, másrészt éppoly vétkesek azok, kik tagadják, hogy a jócselekedetek szükségesek mennybejutásunk érdekében, s csak azt állítják, hogy azok csupán bizonyítékai, vagy gyümölcssei megigazulásunknak. Nagyon is tudatában vagyunk, hogy most - mondhatnánk - vékony jégre lépünk, s komoly kockázatot vállalunk, ugyanis meglehet, hogy ezért tévtanítással fognak vádolni. Mindemellett, mi úgy ítéljük, hogy hasznos lesz isteni erőért folyamodni e nehézséggel való megbirkózásban, és aztán a kimenetelt magára Istenre bízni.

Bizonyos körökben a hit igényei, bár nincsenek teljességgel tagadva, de le lettek alacsonyítva, a jó cselekedeteket sürgető buzgóság miatt. Más körökben, melyeket igazhitűkének tartanak (és főképpen ezeket tartjuk most szem előtt), csak nagyon ritkán kapják meg a jócselekedetek az őket megillető helyet, és nagyon ritkán vannak sürgetve apostoli komolysággal a hitvalló keresztyének azok cselekvésére. Kétség nélkül, ez olykor a hit alábecsülésétől való félelem miatt történik, illetve a bűnösök óvására, nehogy abba a

végzetes hibába essenek, hogy saját cselekedeteikben bízzanak inkább, mint Krisztus igazságában. De semmiféle félelemnek sem szabad megakadályoznia az igehirdetőt „Isten teljes akaratának” prédikálásában. Ha igehirdetésének tárgya a Krisztusba vetett hit, mint aki az elveszettek megtartója, akkor tárja fel ez igazságot, minden módosítás nélkül, biztosítva a e kegyelmi ajándéknak azt a helyet, melyet az apostol felmutatott a filippi börtönőrnek adott válaszában (Csel 16,31). De ha a jócselekedetéről szól, legyen éppoly hűséges, és semmit se tartson vissza abból, amit a Szentírás erről tanít; ne feledkezzen meg az isteni parancsról: „...ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jócselekedetekben előljárni azok, akik Istenben hívókké lettek” (Titus 3,8).

Az utóbb idézet leginkább szól a jelenkorhoz, a lazaságnak és petyhüdségnek, a súlytalan hitvallásnak és üres dicsekvésnek e napjaiban. A „jó cselekedet” kifejezés nem kevesebb, mint harmincszor található meg az Újszövetségben, egyes vagy többes számban; mégis, abból a ritkaságból ítélve, amellyel sok igehirdető, - kik máskülönben a hitben egészségeseknek tűnnek - hangsúlyozza és kifejti ez igéket, hallgatóik közül sokan arra a következtetésre juthatnak, hogy e szavak csupán egyszer, vagy kétszer fordulnak elő az egész Szentírásban. Egy alkalommal, egy más tárgyról szólva a zsidóknak Urunk ezt mondta: „Amit ... Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza” (Márk 10,9). Nos Eféz 2,8-10-ben Isten egybekötött két életfontosságú, áldott dolgot, melyeket sohasem szabad elválasszunk szívünkben s elménkben, s mégis ezek gyakran elválasztatnak a modern szószékeken. Mily sok prédikációt tartanak az idézett első-két versről, melyek oly világosan kifejtik az üdvösségnek kegyelemből, hit által - és nem cselekedeteből - való voltát. De mily ritkán vagyunk emlékeztetve arra, hogy a mondat, mely a kegyelemmel és hittel kezdődött csak a 10. versben ér véget, hol ez van mondva: „Mert az Ő alkotásai vagyunk, teremtetvén Ő általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk”.

E sorozat elején kihangsúlyoztuk, hogy Isten Igéjét sokféle indítékkal kézbe lehet venni, és különféle célokkal lehet olvasni, de rámutattunk, hogy 2 Tim 3, 16-17 világosan kijelenti, hogy igazán mire „hasznos” az Írás, t.i. a hit dolgaira való tanításra, feddésre, megjobbításra, az igazságban való nevelésre, és mindez azzal a céllal történik, hogy „tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített”. Miután behatóan foglalkoztunk mindazzal, amit az Írás Istenről és Krisztusról tanít, a bűnnel kapcsolatos feddéseivel és megjobbításával, fordítsuk most figyelmünket arra, miként készítettünk fel ezek által „minden jó cselekedetre”. Itt van egy másik döntő próbakő, mely által egy becsületes lélek a Szentlélek segítségével megállapíthatja, ha bibliaolvasása és tanulmányozása valódi haszonnal jár-e vagy sem.

1. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor általa tudatára ébredünk a jó cselekedetek igazi helyére, azok fontosságára a hívó életében. „Sokan afelett való igyekezetükben, hogy igazhitűségüket emberi rendszerként fenntartsák, úgy beszélnek a kegyelemből, hit által való üdvösségről, hogy ezzel lebecsülik, mellőzik a szentséget s az Istennek odaszánt életet. Pedig erre semmi alapjuk sincs az Igében. Ugyanaz az evangélium, mely kijelenti, hogy az üdvösség ingyenes; hogy Isten kegyelméből az Úr Jézus Krisztus vére által kapható; és a legerősebb értelemben állítja, hogy a bűnösök az Üdvözítőnek az ő javukra beszámított igazsága által igazulnak meg, a Belé vetett hitük következtében, semmilyen tekintettel a törvény cselekedeteire: úgyszintén felhívja figyelmünket, hogy szentség nélkül senki sem látja meg az Urat; hogy a hívők az engesztelés vére által megtisztítottak; hogy szívük megtisztított a hit által; mely hit szeretet által munkálkodik; és legyőzi a világot; és az a kegyelem, mely megjelent minden ember üdvösségére, megtanítja azokat, akik azt elfogadják, mértékletesen, igazán és szentül élni e jelenvaló világon. Aki attól fél, hogy a kegyelem tana csorbát szenved ha a jócselekedeteket az Írások alapján erőteljesen

hangsúlyozzuk, ezáltal elárulja, mily egészségtelen és alapjaiban nem megfelelő az isteni igazságról alkotott ismerete; és aki az Írásokba belekontárkodik, hogy elhallgattassa ezek bizonyágtételét az igazságosság gyümölcsei mellett, mint amelyek abszolút szükségesek a keresztyénben - ezáltal meghamisítja és meggyalázza Isten Igéjét" (Alexander Carson).

De - kérdezik egyesek - micsoda ereje lehet a jócselekedetre vonatkozó isteni parancsoknak, vagy rendeleteknek, amikor ezek ellenére, még ha kudarcot vallunk is az odaszánt engedelmisségben, mégis megigazulunk a Krisztus beszámított igazsága által, és így üdvözülhetünk jócselekedetek nélkül is? Egy ilyen értelmetlen ellenvetés a hívőnek jelenlegi helyzetére és Istennel való kapcsolatukra vonatkozó teljes tudatlanságból fakad. Azt állítani, hogy az újjászületettek szíve nincs oly nagyon és oly hatékonyan befolyásolva Isten tekintélye és engedelmisséget igénylő parancsai által, mintha ezek megigazulásunkra adattak volna, annyi, mint semmibe venni a hitet, annak igazi lényegét, és azokat az alapelveket és indítóokokat, melyek által a keresztyének lelkiismeretükben leginkább érintve és készítve vannak. Sőt, mi több, annyi, mint elveszíteni látásunkat arról az elválaszthatatlan kapcsolatról, melyet Isten megállapított megigazulásunk és megszentelődésünk között; azt állítani, hogy az egyik meglehet a másik nélkül, egyenlő az egész evangélium kiforgatásával. Az apostol épp ezzel az ellenvetéssel foglalkozik Róma 6, 1-3-ban.

2. Hasznót nyerünk az Igéből, amikor általuk megtanuljuk, hogy a jócselekedetek abszolút szükségesek az üdvösséghez. Miként megíratott, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” (Zsid. 9,22), és „hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni” (Zsid 11,6), az Igazság Igéje éppúgy kijelenti: „Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat”(Zsid 12,4). Az az élet, amit a szentek a mennyben fognak élni, csupán kiegészítése és tökéletességre juttatása annak az életnek, melyet az újjászületés után e földön élnek. A kettő közötti különbség nem minőségbeli, hanem fokozatbeli. „Az igaznak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld. 4,18). Ha nincs Istennel való járás itt alant, úgy nem lesz Istennel való lakozás odafent. Ha nincs valódi közösségünk az időben, úgy nem lesz az örökkévalóságban sem. A hálál bekövetkeztében nem történik döntő változás a hívő szívében. Igaz, a szentek halálukkor örökre maguk mögött hagyják a bűn maradványait, de az új természet nem akkor közöltetik velük. Ha tehát már a halál előtt nem gyűlöli a bűnt, s nem szereti a szentséget, úgy bizonyára azután sem fogja.

Valójában senki sem kívánkozik a pokolra menni, habár kevesen vannak, akik igazán szeretnék elhagyni azt a széles utat, mely elkerülhetetlenül oda vezet. Mindenki vágyik a mennybe jutni, de ki az a hitvalló keresztyének tömegéből, aki igazán rászánja magát, hogy azt a keskeny ösvényt járja, mely egyedül visz oda? Ez az a pont, ahol valóban érzékelhetjük azt a fontos helyet, mellyel a jócselekedetek bírnak az üdvösségre nézve. Nem kiérdemlői annak, mégis, elválaszthatatlanok attól. Nem szereznek jogot a mennyre, de azon eszközök közé tartoznak, melyeket Isten rendelt népe számára, hogy általuk elérjenek oda. A jócselekedetek semmiképpen sem kiérdemlő okai az üdvösségnek, hanem az odavezető eszközök csoportjába tartoznak, mint amilyen a Szentléleknek bennünk való munkája, megtérés, hit, engedelmisség a mi részünkről. Isten kijelölte az utat, amelyen járnunk kell, ahhoz, hogy megérkezhessünk a Krisztus által számunkra megszerzett örökségbe. Az Isten iránt való naponkénti engedelmes élet egyedül az, mely tényleges bebocsátást nyújt abba az örömbé, mit Krisztus az ő népének megszerzett: - hitbeli bebocsátást jelenleg, s teljes valóságban való bebocsátást a halálunkkor, vagy az Ő eljövetelekor.

3. Hasznót nyerünk az Írásokból, amikor általuk megtanítatunk a jó cselekedetek céljára. Ez világosan ki van jelölve Máté 5,16-ban: „Úgy fényljék a ti világosságotok az

emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” Érdemes megjegyeznünk, hogy ez az első előfordulási helye a „jó cselekedetek” kifejezésnek, s mint rendszerint történni szokott, egy dolognak első említése a Szentírásban közli velünk annak hasznát és célját a továbbiakban. Itt megtanulhatjuk hogy Krisztus tanítványainak keresztyén vallástételüket hitelesíteniük kell életünknek csendes, de mégis erőteljes bizonyágtevésével (mert a „fény” semmiféle zajt sem támaszt „fénykedése” közben), hogy az emberek láthassák (s ne dicsekedésünket hallják) jó cselekedeteinket, s ezáltal dicsőítessék mennyei Atyánk. Itt van tehát az alapvető cél: Isten dicsőítése.

Mivel a Máté 5,16-ot oly sokan félreértik, és kiforgatva elcsúrik-csavarják, hozzáfűzünk még egy további gondolatot. Nagyon sokszor a „jó cselekedeteket” összetévesztik a magával a „világossággal”, pedig teljesen különböző dolgok, noha elválaszthatatlanul összetartoznak. A „világosság” a mi vallástételünk Jézus Krisztusról; ám mi értéke van ennek, ha életünk nem illusztrálja, nem támassza alá azt?! A „jó cselekedetek” nem azért vannak, hogy figyelmünket magunkra irányítsák, hanem Őrá, aki kimunkálta azokat bennünk. Oly minőséggel és jelleggel kell bírjanak, hogy az istentelen hitetlen is elismerje, hogy az elesett ember természeténél valami magasabb forrásból származnak. A természetfeletti gyümölcsök természetfeletti gyökereket feltételeznek, és amint ezt a dolgok felismerik, ezáltal a nagy Szőlőműves dicsőítetik. Éppily jelentős a Szentírásban a jócselekedetekre való utolsó utalás is: „Magatokat a pogányok között jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a jó cselekedetekből ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján” (1 Pét 2,12). Ekképpen az első és utolsó hivatkozás felmutatja s kihangsúlyozza azok célját: dicsőíteni Istent az Ő munkájáért, mit népe által e világban végez.

4. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor megtanítatunk általuk a jó cselekedetek igazi természetére. Ez olyan dolog, amelyre nézve az ujjá nem születettek teljes tudatlanságban vannak. A dolgokat csupán külsőleg ítélik, s emberi mércékkel mérik, ők teljesen illetéktelenek annak meghatározására, hogy mely dolgok számítanak jóknak Isten szemében, s melyek nem. Mivel úgy gondolják, hogy amit az emberek jó cselekedeteknek tartanak, Isten úgyszintén helyesli azokat, ezért az ő büntől megvakított értelmük sötétjében maradnak; senki sem képes meggyőzni őket tévedésükről, míg a Szentlélek új életre nem szüli őket, kivezetve őket a sötétség országából az Isten csodálatos világosságára. Akkor aztán kitűnik, hogy csak azok számítanak jó cselekedeteknek, melyeket Isten akarata iránti engedelmségből teszünk (Róm 6,16), az iránta való szeretetből fakadóan (Zsid 10,24), a Krisztus nevében (Kol 3,17) és Isten dicsőségére Óáltala (1Kor 10,31).

A „jó cselekedetek” valódi természete tökéletesen be lett mutatva az Úr Jézus által. Minden, amit tett, az Atya iránti engedelmségből cselekedett. Nem „önmagának kedveskedett” (Róm15,3), hanem mindig az Atya intésére figyelt, aki elküldte Őt (Ján 6,38). Ő elmondhatta, „Én mindenkor azt cselekszem, amik néki kedvesek” (Ján 8,29). Krisztus engedelmsége az Atya akarata iránt nem ismert korlátokat: Ő „engedelmes volt halálig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2,8). Úgyszintén, minden, amit tett, az Atya iránti szeretetből és a felebarátaihoz való szeretetből fakadt. A szeretet a törvény betöltése; a törvénynek szeretet nélküli teljesítése nem más, mint szolgai alávetettség, s nem lehet kedves Ónála, ki maga a Szeretet. Annak bizonyítéka, hogy Krisztus minden engedelmsége szeretetből fakadt, az ő szavaiban található: „hogyan teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem” (Zsolt 40,9). Úgyszintén, mindazt, amit Krisztus tett, az Atya dicsőségére való tekintettel tette: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet” (Ján 12,28), szüntelen ez a cél állt szeme előtt.

5. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor megismerjük általuk a jó cselekedetek igazi forrását. Az újjá nem született emberek képesek dolgok véghezvitelére, melyek jók természetes és társadalmi vonatkozásban, noha nem lelki értelemben. Tehetnek olyan dolgokat, melyek külsőképpen, önmagukban véve lényegében jók, mint bibliaolvasás, igehallgatás, alamizsnálkodás a szegényeknek, azonban cselekvésüknek indítékából hiányzik az igaz istenfélelem, s ezért a háromszor szent Isten szemében, e cselekedetek olyanok, mint a megfertéztetett ruha. Az újjá nem született embernek nincs ereje lelki módon véghezvinni cselekedeteit, s ezért van megírva, „Nincs aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is” (Róm 3,12). Sem nem képesek arra: „Isten törvényének nem engedelmessé válnak, mert nem is tehetik” (Róm 8,7), ezért az „istentelenség szántása is bűn” (Péld 21,4). A hívők sem képesek önmaguktól egy jó gondolatot gondolni, sem egy jó cselekedetet véghezvinni (2 Kor 3,5). Isten az, aki munkálja bennük „úgy az akarást, mint a véghezvitelt az ő jókedvéből” (Fil 2,13).

Amikor a szerecsen képes lesz megváltoztatni bőrének színét, és a leopárd az ő foltjait, akkor lesznek képesek a jó cselekedetekre azok, kik megszokták a gonoszt (Jer 13,23). Az emberek hamarabb remélhetik, hogy szőlőt szednek a tövisről, s a bojtortjáról fűgét, mintsem hogy jó teremjenek s jó cselekedetek érlelődjenek az újjá nem születettek által. Először „újjáteremtetnünk kell Jézus Krisztusban” (Ef.2,10), az Ő Lelkét kell Isten kibocsássa szíveinkbe (Gal.4,6), s kegyelmi ajándékait kell belénk plántálja (Ef 4,7; 1 Kor 15,10), mielőtt bármilyen jó cselekedetre képesek lennénk. Még akkor is, Krisztus nélkül semmit sem cselekedhetünk (Ján 15,5). Gyakran tapasztaljuk, hogy az akarás megvan bennünk, de a jó véghezvitelét nem találjuk (Róm 7,18). Ez térdre kényszerít minket, hogy Istent kérjük, „tegyen készségekké minket minden jóra, azt munkálván bennünk ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által” (Zsid 13,21). Ezáltal megüresítettünk minden önelégültségtől, eljutunk annak felismerésére, hogy minden forrásaink Istenben vannak (Zsolt 87,7), s így felfedezzük, hogy mindenre van erőnk Krisztusban, aki minket megerősít (Fil 4,13).

6. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor megtanítatunk általuk a jócselekedetek nagy jelentőségére. A lehető legtömörebben kifejezve: a jócselekedetek nagyon fontosak, mivel általuk Isten dicsőítettik (Mt 5,16), általuk a minket rágalmazók szája bezáratik (1Pt 2,2), általuk bizonyítjuk hitünk valóságát (Jak 2,13-7). Rendkívül ajánlatos, hogy a mi „megtartó Istenünknek tudományát ékesítsük mindenben” (Tit 2,10). Semmi sem dicsőíti Krisztust jobban, mint az, ha azok, kik az Ő nevét viselik, - az Ő képesítése által - folytonosan Hozzá hasonló életet élnek, minden cselekedetükben krisztusi lelkület vezeti őket. Nem ok nélkül történt, hogy ugyanaz a Lélek, mely az apostolt arra indította, hogy ezzel a bevezetéssel kezdje állítását Krisztusnak e világba jöveteléről, a bűnösök megmentésére: „Igaz beszéd ez...”, úgyszintén arra készítette őt, hogy ezt írja: „Igaz beszéd ez... hogy, igyekezniük kell jó cselekedetekben elől járni azoknak, akik Istenben hívőkké lettek” (Tit 3,8). Bárcsak valóban „jó cselekedetekre igyekezők” lennénk (Tit 2,14).

7. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor megtanítatunk általuk a jócselekedetek igazi hatáskörére. Ez annyira kiterjedő, hogy magába foglalja kötelességeinknek teljesítését minden körülményben, melybe Isten helyezett minket. Érdekes és hasznos megjegyezni az első „jó cselekedetet” a Szentírásban (amint le van írva), nevezetesen Üdvözítőnknek megkenetését Mária által Bethániában (Mát 26,10; Márk 14,6). Az emberek dicséretével vagy gyalázatával mit sem törődve, szemeit arra függesztette, ki „tízezer közül is kitetszik”, reá tékozolva drága kenetét. Egy másik nőtanítvány, Dorkás (Csel 9,36), szintén meg van említve, mint aki „gazdag volt jó cselekedetekben”. Az imádat után következik a szolgálat, dicsőítve Istent az emberek között és gazdagítva másokat.

„Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén...” (Kol 1,10). A gyermekek nevelése (nem magukra hagyása!), a (lelki) jövevények befogadása, a szentek lábmosása (szolgálva földi szükségüket), és a nyomorultaknak nyújtott segítség (1Tim 5,10) „jó cselekedeteknek” nevezetnek. Ha igeolvasásunk s bibliatanulmányozásunk nem tesz minket Jézus Krisztus jobb vitézeivé, jobb polgáraivá ennek az országnak, melyben tartózkodunk, jobb családtagokká földi otthonunkban (kedvesebbé, gyöngédebbé, önzetlenebbé), ha nem „készít fel minket minden jó cselekedetre”, úgy teljesen haszontalan az egész.

6. Az Írások és az Engedelmesség

Minden magát keresztyénnek valló ember egyetért abban - legalábbis elméletileg -, hogy a Krisztus nevét vallók legfőbb kötelessége az, hogy tiszteljék és dicsőítsék Őt e világban. De hogy hogyan kell ezt tenni, hogy mit kíván Ő tőlünk ennek érdekében, ezzel kapcsolatban nagyon eltérők a vélemények. Sokan azt hiszik, hogy Krisztus tisztelete egyszerűen abból áll, hogy csatlakozunk valamely „gyülekezethez”, részt veszünk különböző tevékenységekben és támogatjuk azokat. Mások úgy vélik, hogy Krisztust tisztelni annyit tesz, hogy beszélünk Róla másoknak és szorgalmasan bevetjük magunkat a „személyes munkába”. Mások úgy képzelik, hogy Krisztus tisztelete nem jelent többet mint önkéntesen adományt adni az Ő ügyére. Valóban kevesen fogják fel, hogy Krisztus csak akkor tiszteltetik, ha szent életet élünk az Ő számára, amikor az Ő kijelentett akaratának alávetetten engedelmességben járunk. Kevesen vannak valóban, akik igazán hiszik ezt az igét: „Ímé jobb az engedelmesség a véres áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérénél” (1 Sám 15,22).

Egyáltalán nem vagyunk keresztyének, ha nem adtuk meg magunkat neki, s nem „vettük Krisztus Jézust, az Urat” (Kol 2,6). Olvasóm, szeretnék komolyan rávenni, hogy gondosan fontold meg ezt az állítást. A Sátán sok embert becsap ma azáltal, hogy engedi, hogy azt higgyék, hogy üdvös módon bíznak Krisztus „elvégzett váltságművében”, miközben szívük a régi marad, s ő emberük uralkodik életükben. Hallgasd, mit mond Isten Igéje: „Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a Te rendeléseiddel” (Zsolt 119,155). Keresed-e te valóban az Ő határozatait? Törődsz-e az Ő rendeléseivel? Tudakozod-e szorgalmasan az Írásokat azért, hogy felfedezd, mit parancsol Ő? „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság” (1 Ján 2,4). Krisztus életre szóló engedelmességet igényel, s nem csupán magasztaló áradozást ajkunkról. Mily szívhez szóló és komoly ige található Jakab 1,22-ben: „Az igének megtartói legyetek és ne csupán hallgatói, megcsalván magatokat”. Sokan vannak, kik csak „hallgatói” az igének, rendszeres hallgatói, komoly hallgatói, figyelmes hallgatói; de sajnós, amit hallanak, nem váltják valóra az életben: nem szabályozza útjukat. És Isten mondja, hogy akik nem cselekvői az Igének, azok megcsalják önmagukat!

Ó, mily sokan vannak ilyenek a mai keresztyénségben! Ők nem kirívó képmutatók, csak becsapottak. Azt hiszik, hogy mivel világos előttük az „egyedül kegyelemből, hit által” való üdvösség tana, ők meg vannak váltva. Úgy gondolják, hogy mivel egy rendkívüli ember igeszolgálatát hallgatják, ki a „Bibliát egy új könyvvé teszi számukra”, biztosan növekednek a kegyelemben. Úgy vélik, mivel bibliaismeretük megnövekedett, már lelki emberekké is váltak. Azt hiszik, hogy csak azért, mert Isten szolgáját hallgatják, vagy ennek írásait olvassák - táplálkoznak az Igével. Nem így van. Csak akkor „táplálkozunk” az Igével, ha azt elsajátítjuk, szívünkbe fogadjuk; ha felszívódik az életünkbe (miként a táplálék az emésztés után) amit hallunk vagy olvasunk. Hol nincs a szívnek és életnek egy növekvő idomulása Isten Igéjéhez, ott a növekvő ismeret csak növekvő ítéletet von maga után. „És amely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg” (Luk 12,47)!

„...mindenkor tanulnak, de az igazság ismeretére soha el nem juthatnak” (2 Tim 3.7). Ez az egyik legkiemelkedőbb ismertetőjele e „nehéz időknek”, melyekben élünk. Az emberek egyik igehirdetőt hallgatják a másik után, egyik konferenciáról a másikra mennek, könyvet könyv után olvasnak a bibliai tárgyról, és mégsem jutnak el az igazságnak egy életbevágó és gyakorlati megértésére, hogy erőteljesen és hatékonyan befolyásolná életüket. Létezik lelki vízkór, és sokan szenvednek benne. Minél többet hallanak, annál többet akarnak hallani; mohón isszák a prédikációkat és előadásokat, de életük nem változik meg. Ismeretük felfuvalkodottá tette őket, ahelyett, hogy porig alázná szívüket Isten előtt. Isten választottainak hite és a kegyesség szerint való igazságnak megismerése elválaszthatatlan (Tit 1,1), de ettől a nagy többség teljesen idegen.

Isten az Ő igéjét nem csupán nevelés céljából adta nekünk, hanem azért is, hogy irányítson minket; hogy tudtunkra adja irántunk való igényeit, amit kíván tőlünk, hogy tegyünk. Első dologként szükségünk van világos és tiszta ismeretre kötelességünket illetően; és Isten elsősorban azt várja tőlünk, hogy kötelességünket - ismeretünknek megfelelően - lelkiismeretesen cselekedjük. „Megjelentette néked, ó, ember, mit kíván az ÚR tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, s hogy alázatosan jársz a te Isteneddel.” (Mikéás 6,8). „A dolognak summája, mindezeket hallván ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsd; mert ez az embernek fődolga!” (Préd 12,15). Az Úr Jézus ugyanezt fejezte ki, amikor ezt mondta: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek.” (Ján 15,14).

1. Egy ember hasznot nyer az igéből, amikor felfedezi Isten igényeit vele szemben; az Ő változhatatlan igényeit, mert Ő maga meg nem változik. Óriási súlyos tévedés azt feltételezni, hogy a jelen üdvkorszakban Isten leszűkítette igényeit, mert ebből szükségszerűleg az következne, hogy előbbi követeléseik kemények és igazságtalanok voltak. Nem így van! „A törvény szent, és a parancsolat szent, és igaz, és jó” (Róm 7,12). Isten igényeinek összefoglalása ez: „Szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből” (5Móz 6,5), és az Úr Jézus megismételte ugyanezt Máté 22, 37-ben. Pál apostol szintén megerősítette, amikor ezt írta: „Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott” (1Kor 16,22).

2. Egy ember hasznot nyer az Igéből, amikor rájön, mily teljesen és vétkesen kudarcot vallott Isten követeléseinek betöltésében. És hadd hangsúlyozzuk azok hasznára, kik fennakadtak az előbbi bekezdésnél, hogy egy ember sem képes látni, milyen bűnös, s mily végtelen távol van Isten mércéjétől, míg nem nyer világos látást Istennek iránta való igényeiről! Amilyen mértékben leszállítják az igehirdetők Isten követeléseinek mércéjét a bűnös emberi lény iránt, oly mértékben fognak hallgatóik hiányos és téves felfogást nyerni bűnösségükről, s annál kevésbé fogják felfogni, hogy mindenható Megváltóra van szükségük. De mihelyt egy lélek megérzi, mily nagy súllyal nehezedenek rá Isten követeléseik, s mily totális és folytonos az ő csődje az Istennek járó tartozás megadásában, akkor döbben rá igazán, mily kétségbeejtő állapotban van. Hogy bárki kész legyen az evangéliumot elfogadni, előbb a törvényt kell hirdetni számára.

3. Egy ember hasznot nyer az Igéből, amikor abból megtanulja, hogy Isten az végtelen kegyelméből tökéletesen eleget tett az ő igényeinek az ő népe érdekében. Ezen a ponton szintén, sok jelenkori igehirdetés súlyosan téves. Létrejött egy tanítás, mit helytelenül neveznek „fél evangéliumnak”, mert valójában tényleges tagadása az igaz evangéliumnak. Krisztus is helyet kap, de csak úgy, mint egyfajta pótlék. Hogy Krisztus helyettesítő módon Istennek minden követelését mindazok számára, kik Benne hisznek, ez áldottan igaz, de ez az igazságnak csak egyik oldala. Az Úr Jézus nem csak helyettesítőleg elégítette ki Isten

igazságosságának igényeit az ő népére nézve, hanem úgyszintén gondoskodott arról, hogy ők maguk személyesen is betöltsék azokat. Krisztus megszerezte számunkra a Szent Lelket, hogy kimunkálja bennünk azt a jót, amit a Megváltó elvégzett értünk.

Az üdvösség nagy és dicső munkája az, hogy a megváltottak újjáteremtettek. Egy átformáló munka ment végbe bennük. Értelmük megvilágosított, szívük kicseréltetett, akaratuk megújított. „Új teremtéseké lettek Krisztus Jézusban” (1Kor 5,17). Isten így szól a kegyelemnek e csodájáról: „Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívükbe írom azokat” (Zsid 8,10). A szív most már Isten törvénye felé fordított; oly hajlam kölcsönözöttet számára, mely megfelel a törvény követelésének; őszinte vágy van a szívben annak teljesítésére. És ezért, a megelevenített lélek elmondhatja: „Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek! - A Te orcádat keresem, ó, Uram!” (Zsolt 27,8).

Krisztus nem csupán tökéletes engedelmisséget tanúsított a törvénynek az ő hívő népének megigazításáért, hanem Ő úgyszintén kiérdemelte számunkra a Szentlélek készleteit, melyek elengedhetetlenül szükségesek megszentelődésükhöz; s melyek egyedül képesek átformálni a testi embereket, s képesíteni őket Istennek tetsző engedelmisségre. Noha Krisztus meghalt az „istentelenekért” halt meg (Róm 5,6), s noha úgy találta őket, mint istenteleneket (Róm 4,5) amikor megigazította őket, de nem hagyta őket ez utálatos állapotban. Ellenkezőleg, hatékonyan tanítja őket Lelkével, hogy megtagadják az istentelenséget és a világi kívánságokat (Tit 2,12). Miként lehetetlen a súlyt a kőtől elválasztani, s a meleget a tűztől, - úgy a megigazulást sem lehet a megszentelődéstől.

Amikor Isten tényleg megbocsát egy bűnösnek, s annak lelkiismereti törvényszékén ezt kijelenti számára, e csodálatos kegyelem érzete alatt a szív megtisztul, az élet rendbe jön és az egész ember megszentelődik. Krisztus „önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának egy kiváltképpen való népet [nem „gondatlant, közömböst”, hanem] jócselekedetre igyekezőt (Tit 2,14). Miként egy anyag, s annak tulajdonságai, előidéző okai, szükségszerű hatásai egymással elválaszthatatlanul összetartoznak, úgy az üdvözítő hit és az Isten iránti szívbeli engedelmisség is. Ezért olvasunk „a hit engedelmisségéről” (Róm 16,26. angol ford.).

Az Úr Jézus ezt mondta: „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem” (Ján14,21). Isten sem az Ószövetségben, sem az Evangéliumokban, vagy az apostoli levelekben soha nem ismeri el másról, hogy szereti őt, csak arról, aki megtartja parancsolatait. A szeretet több, mint érzelem; a szeretet egy cselekvési alapelv, s önmagát valami többlet fejezi ki, mint mézes szavakkal – nevezetesen: a szeretett tárgynak tetsző cselekedetekkel. „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait” (1Ján 5,3). Ó, olvasóm, megcsalod magad, ha azt gondolod, hogy szereted Istent, de nincs benned mély vágy, s nem teszel valódi erőfeszítést arra nézve, hogy engedelmesen járj előtte.

De mi az Isten iránti engedelmisség? Sokkal több, mint gépies teljesítése bizonyos kötelességeknek. Meglehet, hogy keresztyén családban neveltettem, s szülői felügyelet alatt elsajátítottam bizonyos erkölcsi szokásokat, s mégis, önmagában az a tény, hogy tartózkodom Isten nevének hiába való felvételétől, s hogy senki sem vádolhat lopással, ez még nem jelent engedelmisséget a harmadik és nyolcadik parancsolat iránt. És ismét: az Isten iránti engedelmisség sokkal több, mint a viselkedésben az ő népéhez való alkalmazkodás. Meglehet, hogy olyan helyen élek, hol az emberek az Úr napját szigorúan megtartják; s ezért én is, az irántuk való tiszteletből, - vagy egyszerűen azért, mert úgy vélem, jó és bölcs dolog az életet úgy élni, hogy a hét közül egy napot pihenésre szánok -, meglehet, hogy tartózkodom minden felesleges munkától azon a napon; de ezzel még egyáltalán nem tartottam be a negyedik parancsolatot. Az engedelmisség nem csak

meghódolást jelent egy külső törvény előtt, hanem akaratom kiszolgáltatását a másik tekintélyének. Ekképpen, az Isten iránti engedelmisség akkor jön létre, amikor a szív elismeri Isten tekintélyét önmaga fölött, s Urának vallja Őt: elismerem az Ő jogát a parancsoláshoz, s az én kötelességemet az engedelmisségre. A lélek teljes meghajlását jelenti ez, Krisztus igájának felvételére.

Az Isten által kívánt engedelmisség csak oly szívből származhat, mely szereti Őt. „És valami tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak” (Kol 3,20). Az az engedelmisség, mely a büntetéstől való rettegésből fakad, szolgai. Az az engedelmisség, mely annak érdekében történik, hogy valami kegyet szerezzen Istentől, önző és testies. De a lelki és Istennek kedves engedelmisség örömteljes: a szív szabad válasza és hálája ez Istennek irányunkban való, meg nem érdemelt szeretetéért s gondoskodásáért.

4. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor nem csak látjuk, hogy legfőbb kötelességünk Istennek engedelmeskedni, hanem amikor azáltal Isten parancsolatai iránt való szeretet plántáltatik belénk. Az a „boldog” ember, kinek „az ÚR törvényében van gyönyörűsége” (Zsolt 1,3). És ismét olvassuk: „Boldog az ember, aki féli az Urat, és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik” (Zsolt 112,1). Igazi próbatesztet nyújt szívünk számára, ha becsületesen szembenézünk e kérdéssel: Értékelem-e az Ő „parancsolatait” annyira, mint az Ő ígéreteit? Nemde így lenne helyes? Kétségtelenül, mert az egyik éppúgy az Ő szeretetéből fakad, mint a másik. A szívnek Krisztus hangjával való egyetértése képezi minden gyakorlati szentségnek alapját.

Itt szeretném ismét komolyan és szeretettel, esdve kérni az olvasót, hogy e kitétel fényében alaposan vizsgálja meg magát. Bárki, aki azt állítja, hogy meg van váltva, ám szívében nincs valódi szeretet Isten parancsai iránt, megcsalja önmagát. A zsolttáros így kiáltott: „Mely igen szeretem a te törvényedet!” (Zsolt 119,97). És ismét: „Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat” (Zsolt 119, 127). Valaki erre talán azt az ellenvetést teszi, hogy ez az Ószövetség alatt volt, de erre azt kérdezzük: Úgy gondolod, hogy a Szentlélek ma kisebb változást hoz létre azok szívében kiket újjáteremt, mint régen?! Ám egy újtestamentumi szent úgyszintén feljegyzi: „Gyönyörködöm az Isten törvényében, a belső ember szerint” (Róm 7,22). És kedves olvasóm, ha a te szíved nem gyönyörködik „Isten törvényében”, akkor valami alapvető hiba van nálad; sőt: féltő, hogy valójában halott vagy lelkileg.

5. Egy személy hasznot nyer az Igéből, amikor szíve és akarata meghódol Isten minden parancsa előtt. A részleges engedelmisség nem engedelmisség egyáltalán. Egy megszentelt elme elfordul mindattól, amit Isten megtilt, és életgyakorlatává igyekszik tenni mindazt, amit ő elvár, kivétel nélkül, bármi legyen is az. Ha elménk nem rendeli alá magát Isten minden egyes parancsának, úgy még nem vetettük alá magunkat az Ő parancsolói tekintélyének. Ha nem fogadjuk el kötelességünket annak teljes kiterjedésében, úgy nagy tévedésben vagyunk, ha az képzeljük, hogy annak valamely része iránt azért mégis engedelmesek vagyunk. Egy személy, kiben nincs meg a szentség igazi lényege, undorral elfordulhat sok bűntől, és kedvét lelheti számos erény gyakorlásában, amint felfedezi, hogy emberileg is az előbbiek illetlen cselekedetek, az utóbbiak pedig - önmagukban véve - illő dolgok: ámde e bűnök iránti megvetése és ez erények iránti helyeslése egyáltalán nem fakad Isten akarata iránti önkéntes alárendeltségből.

Az igazi lelki engedelmisség osztatlan. Egy újjászületett szív nem válogat Isten parancsolatai között: aki így tesz, az nem Isten akarátát cselekszi, hanem a sajátját. Meg ne csaljuk magunkat e ponton: ha nem kívánjuk őszintén, hogy minden dologban Istennek tetszők legyünk, akkor valójában semmiben sem kívánjuk tenni az Ő akarátát. Meg kell

tagadnunk önmagunkat; nem csupán oly dolgokat, melyek után vágyunk, hanem saját magunkat! Bármely ismert bűnnek szándékos megtűrése az egész törvény áthágását jelenti (Jak 2,10-11). „Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra” (Zsolt 119,6). Az Úr Jézus ezt mondta: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek” (Ján 15,14): ha tehát nem vagyok az Ő barátja, úgy szükségszerűen ellensége vagyok, mert más alternatíva nincs - lásd Luk 19,27.

6. Hasznót nyerünk az Igéből, lelkünk buzgó könyörgésre indul, esdekelve Isten engedelmessegre képesítő kegyelméért. Az Újjászületésben a Szentlélek oly természetel ruház fel minket, mely megfelel az Ige szerinti engedelmessegre. A szívét Isten magához vont. Most már mély és őszinte vágygal kíván Néki tetszeni. De ez új természet nem bír saját, önálló erővel, s a régi természet, a „test” harcol ellene, és az Ördög is ellene áll. Ennek okáért a keresztyén ember így kiált: „az akarás meg van bennem, de a véghezvitelét nem találom” (Róm 7,18). Ez nem azt jelenti, hogy a bűnnek rabja, miként megtérése előtt volt; hanem azt jelenti, hogy nem találja módját, miként valósítsa meg tökéletesen lelki vágyódásait. Ezért így imádkozik: „Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban” (Zsolt 119,35). És ismét, „Vezérelj utamat a te igéd szerint, és ne engedj, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam!” (Zsolt 119,133).

Itt szeretnénk választ adni egy kérdésre, mely a fenti állítások kapcsán talán sok olvasó elméjében felmerült: Azt állítod, hogy Isten tökéletes engedelmesseget kér tőlünk ez életben? Azt feleljük: Igen! Isten sohasem helyez ennél alacsonyabb mércét elénk (v.ö. 1 Pét 1,15). Nos, megfelel-e valóban a keresztyén ember e mércének? Eléri-e ezt a mércét? - Igen és nem! Igen, az ő szívében, és Isten a szívet nézi (1 Sám 16,7). Szívében minden újjászületett lélek valódi szeretettel bír Isten parancsolatai iránt, és igazán, tökéletesen kívánja megtartani azokat. Ebben az értelemben, - és csakis ebben - mondható el, hogy a keresztyén ember „tökéletes”. A „tökéletes” szó úgy az Ótestamentumban (Jób 1,1 és Zsolt 37,37) mint az Újtestamentumban (Fil 3,15) becsületest, őszintét jelent, ellentétben a képmutatóval.

„A szegények kívánságát meghallgatod, Uram!” (Zsolt 10,17). A szent kívánságai lelke legbensőbb vágyainak kifejezői, és az ígéret áll: „beteljesíti az Őt féltőknek kívánságát” (Zsolt 145, 19). Egy keresztyén vágya az, hogy mindenben engedelmeskedjék Istennek, tökéletesen átfurmálódjék Krisztus képmására. De ez csak a feltámadáskor fog megvalósulni. Addig Isten Krisztusért kegyelmesen elfogadja az akaratot a tökéletes megvalósítás helyett (1 Pét 2,5). Ő ismeri szívünket és látja gyermekében a valódi szeretetet és őszinte vágyat minden parancsolata megtartására, és elfogadja e buzgó vágyat és szívbéli törekvést a pontos teljesítés helyett (2 Kor 8,12). Ámde senki, aki szándékos engedetlenségben él, ne tetszelegjen magának hamis békességben, saját romlására megrontva ezen igazságokat, melyek azok vigasztalására adattak, kik szívből kívánják, és törekszenek, hogy életük minden részletében Istennek tetsző módon járjanak el.

Ha valaki azt kérdi: Honnan tudhatom azt, hogy „vágyaim” valóban újjáteremtett szívből fakadnak? - azt válaszoljuk: az üdvözítő kegyelem ösztönszerű hajlandóságot kölcsönöz az szívnek a szent cselekedetekre. Az olvasó következőképpen mérheti le „vágyait”: folytonosak és kitartóak-e, vagy csak rendszertelenül, olykor-olykor jelentkeznek? Komolyak és buzgók, annyira, hogy valóban „éhezel és szomjazol az igazságosságra” (Mát 5,6) és mintegy sóvárogsz „Isten után” (Zsolt 42, 1)? Életteljesek és hatékonyak? Mert sokan vágnak megmenekülni a pokoltól, de vágyuk nem eléggé erős ahhoz, hogy megutálják és elforduljanak attól, ami elkerülhetetlenül a pokolba dönti őket, vagyis a szándékos Isten elleni vétkezéstől. Sokan vágnak a mennybe jutni, de nem úgy, hogy bemenjenek a szoros kapun, s végigjárják a „keskeny utat”, mely csak egyedül vezet oda. Az

igazi lelki „vágyak” igénybe veszik, használják az Istentől rendelt kegyelmi eszközöket, s nem riadnak vissza semmi fáradságtól, hogy azokkal éljenek, s szüntelen imádkozva törekszenek előre a számukra kijelölt pályán.

7. Akkor nyerünk hasznot az Igéből, ha már most örömmel élvezzük az engedelmesség jutalmát. „A kegyesség mindenre hasznos” (1 Tim 4,8). Engedelmisség által tisztítjuk meg lelkeinket (1Pét 1,21). Engedelmisség által érzük el azt, hogy Isten felénk fordítja fülét, s meghallgat minket (1Ján 3,22), s éppígy az is igaz, hogy az engedetlenség eltorlaszolja az imádság útját (És 59,2; Jer 5,25). Engedelmisség által nyerjük meg Krisztus drága, meghitt megnyilatkozásait lelkünk felé (Ján 14,21). Amint járjuk a bölcsesség ösvényét (mely az Istennek való teljes alárendeltség útja), felfedezzük, hogy „útai gyönyörűséges utak, s minden ösvényei: békesség” (Péld 3,17), hogy „az Ő parancsolatai nem nehezek” (1 Ján 5,3), és „aki megtartja azokat, nagy jutalma van” (Zsolt 19,11).

7. A Szentírás és a világ.

Az Újszövetség sok tanítást nyújt a keresztyéneknek a világról, s az ahhoz való viszonyulásukról. A világ valódi természete hűen le van festve, s a hívó komoly figyelmeztetéseket kap ellene. Isten szent Igéje mennyből való szövétnek, mely a sötét helyen világít (2Pt 1,19). Isteni fénysugarai valódi színükben mutatják be a dolgokat, áthatva és feltárva azt a hamis látszatot, elvarázsló szépséget, melybe sok dolog hamis módon fel van öltöztetve e világon. Arról a világról, melyért oly sokan fáradoznak, dolgoznak és sok pénzt költenek, s melyet rászédett vak követői csodálnak, s fennen magasztalnak, Isten Igéje kijelenti, hogy „Isten ellensége”; ezért Isten gyermekeinek meg van tiltva, hogy hozzá igazodjanak, s hogy szeressék azt.

Tárgyunknak jelen fejezete nem kevésbé fontos, mint az eddig tárgyaltak, s a komoly olvasó jól teszi, ha Isten kegyelméért esd, hogy megmérhesse magát általa. Istennek az ő gyermekeihez intézett buzdításainak egyike így hangzik: „Mint most született csecsemők, a tiszta hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjete” (1Pét 2,2), s illő, hogy Istennek minden gyermeke megvizsgálja magát, vajon így van-e ez nála, vagy sem. Nem szabad megelégednünk pusztán fejbeli írásismerettel: amire leginkább törekednünk kell, az a gyakorlati növekedés, hogy megtapasztaljuk Krisztus képére való átváltozásunkat. S az egyik alapvető pont, melynél megvizsgálhatjuk magunkat, a következő: vajon csökkent e bennem a világiasság Isten Igéjének olvasása és tanulmányozása folytán vagy sem?

1. Hasznot nyerünk az Igéből, ha szemeink megnyílnak a világ igazi jellegének meglátására. Az egyik költő szerint „Isten az égben van - s a világon minden rendben van”. Egy bizonyos szempontból ez áldott módon igaz; de más szempontból ez teljesen hamis állítás, mert az ige szerint „az egész világ gonoszságban vesztegel” (1 Ján 5, 19). De csak amikor a szív természetfeletti módon megvilágosítatik a Szentlélek által, csak akkor lesz képes felfogni, hogy ami az emberek közt magasztos, az Isten előtt utálatos” (Luk 16,15). Nagyon hálásak kell lennünk Istennek, ha Igéje fényében lelkünk képes átlátni, hogy a „világ” nem egyéb, mint egy óriási csalás, értéktelen cicoma, hiábavalóság, mely egy napon tűzre vettetik.

Mielőbb tovább mennénk, határozzuk meg, mit értünk azon világ alatt, melynek szeretése meg van tiltva a keresztyének számára. Kevés szó van még a Szentírásban, mely ily sok jelentéssel bírna, mint ez. De a szövegösszefüggés figyelmes vizsgálata rendszerint mindig rávezet a szó helyes értelmezésére. A „világ” a dolgoknak egy olyan rendszere, mely önmagában teljes. Semmi idegen elem nem hatolhat oda be, vagy ha mégis megtenné,

azonnal beolvad abba, és azonosulni fog vele. A „világ” nem más, mint a romlott emberi természetnek az emberiség nagy családjában való kifejeződése, az emberi társadalom szerkezete saját célkitűzéseinek megfelelően alakítva. A „test gondolatának” szervezett uralma, mely „ellenségeskedés Isten ellen”, s amely „nem engedelmeskedik Isten törvényének, s nem is teheti” (Róm 8,7). Ahol csak a test gondolata uralomra jut, - ott a „világ”. Úgyhogy a világiasság nem más, mint az Isten nélkül való világ magatartása.

2. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor megtanuljuk, hogy a világ egy olyan ellenség, melynek ellene kell állnunk, s melyet le kell győznünk. A keresztyének meg van parancsolva, hogy „harcolja meg a hitnek jó harcát” (1Tim 6,12), s ebből kitűnik, hogy létezik ellenség, mellyel szembe kell szállni, le kell győzni. Miként van egy Szent Háromság - az Atya, a Fiú, és a Szent Lélek - , úgyszintén létezik egy gonosz háromság is: a test, a világ és az ördög. Isten gyermeke arra hívatott el, hogy halálos küzdelemre adja magát velük; „halálos”-nak nevezzük, mert vagy ezek pusztítják el őt, vagy pedig ő nyer győzelmet felettük. Alaposan vésd elmédbe tehát, olvasóm, hogy a világ egy halálos ellenség, s ha nem győzöd azt le szívedben, akkor nem vagy Isten gyermeke, mert meg van írva: „Mindaz, aki Istentől született, legyőzi a világot” (1 Ján 5,4).

A sok közül a következő okokat soroljuk fel, amiért a világot le kell győzni. Először is, mivel minden kecsegtető tárgya arra irányul, hogy eltérítse figyelmünket, eltávolítsa lelkünk érzelmeit Istentől. Szükségszerűen történik így, mert a látható dolgok rendszerint elfordítják a szívet a láthatatlanoktól. Másodszor, a világ lelkülete homlokegyenest ellenkezik Krisztus szellemével; ezért írta az apostol, „Mi nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket” (1 Kor 2,14). Isten Fia e világba jött, de „a világ nem ismerte meg őt” (Ján 1,10); ezért e világ „fejedelmei” s nagyjai megfeszítették őt (1 Kor 2,8). Harmadszor, a világ gondjai s aggodalmi szemből állnak az Istennek szentelt, menny felé törekvő élettel. A keresztyéneknek, a többi emberhez hasonlóan, Isten parancsa szerint dolgozniuk kell a hétből hat napon át: de miközben ezzel vannak elfoglalva, kell, hogy szüntelen imádkozzanak, nehogy a kötelesség teljesítése helyett nagyravágó érdekek uralják őket.

„Ez az a győzelem, amely legyőzi a világot, a mi hitünk” (1Ján 5,4). Semmi más, csak az Isten adta hit képes legyőzni a világot. Azonban amint a szívet betöltik a láthatatlan, de örök valóságok, azonnal megszabadíttatik e világi elemek romlást munkáló befolyása alól. A hit szeméi az érzékelhető dolgokat valódi színűkben szemlélik, s látják, hogy azok üresek és haszontalanok, s össze se hasonlíthatók az örökkévalóság nagy és dicső tárgyaival. Isten tökéletes voltának és jelenlétének átérzése következtében e világ semmivé zsugorodik a hívő szemében. Midőn a keresztyén látja az isteni Megváltót meghalni a bűneiért, s hogy miként él most, hogy közbejárjon az ő kitarásáért, az ő végső üdvösségére irányítva és uralva minden dogot - felkiált: „Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön”

És hogy vagy te ezzel, ki e sorokat olvasod? Szívélyesen egyet érthetsz azzal, amit mondtunk ez utóbbi szakaszban, de hogy állsz te ezzel valójában? Elbűvölnek-e s rabul ejtenek-e téged azok a dolgok, melyeket oly nagyra értékelnek az újjá nem született emberek? Vedd el a világi embertől ezeket a dolgokat, s nyomorulttá válik: te is így vagy vele? Vagy jelenlegi örömid s boldogságod oly tárgyakhoz van kötve, melyeket soha nem vehetnek el tőled? Kérlek, ne kezeld könnyelműen e kérdéseket, hanem mérlegeld komolyan, Isten jelenlétében. A rájuk adott becsületes felelet fel fogja tární lelked valódi állapotát, s jelezni fogja, hogy nem csaltad-e meg szívedet eddig, „új teremtsnek” képzelve magad.

3. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor megtanuljuk, Krisztus azért halt meg, hogy megszabadítson minket „e jelenvaló gonosz világból” (Gal 2,4). Isten Fia nem csak azért jött e „világba”, hogy betöltse a törvény követeléseit (Mát 5,17), hogy „lerontsa az ördög

munkáit” (1 Ján 3,8), hogy megszabadítson minket az eljövendő haragtól (1 Tes 1,10), hogy megszabadítson minket bűneinkből (Mát 1,21), hanem úgyszintén azért is, hogy megszabadítson minket e világ rabságából, hogy kiszabadítsa a lelket annak elbűvölő hatásköréből. Ez előképszerűen ki volt ábrázolva Istennek Izráellel való bánásmódjában. Ők rabszolgák voltak Egyiptomban, s „Egyiptom” a világ jelképe. Kegyetlen rabszolgaságban sínylődtek míg életüket téglakészítéssel töltötték, a Faraó hatalma alatt. Képtelenek voltak kiszabadítani magukat. De Jehova az ő fenséges erejével eljűk jött, s kihozta őket a vaskemencéből. Így tett Krisztus is az övével. Megtörte a világ hatalmát szíveik fölött. Függetlenítette őket tőle, hogy többé ne keressék tetszését, se ne rettegjenek fenyegetéseitől.

Krisztus önmagát áldozatul adta népe bűneiért, hogy ennek következményeképpen megszabaduljanak e világ átkos hatalmától s uralkodó befolyásától, mindattól, mi gonosz e jelen világon: a Sátántól, ki a annak fejedelme; a kívánságoktól, melyek uralkodnak benne; s az ahhoz tartozó emberek hiábavaló beszédeitől és viselkedésétől. És a szentekben lakozó Szentlélek együttmunkálkodik Krisztussal ez áldott munkában. Eltereli gondolataikat és érzelmeiket a földi dolgokról a mennyeiek felé. Hatalmas ereje által megszabadítja őket a körülöttük levő erkölcsromboló hatás alól, s a mennyei mércéhez igazítja őket. S ahogy a keresztyén növekszik a kegyelemben, úgy egyre inkább fel fedezi ezt, s ennek megfelelően cselekszik. Még teljesebb szabadulásra vágyik „e jelenvaló gonosz világból”, s kéri Istent, hogy tökéletesen tegye őt szabaddá. Hogy ami egykor elbűvölő hatással volt rá, most undorral töltse el. Vágyik arra az időre, amikor kiemeltetik e színhelyről, ahol áldott Ura oly súlyosan gyaláztatott.

4. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor szívünk elszakad e világtól. „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak” (1 Ján 2,15). „Amilyen a megütközés köve a vándor számára, s mint amilyen egy felesleges súly egy versenyfutó hátán, vagy mint a mész a madár szárnyán - olyan a világ szeretete a keresztyénnek az ő útján: vagy elcsábítva vonja el az útról, vagy erőszakosan téríti el róla.” (Nahaniel Hardy, 1660). Az igazság az, hogy amíg a szív nem tisztíttatik meg ettől a romlottságtól, addig a fül süket marad az isteni tanításra. Csak miután fölülemelkedtünk az ideigvaló és érzéki dolgokon, csak akkor leszünk képesek Isten iránti alárendeltségben élni. A mennyei igazság lesiklik a testi gondolkozásról, miként a víz az üvegről.

A világ hátat fordított Krisztusnak, s noha nevét sok helyen vallják, mégis, semmi közük sincs Hozzá. A világi embernek minden vágya és célja önmagának való kedveskedésből történik. Legyenek bármilyen sokfélék vágyai és törekvései, mivel énje van a trónon, mindent saját maga kedvezésének rendel alá. Nos, a keresztyének e világban vannak, s nem mehetnek ki belőle; itt kell éljék életüket az Istentől rendelt ideig. Eközben megélhetésükről kell gondoskodjanak, el kell tartsák családjaikat, s világi ügyeiknek utána kell lássanak. De Isten parancsa szerint nem szabad szeressék e világot, mintha ez tehetné boldoggá őket. Kincsüket és osztályrészüket másutt kell keressék.

A világ a bukott embernek minden érzékét foglyul ejti. Ezernyi varázslatos tárggyal bűvöli el őt: ezek által leköti figyelmét, aztán e figyelmesség megteremti az irántuk való vágyat és szeretetet, és lassan de biztosan egyre mélyebb és mélyebb benyomást gyakorol a szívre s behálózza azt. Ugyanazzal a végzetes hatással van minden társadalmi osztályra nézve. De bármennyire vonzóak és lebilincselők legyenek is különféle tárgyai, e világ minden kínálata s gyönyörúsége csak e földi lét boldogságának fokozására van irányítva s alkalmazva - s ezért „Mit használ az embernek, ha mind a világot megnyeri is, de lelkét elveszti?!” A keresztyént a Szentlélek megtanította, s lelke előtt úgy jelentette ki Krisztust, hogy gondolatát elterelje e világtól. Miként egy kisgyerek azonnal készséggel eldob, leejt egy

piszkos tárgyat, mihelyt valami sokkal értékesebbet kínálnak fel neki, úgy a szív is, mely Istennel való közösségben él, így szól: „Mindent kárnak ítélek az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt... mindent szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem” (Fil 3,8).

5. Hasznot nyerünk az Igéből, ha a világtól való elkülönültségben járunk. „Nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? aki a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz (Jak 4,4). Egy ilyen igevers mindenestől át kellene hogy járjon bennünket, s szívünket félelemmel kellene eltöltse. Hogyan lehetek testvéri kapcsolatban, s kereshetem gyönyörömet abban a világban, mely Isten Fiát elítélte? Ha ezt teszem, egyből azonosultam Isten ellenségével! Ó, olvasóm, nehogy megcsald magad ennél a pontnál! Meg van írva: „Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Isten szeretete” (1 Ján 2,13).

Régtől fogva megmondattott, hogy Isten népe „egyedül fog lakni, s nem számíttatik a nemzetek közé” (4Móz 23,9). Bizonyára a jellem és viselkedésbeli eltérés, mely megkülönbözteti az újjászületett embert a világtól szükségszerűen el kell hogy válassza őket egymástól. Mi, akik azt valljuk, hogy a mi polgárjogunk más világban van, hogy minket más Lélek vezet, más alapelvek irányítanak, s hogy itt csupán csak zárándokok vagyunk, s menny felé tartunk: nem járhatunk karöltve azokkal, ki gúnyt űznek ezen dolgokkal! Hadd tükrözze hát bennünk s rajtunk minden a keresztyén zárándok jellemét. Hadd csodálkozzanak hát rajtunk, hogy „nem futunk velük együtt a kicsapongásban” (1Pét 4,4), hogy „nem szabjuk magunkat e világhoz” (Róma 12,2).

6. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor ez előidézi bennünk a világ gyűlöletét. Mennyit fáradnak e világban azon, hogy megmentse a látszatot, s fenntartsák a látszólag jó állapotot! A világ minden kényelme és művészete, udvariassága és jótékonyága mind megannyi leleményes kísérlet arra nézve, hogy tisztességes színben tüntesse fel magát. Úgyszintén egyházai és katedrálisai, papjai és püspökei megtévesztő mázzal igyekeznek elrejtetni a felszín alatt levő romlottságot. S hogy tekintély látszatát kölcsönözzék maguknak, a „keresztyén” jelzőt ráragasztják, s Krisztus szent neve ezek ajkán ott van, kik viszont sohasem vették az Ő igáját magukra. Ezekről Isten ezt mondja: „Ez a nép szájával közelget hozzám s ajkával tisztel engem: szíve pedig távol van tőlem” (Mát 15,8).

És milyen kell legyen minden igazi keresztyén állásfoglalása az ilyenekkel szemben? A Szentírás felelete nagyon világos: „Az ilyenektől eltávazzál!” (2Tim 3,5), „Jöjjetek ki közülük, szakadjatok el tőlük, azt mondja az Úr” (2Kor 6,17). S mi történik, amikor ez isteni parancsnak engedelmességtünk? Nos, akkor megtapasztaljuk Krisztus ezen kijelentésének igazságát életünkben: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok a világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ” (Ján 15,17). Melyik világról van itt szó főképpen? Hadd válaszoljon az előbbi igevers: „Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál.” Melyik világ gyűlölte Krisztust, s üldözte Őt a halálba? A vallásos világ, mely azt tartotta magáról, hogy Isten dicsőségéért leginkább buzgólkodik. Ma is így van. Csak fordítson hátat a hívó a Krisztust gyalázó keresztyénségnek, s nyomban legvadabb ellenségei, folyton zaklató, legakadékosabb ellenfelei épp azok lesznek, kik magukat keresztyéneknek vallják. De „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak s háborgatnak titeket ... énértem. Örüljétek és örvendeztetek!” (Mát 5,11-12). Ó, testvérem! ez egy egészséges jel, biztos ismertetőjegy arra nézve, hogy hasznot nyersz az Igéből, ha a vallásos világ gyűlöl téged. De másfelől, amíg „jó állásod”, hírneved van az egyházakban vagy gyülekezetekben úgy alapos okod van a félelemre, hogy inkább szereted az emberek dicséretét, mint Istenét.

7. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor felülemelkedünk a világon. Először is, felemelkedünk annak szokásai és divatja fölé. A világi ember rabja az uralkodó szokásoknak s a közvéleménynek. De nem így az az ember, aki Istennel jár: legfőbb gondja az, hogy „Isten Fia képeré átváltozzon”. Másodszor, felülemelkedik a világ gondjain és szomorúságain. Már régen feljegyeztetett a szentekről, hogy vagyonuk elrablását örömmel fogadták, „tudván, hogy jobb és maradandóbb vagyonuk van a mennyben!” (Zsid 10,34). Harmadszor: a világ kísértései fölé emelkedik. Milyen vonzóerővel hathat e világ csillogása azokra, akik „az Úrban gyönyörködnek”? Egyáltalán semmivel! Negyedszer: a világ véleményei s fenyegetései fölé emel az Ige. Megtanultad-e már, hogy függetlenítsd magad a világtól, s dacolj vele szemben? Ha szíved teljesen Istennek kíván tetszeni, úgy egészen közömbös leszel az istentelenek fenyegetései iránt.

Nos, kedves olvasóm, kívánod-e igazán megmérni magad e fejezet tartalma által? Akkor törekedj becsületesen válaszolni a következő kérdésekre. Először: szabad idődben, kikapcsolódáskor milyen tárgyakkal foglalkozik legszívesebben elméd? Hova szállnak leginkább gondolataid?... Másodszor: ha választani kell, milyen tárgyakra esnek választásaid? Ha el kell dönteni, hogy hol töltesz egy estét, vagy vasárnap délutánt, mit választasz?... Harmadszor: mi okoz neked nagyobb bánatot: a földi dolgok elvesztése, vagy az Istennel való közösség hiánya? Mi okoz nagyobb szomorúságot vagy kellemetlenséget neked: terveid megghiúsulása, vagy szívednek Krisztus iránt való hidegsége? Negyedszer: Mi a kedvelt társalgási témád? A napi hírek után sóvárogsz, vagy inkább azokkal vágysz találkozni, kik Arról beszélnek, aki „mindenestől fogva Kívánatos”? Ötödször: „jó szándékaid” testet öltenek-e, megvalósulnak-e, vagy nem egyebek üres álmoknál? Több, vagy kevesebb időt töltesz-e térdeiden, mint korábban tetted? Édesebb-e az Ige szívednek, vagy lelked elvesztette étvágyát iránta?

8. A Szentírás és Isten ígéretei

Az isteni ígérek feltárják előttünk Isten kedves jóakarátát népe irányában, hogy miként kívánja kiárasztani rájuk kegyelmének mérhetetlen gazdagságát. Ezek az ígérek kifejezik Isten szívének érzelmeit, ki öröktől fogva szerette övéit, s eleve elrendelt minden dolgot számukra s velük kapcsolatosan. Fia személyében és művében minden tekintetben tökéletes üdvösséget készített nekik, úgy e földi életre, mint az örökkévalóságra nézve. Aztán, hogy minderről egy igaz, érthető szellemi ismeretet nyerjenek, tetszett az Úrnak, hogy eléjük tárja azokat „igen nagy és becses ígérekben”, melyek a Szentírásban széthintve találhatóak, mint megannyi fénylő csillag a kegyelem dicső égboltozatán. Ezek által bizonyosak lehetnek a hívők Istennek velük kapcsolatban Jézus Krisztusban kijelentett akaratáról; s ennek megfelelően menedéket találhatnak benne, építhetnek rá; s így igazi közösségük van Vele, kegyelmet és irgalmat találnak nála mindenkor, attól függetlenül, milyen helyzetben vagy körülményben találhatnak.

Az isteni ígérek mind megannyi kijelentések valami rendkívüli áldás kiárasztásáról, vagy valamely gonosz eltávolításáról. Mint ilyenek, a legáldottabbak, mert kifejezik Isten szeretetét népe iránt. Isten szeretetének három lépcsőfoka van. Az első: az ő szívének belső szándéka a szeretet gyakorlására; az utolsó: e szándéknak tényleges megvalósítása; de e kettő között ott található e szándék kegyelmes ismertetése az illetékesekkel. Míg a szeretet rejtve van, nem örülhetünk neki, nem vigasztalódhatunk általa. Nos, Isten nem csupán „szereti” övéit, s nem csak a megfelelő időben kívánja teljességgel kifejezni szeretetét irántuk, hanem időközben ismertetni akarja velük szívének jó akaratát, hogy boldogan pihenjenek szeretetében, s megnyugodva támaszkodjanak az Ő biztos ígéreteire. Így aztán elmondhatják: „S nekem mily kedvesek a Te gondolataid, ó, Isten!” (Zsolt 139,17).

2 Pét 1,4-ben Isten ígéretei „igen nagyoknak, és drágáknak” neveztetnek. Miként Spurgeon rámutatott, a „nagyság és kiválóság ritkán található meg együtt, de ez esetben a legtökéletesebb fokon találjuk őket egyesítve „. Amikor Jehovának úgy tetszett, hogy ajkát kinyissa, s kitárja szíve gondolatait, akkor ezt önmagához méltó módon tette, a leghatalmasabb, s a leggazdagabb szavakkal. Hogy ismét a szeretett londoni lelkipásztort idézzük: „ez ígérek nagy Istentől származnak, nagy bűnösök felé irányulnak, nagy változást eredményeznek bennük, s nagy dolgokról szólnak.” Bár a természeti, testi értelem is átfogóan látja nagyságukat, de csak az újjáteremtett szív képes azok kimondhatatlan drága voltát megízlelni, s elmondani Dáviddal: „Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesebb az én számnak!” (Zsolt 119, 103).

I. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor felismerjük, hogy kikre vonatkoznak az ígérek. Nem létezhet semmi érintkezés a háromszor szent Isten és a bűnös teremtmény között, csak egyedül a Közbenjáró által, ki elégtételt szerzett Istennek a mi érdekünkben. Ezért a Közbenjárónak kell Istentől elnyernie minden áldást népe számára, s a hívők csak másodkézből részesedhetnek abban, azaz Krisztus által. Egy bűnös, míg Krisztust megvetve s gyalázva próbál Istenhez folyamodni irgalomért, süket fülekre fog találni, mintha egy élettelen kőhöz imádkozna.

Úgy az ígérek, mint az ígért dolgok az Úr Jézusra vannak ruházva; Tőle jutnak a szentekhez. „Az az ígért (a legnagyobb mindenekfelett), amelyet Ő ígért nekünk, az örök élet” (1Ján 2,25), és ugyanez az apostol mondja: „Ez az élet az Ő Fiában van” (5,11). Ha így áll a dolog, mi jót nyerhetnek Isten ígéreteiből azok, kik nincsenek Krisztusba beoltva? Egyáltalán semmit. Aki nem részese a Krisztusnak, nem részese Isten kegyének sem, sőt, Isten haragja alatt van; Isten ítéletei (fenyegetései) képezik az ő osztályrészét, nem az ígéretei. Nagyon komoly és megfontolandó dolog ez, hogy akik „Krisztus nélkül vannak” azok „Izrael társaságától idegenek, az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységük nincs, és Isten nélkül vannak e világon” (Ef 2,12)! Csak „Isten fiai” lehetnek örökösei az ígéreknek (Róma 9,8). Olvasóm, ne nyugodj addig, míg bizonyos nem leszel benne, hogy közéjük tartozol!

Mily rettenetes hát azoknak az igehirdetőknek vaksága, s mily nagy a vétjük, kik az Isten ígéreteit megkülönböztetés nélkül alkalmazzák hívőkre és hitetlenekre egyaránt! Ezek nem csupán a „fiak kenyerét veszik el”, s vetik az „ebek” elé, hanem „meghamisítják az Isten Ígétjét” (2Kor 4,2), s a halhatatlan lelkeket csalják meg. S nem kevésbé vétkesek azok sem, akik hallgatják őket s figyelmeznak rájuk, mert Isten előtt mindenki felelős azért, hogyan kutassa az írásokat a maga számára, s e tévedhetetlen zsinórmértékhez kell szabjon mindent amit olvas, vagy hall. Ha túl restek ennek megtételére, s inkább szeretik vakon követni vak vezetőiket, úgy vérük saját fejükön lesz, ha elvesznek. Az igazságot meg kell „vásárolni” (Péld 23,23), s akik nem hajlandók kifizetni érte az árat, azok nélküle kell távozzanak.

2. Hasznot nyerünk az Igéből, midőn azon fáradozunk, hogy magunkévá tegyük Isten ígéreteit. Ennek megtételére először kell vennünk az a fáradságot, hogy igazán megismerkedjünk velük. Meglepő, mily sok ígért van a Szentírásban, melyekről sok szent mit sem tud, annál is inkább, mivel ez ígérek a hívők sajátos kincstárát képezik, hisz a hit örökségének lényege rejlik bennük. Való igaz, a keresztyének máris csodálatos áldások élvezői, azonban vagyonuknak tőkéje, gazdagságuk fő része még csak ezután következik. Már egy előlegezett részt élveznek, de a Krisztus által szerzett üdvösség nagyobb része Isten ígértében nyugszik. Mily szorgalmasak kell hát lenniük az ő testámentumi akaratának tanulmányozásában, hogy megismerjék mindazon jó dolgokat, melyeket a Lélek „kijelentett”, és igyekezniük kell számba venniük lelki kincseiket!

Nem csak tanulmányoznom kell az Írást, hogy megismerjem az örökkévaló szövetség általi osztályrészemet, hanem úgyszintén szükséges, hogy elmélkedjem is az ígéreteken, szívemben forgassam azokat, s könyörögjek az Úrhoz lelki értelemért azok megértésére. A méh nem vonhat ki mézet a virágokból, amíg csak szemléli azokat. A keresztyén sem meríthet az isteni ígéretekből semmi vigasztalást és erőt, amíg hit által magához nem ölelte azokat, s be nem hatolt azoknak szívéig. Isten sehol sem ígérte, hogy megelégtíti a lustákat, de viszont kijelentette, hogy „a gyorsak lelke megkövéredik” (Péld 13,4). Ezért mondta Krisztus: „Munkálkodjatok, ne az eledelért, mely elvész, hanem az eledelért, mely megmarad az örök életre” (Ján 6,27). Csak ha felraktározzuk elménkben az ígéreteket, akkor fogja a Lélek eszünkbe juttatni azokat a csüggedés idején, mikor legnagyobb szükségünk van rájuk.

3. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor felismerjük Isten ígéreteinek áldott célját. „Egyfajta affektálás gátol meg sok keresztyént a vallásban való elmélyülésben, mintha ennek hatóköre nem terjedne ki a mindennapi életre is. Számukra a vallás transzcendensnek, álombelinek tűnik; inkább a kegyes képzelet szüleménye, mintsem kézzelfogható dolog. Hisznek Istenben, szokás szerint a „lelki” dolgokért, s eljövendő életért; de teljesen elfejtik, hogy az igazi kegyességnek megvannak az e világra szóló ígéretei is, éppúgy, mint az eljövendőre. Számukra szinte szentségtörés számba megy oly apró dolgokért imádkozni, melyek a mindennapi életre tartoznak. De talán mégis elkezdik gyakorolni, ha megkockáztatom kijelenteni, hogy emiatt hitük valódisága jogosan vonható kétségbe. Ha vallásuk nem képes segítséget nyújtani nekik az élet apró bajaiban, vajon képes lesz-e fenntartani őket a halálnak rettenetes küzdelmeiben?” (C. H. Spurgeon)

„A kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete” (1 Tim 4,8). Olvasóm, hiszed-e igazán, hogy Isten ígéretei az élet minden kérdését felölelik, s különösen a mindennapi életben is hagyatkozhat sz rájuk? Vagy a „diszpenzacionalisták” abba a tévelygésbe vontak téged is, hogy az Ótestamentum csak a testi Izráelre tartozik, s a „mi ígéreteink” lelkiek, s nem anyagi áldásokra vonatkoznak? Mily sok keresztyén merített már vigasztalást a következő ígéretből: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled” (Zsid 13,5); nos, ez pontosan Józsué könyvéből való idézet (Józs 1,5)! Úgyszintén 2Kor 7,1 így kezdődik: „Annakokáért mivel ilyen ígéreteink vannak...”, s ez ígéretek egyike, mely 6,18-ban említetik, Mózes 3. könyvéből való!

Valaki talán azt kérdi: „De hol van a határ? Mely ígéretek érvényesek az Ótestamentumból rám is? A Zsolt 84,12-ben kijelentett igével felelünk: „Kegyelmet és dicsőséget ad az Úr; nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek”. Ha valóban „ártatlanul” jársz az Úr ösvényén, úgy szabadon elsajátíthatod ez áldott ígéretet, s számíthatsz rá, hogy az ÚR megad minden „jó dolgot”, amit csak kérsz tőle. „Az én Istenem be fogja tölteni minden szükségteket” (Fil 4,19). Ezért hát bárhol találj is egy ígéretet az Ő Igéjében, mely jelenlegi helyzetedhez és állapotodhoz épp alkalmas, tedd azt magadévá, mint olyat, mely szükségednek megfelel. Határozottan állj ellene a Sátán minden kísértésének, melyek által megfosztani akar Atyád igéjében való részesedéstől.

4. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor sajátos megkülönböztetéseket teszünk Isten ígéretei között. Isten népe közül sokan gyakran esnek a lelki lopás vétkébe, mi alatt azt értjük, hogy oly dolgokat sajátítanak el a maguk számára, melyhez nincs joguk, ami mást illet meg. „Isten szövetségének áldásai, - mit az Úr Jézus Krisztussal kötött, s Őbenne választottjaival, a megváltottakkal is - a mi részünkről mindenestől fogva feltétel nélküliek; azonban Urunknak sok gazdag ígérete van, melyek bizonyos kikötéseket tartalmaznak, amelyeket pontosan be kell tartanunk, mert másként nem nyerjük el az áldást. Olvasóim figyeljenek fel e lényeges dologra! Isten betartja a néked tett ígéletét; csak legyen gondod

rá, hogy azokat a kikötéseket, melyeket ígérete valóra váltásához mellékelte te gondosan betartsd! Csak akkor számíthatunk egy feltételes ígéret beteljesülésére, ha teljesítjük annak elvárásait (C.H.Spurgeon).

Az isteni ígérek zöme sajátos jellemű emberekhez szólnak; még pontosabban szólva: különleges kegyelmi erényekkel bírókhoz. Például Zsolt 25,9 kijelenti, hogy „Isten igazságban járhatja az alázatosokat”; de ha én nem élek vele közösségben, ha a saját akaratom útján járok, ha szívem felfuvalkodott, úgy nincs jogom magamévá tenni az igevers vigasztalását. Aztán ismét, Ján 15,7-ben az Úr azt mondja: „Ha bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek”. Azonban ha nincs gyakorlati, tapasztalható közösségem Vele, ha parancsai nem szabályozzák folyton viselkedésemet, úgy ismét válasz nélkül fogok maradni. Mert miközben tudjuk, hogy Isten ígéretei tisztán kegyelemből fakadnak, azt is figyelembe kell venni, hogy „a kegyelem igazság által uralkodik” (Róm 5,21), és sohasem iktatja ki az emberi felelősséget. Ha mellőzöm az egészség törvényeit, úgy ne csodálkozzak, ha megbetegszem, mégha Istennek számos földi áldását élvezem is. Hasonlóképpen, ha megvetem az ő parancsait, úgy csak magamat okolhatom, hogy számomra számos áldott ígéretének beteljesülése megtapasztalatlan marad.

Senki se képzelje, hogy Isten az ő ígéretei által arra kötelezte magát, hogy eltekint szentsége kívánalmaitól. Ő sohasem helyezi egymással szembe tökéletes tulajdonságait. És senki se gondolja, hogy Isten azáltal dicsőítene Krisztus áldozatának munkáját, ha annak gyümölcseit megtéretlen és közömbös lelkekre árasztaná. Az igazság egyensúlyát gondosan meg kell őrizni itt; sajnos, ezt ma gyakran elveszítik, s az isteni kegyelemet annak felmagasztalásának színe alatt sokan „bujálkodásra fordítják”. Mily gyakran halljuk idézni: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, Én megszabadítlak téged” (Zsolt 50,15). De ez az igevers egy „És”-sel kezdődik, s az előző mondat így szól: „Teljesítsd a Felségesnek tett fogadásaidat!”. Ismét mily gyakran kapaszkodnak ez ígéretbe „Szemeimmel tanácsollak téged”(Zsolt 32,8) olyanok, kik nem veszik figyelembe a szöveggörnyezetet! Ámde Istennek ez ígérete csak olyan embernek szól, ki „vétkéit” bevallotta az Úrnak (5.v.). Ha tehát meg nem vallott bűn van lelkiismeretemen, s testi erőre támaszkodom, vagy emberektől várok segítséget ahelyett, hogy csak az Úrra várnék (Zsolt 62,5), úgy nincs jogom arra hivatkozni, hogy Isten szemével tanácsol engem, - mert e kifejezés szoros közösségben való járást feltételez Vele, hisz nem láthatom valakinek a szemét, amíg távol vagyok Tőle.

5. Hasznót nyerünk az Igéből, amikor általuk képesítettünk, hogy Isten ígéreteire szilárdan ráálljunk, rájuk támaszkodjunk. Ez az egyik ok, amiért Isten azokat adta nekünk: nem csak azért adta, hogy szeretetét kinyilvánítsa jóakarató szándékainak ismertetésével, hanem azért is, hogy ezáltal vigasztalja szíveinket, s kifejlessze hitünket. Ha Istennek úgy tetszett volna, áldásait kiáraszthatta volna anélkül is, hogy szándékait ismertette volna velünk. Az Úr megadhatta volna a nekünk szükséges kegyelemi áldásokat anélkül, hogy magát erre előzetesen kötelezte volna. De ebben az esetben nem lehetnénk hívők; a hit ígéret nélkül olyan, mint az a láb, mely alól hiányzik a szilárd talaj, melyen megvethesse magát. Irgalmas Atyánknak úgy tetszett, hogy ajándékait kétszeresen élveztesse velünk: először hit által, s aztán annak tényleges megvalósulásakor. Így választja el szívünket a látható, veszendő földi dolgoktól és vonja, emeli fel szíveinket azokhoz a dolgokhoz, melyek lelkiek és örökkévalók.

Ha nem lennének ígérek, akkor nem csak hit nem lenne, de reménység sem. Mert hiszen mi a reménység, ha nem azon dolgokra való várakozás, melyekről Isten kijelentette, hogy megadja nekünk? A hit az ígéretet tevő Igére tekint, s reménység viszont ennek megvalósulására néz. Így volt ez Ábrahámnál is: „ki reménység ellenére reménykedve hitt...

s hitében erős lévén nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendősi lévén, sem Sárának elhalt méhére; ... nem kételkedett hitetlenséggel: hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek” (Róm 4,18,20). Így történt Mózessel is: „Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta a Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett” (Zsid 11,26). Pál apostollal is így volt: „Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, amint nékem megmondotta” (Csel 27,25). Így van-e ez nálad is, kedves Olvasóm? Menedéket, nyugvópárnát jelentenek-e számodra Annak ígéretei, ki nem hazudhat?

6. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor béketűréssel várunk Isten ígéreteinek beteljesülésére. Ábrahámnak Isten egy fiút ígért, de sok évet kellett várnia az ígért beteljesülésére. Simeon azt az ígéretet nyerte, hogy „addig nem lát halált, míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát”, de ennek megvalósulását csak akkor nyerte el, mikor egyik lábával már a sírban volt. Gyakran hosszú és kemény tél válassza el az imádság vetését a meghallgatás aratásától. Maga az Úr Jézus sem nyert még teljes feleletet arra az imára, mit Ján 17-ben mondott, 19 évszázaddal ezelőtt. Istennek népe iránt adott legdrágább ígéretei csak a dicsőségben fogják elnyerni teljes beteljesedésüket. Isten, akinek az egész örökkévalóság a rendelkezésére áll, sohasem hamarkodja el dolgát. Gyakran megvárakoztat minket, hogy „kitartásunkban tökéletes cselekedet legyen”, s ne legyünk iránta bizalmatlanok. Mert „e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet, és meg nem csal: ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jönni, nem marad el” (Habakuk 2,3). „Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígéretet” (Zsid 10,36).

„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéretet [beteljesülését], hanem csak távol állva üdvözölték azokat” (Zsid 11,13). Itt egybefonva látjuk a hit teljes munkáját: ismeret, bizalom, szerető ragaszkodás. A „távolról” kifejezés a megígért dolgokra vonatkozik; ezeket „látták” ők lelki szemekkel, felfogva a lényegét az árnyék mögött, felfedezve bennük Isten jóságát és bölcsességét. Meg voltak győződve azok felől, nem kételkedtek, hanem bizonyosak voltak az azokban való részesedésben, s tudták, hogy nem fognak csalatkozni. „Üdvözölve azokat”: ez kifejezi azt a gyönyört s tiszteletet, mellyel szeretetben s szívélyes örömben fogadta azokat. Az ígéretet jelentették lelkük számára a vigaszt, szilárd alapot egész vándorlásuk során, kísértéseik s szenvedéseik között.

Istennek bölcs célja van azzal, hogy ígéreteinek megvalósulását elhalassza. Nemcsak a hit tétetik így próbára, hogy annak valódi volta sokkal tisztábban tündökölhessen; nem csupán a hosszútűrés fejlődik, s a reménység gyakoroltatik, hanem az isteni akaratnak való alárendeltség is előmozdítatik. „Az elválasztás folyamata még nem ért véget; még mindig olyan vigaszokra vágyunk, melyekből az Úr minket örökre ki akar nevelni. Ábrahám nagy lakomát szerzett, amikor fia, Izsák elválasztatott. S bizonytalanság a mi mennyei Atyánk is ugyanezt fogja tenni velünk. Hullj a porba, büszke szív; vesd el bálványaidat, hagyd el a világ szeretetét, s a megígért béke eljön hozzád” (C.H. Spurgeon).

7. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor megtanulunk helyesen élni az ígéretekkel. Amikor helyesen használjuk azokat. Először is, Istenhez való viszonyunkban. Amikor trónja elé járulunk, valamely ígérethez kell hivatkozzunk. Nem csupán hitünk fundamentumát kell azok képezzék, melyen megnyugszunk, hanem kéréseinknek anyagát is. Isten akaratát szerint kell kérnünk, ha azt akarjuk, hogy meghallgatást nyerjünk, s az Ő akaratát ki lett nyilatkoztatva azokban a jó dolgokban, melyekről kijelentette, hogy megadja nekünk. Ekképpen fel kell mutassuk az Ő megpecsételt bizonyosságait, ki kell terjesztenünk azokat előtte, s így kell szólnunk: „Cselekedjél, ahogy szóltál (2 Sám. 7,25). Figyeld meg, miként hivatkozott Jákób az ígérethez 1Móz 32,12-ben; Mózes 2Móz 32,13-ban; Dávid Zsolt 119,58-ban; Salamon 2Kir 8,25-ben, s tégy te is úgy, keresztyén olvasóm.

Másodszor: ebben az életben, mit e világban élünk. Zsid 11,13-ban nem csak arról olvasunk, hogy a pátriárkák felfedezték, elhitték s átkarolták az isteni ígéreteket, hanem elmondja az Ige azokat a hatásokat is, mit ezek rájuk gyakoroltak. „vallást tettek, hogy idegenek és vándorok a földön”, ami azt jelent, hogy nyilvánosan hitvallást tettek. Elismerték (s életvitelükkel is bizonyították), hogy érdekeltségük nem e világ dolgaiban volt, hanem teljesen kielégítő osztályrészt élveztek az elsajátított ígéretekből. Szívük az odafelvalókon csüngött; mert ahol van az ember szíve, ott lesz az ő kincse is.

„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden lelki és testi tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket” (2Kor 7,1); ez a hatás, mit az ígéreteknél ki kell munkálniuk bennünk, s biztosan ki is fognak munkálni, ha hitünk valóban megragadta őket. „Igen nagy és becses ígérettel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részesei legyetek, kikerülve a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.” (2Pét 1,4). Mármost amikor az evangélium és a drága ígéretet kegyelem- és erőteljesen munkálkodnak a szívben, tisztító hatást gyakorolnak az emberre, a szívre és magaviseletre, és tanítják az embereket, hogy megtagadják a hitetlenséget s a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljenek. Oly erőteljes hatásai vannak az evangéliumi ígéretnek, miközben Isten Lelke a szívbe vési azokat, hogy az embereket belsőleg átformálja, isteni természet részesévé teszi, külsőleg pedig arra képesíti őket, hogy legyőzzék a korszellem romlottságát s bűneit.

9. A Szentírás és az öröm

Az istentelenek szüntelen keresik az örömet, de nem találják azt; küszködnek és fáradoznak annak eléréseért, de mindhiába. Mivel szívükben elfordultak Istentől, lefele tekintenek az öröm után, ahol pedig nincs; elutasítva a lényegét, mohón futnak az árnyék után, csak azért, hogy az csúfot őrizzék velük. Mennyei szuverén rendelkezés, hogy semmi sem teheti igazán boldoggá a bűnösöket csak egyedül Isten a Krisztusban; de ezt ők nem hiszik, s ezért egyik teremtménytől a másikhoz mennek, egyik repedezett kúttól a másikhoz fordulnak, kutatva, hogy hol található a legjobb öröm. Minden világi élvezet, mely vonzza őket, így szól: „Nálam található”. De nem sokára csalódást éreznek. Ennek ellenére tovább folytatják keresésüket, ma ugyanabban az élvezetben, mely tegnap megcsalta őket. Ha számos próbálkozás után rájönnek az egyik teremtmény vigaszának ürességére, akkor a másik felé fordulnak, csak azért, hogy megerősítsék Urunk szavait: „Aki ebből a vízből iszik, újból megszomjúhozik” (Ján 4,13).

Most lássuk a másik szélsőséget: vannak keresztyének, kik úgy hiszik, hogy örülni bűnös dolog. Gondolom, olvasóim közül sokan meglepődnek ennek hallatán, ám legyenek hálások Istennek, hogy naposabb vidéken nőttek fel, s túrjenek el minket, miközben kevésbé kiváltságosakkal foglalkozunk. Számos hívőt úgy tanítottak - többnyire hallgatóságos beleértéssel s példaadással inkább, mint szószerinti tanítással-, hogy kötelesek búskomornak lenni. Azt képzelik, hogy a jókedv érzelmeit az ördög, mint világosság angyala hozza létre. Úgy gondolják, hogy boldognak lenni egy ilyen világban, melyben mi élünk, ez a gonoszság egy válfajához tartozik. Azt tartják, hogy bűnbocsátnak tudatában örvendezni felfuvalkodottságot jelent; s ha látnak egy fiatal keresztyént örömtől sugárzó arccal, rögtön figyelmeztetik, hogy nemsokára Csüggedés Mocsarába fog esni. Az ilyeneket gyöngéden kérjük, hogy imádkozva olvassák és fontolják meg e fejezet hátralevő lapjait.

„Szüntelen örüljétek!” (1Tes 5,16). Bizonyára lehetetlen, hogy veszélyes legyen az, amit Isten parancsolt számunkra. Az Úr nem helyezte embargó alá az örvendezést. Nem, hanem a Sátán az, aki azt akarja, hogy hárfáinkat a fűzfákra függesszük. Nem található a

Szentírásban ilyen előírás: „Szomorkodjatok az Úrban szüntelen, ismét mondom, szomorkodjatok!”; de van buzdítás, mely sürget minket: „Örvendezzetek, ti igazak az Úrban! Mert a hívekhez illik a dicséret!” (Zsolt 33,1). Olvasóm, ha te igazán keresztyén vagy (s itt az idő, hogy a Szentírás alapján megvizsgáld magad, s bizonyos légy e dolog felől), úgy Krisztus a tiéd, minden tied, ami Őbenne van. Ő kér: „Egyetek barátaim, igyatok...” (Én 5,1). Az egyetlen bűn, amit elkövethetsz az Ő szerelmi lakomája ellen, az, ha visszatartod magad. „Gyönyörködjék lelketek kövérségben” (És 55,2) - ez nem csak a mennyben levő szentekre vonatkozik, hanem azokhoz, kik még e földön élnek. Mindezek rávezetnek minket, hogy kijelentsük:

1. Akkor nyerünk hasznot az Igéből, amikor megértjük, hogy az örvendezés keresztyén kötelességünk. „Örüljete az Úrban mindenkor: ismét mondom, örüljete!” (Fil 4,4). A Szentlélek itt úgy beszél az örvendezésről, mint egy személyes, jelenlevő és folytonos kötelességről, mit Isten népének be kell töltenie. Az Úr nem hagyta a mi szabad választásunkra, hogy örvendezők, vagy szomorkodók legyünk; ellenkezőleg, az örvendezést kötelességünké tette. Nem örülni: mulasztási vétek. Ha legközelebb egy sugárzó arcú keresztyénnel találkoztok, ti, Kétkedés Várának lakói, ne őt, hanem magatokat hibáztassátok; ahelyett, hogy kétségbe vonjátok Isten forrásának örömfakasztó voltát, tartsatok ítéletet gyászos állapototokért!

Nem testi öröm az, melyre buzdítunk itt (testi öröm alatt oly örömekeket értünk, melyek testi forrásokból fakadnak). Haszontalan dolog földi gazdagságban örömet keresni, mert az sokszor szárnyakat növeszt, s elszáll. Vannak akik a családi körben keresi örömekeket, de ez többnyire néhány évig tart csupán. Ő nem! Ha mi „szüntelen kell örvendjünk” akkor szükséges, hogy örömeünknek örökké tartó tárgya legyen. Nem is valamilyen fanatikus örömeke utalunk ezzel. Vannak feltűzelhető kedélyű emberek, kik csak akkor boldogok, ha félig eszüket vesztették, de aztán rettenetes a kijózanodásuk. Nem ilyen a keresztyén öröm; mi egy értelmes, tartós, Istenben való gyönyörködést értünk ez alatt. Isten minden tulajdonsága, midőn hit által szemléljük, a szívet ujjongásra készíti. Az evangélium minden kitétele, ha helyes megértéssel párosul, örömet és dicséretet vált ki.

Az örvendezés a keresztyén kötelességek közé tartozik. Talán olvasóm kész felkiáltani: „Örömtelen és bánatos érzelmeim felett nem tudok uralkodni; körülményeimhez képest vagyok vidám, vagy szomorú, s erről nem tehetek”. De mi ismételjük: „Örüljete az Úrban!” - ez egy isteni parancs, és emberileg szólva az engedelmesség nagymértékben az ember saját akarától függ. Felelős vagyok érzelmeimet kontroll alatt tartani. Igaz, hogy nem tehetek róla, ha szomorúság tölt el, szomorú gondolatok között járva, de elmémet elterelhetem ezen gondolatoktól. Kiönthetem szívem az Úr előtt, hogy vigaszt nyerjek, s Reá vethetem minden terhemet. Kegyelem töltheti be szívem miközben az Ő jóságáról, ígéreteiről elmélkedem, s arról a dicső jövőről, mely reám vár. Tőlem függ, hogy felkelek, s a fényre állok, vagy elrejtőzöm az árnyak között. Nem örülni az Úrban - ez több, mint balszerencse: ez oly vétek, mit be kell vallani az Úrnak, s el kell hagyni.

2. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor megtanuljuk, miben áll az igazi öröm titka. Ez a titok van felfedve 1Ján 1,3-4.-ben. „Közösségünk van az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömeke teljes legyen”. Ha figyelembe vesszük, mily gyenge és sekélyes Istennel való közösségünk, úgy nem csoda hogy oly sok keresztyén viszonylag örömtelen. Néha énekeljük: „Ó, boldog nap, amelyen én Megváltóm, elfogadtalak!” Igen, de ha ezt a boldogságot fenn akarjuk tartani, szükséges, hogy elménk állandóan, szilárdan Krisztussal foglalkozzék. Csakis ahol nagy hit van és ebből fakadó nagy szeretet - csak ott létezik nagy öröm.

„Örüljete az Úrban mindenkor!” Nincs más tárgy, melyben „mindenkor” tudnánk örvedeni. Minden más változik és viszonylagos. Ami ma kedvezőnek bizonyul, holnap talán lehangoló lesz. De az Úr szüntelen ugyanaz, benne éppúgy örvedhetünk az ínségben, mint a bőség idején is. Mintegy segítségképpen a következő igevers így szól: „A ti szelídlelkűségetek (mértékletességetek - angol ford.) ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!” (Fil 4,5). Légy mértéktartó minden külső dologhoz való viszonyulásodban. Ne ragadtasson el, ha jól mennek a dolgok, és ne keseredj el, ha nyomorúsággal teljeseek. Ne hidd el magad, ha a világ rád mosolyog, se ess kétségbe, ha fogait csikorgatja. Sztoikus közönnnyel viszonyulj a külső körülmények iránt: minek annyit foglalkozni velük, mikor maga az Úr „közel van”, itt van mellettünk!? Ha kemény üldöztetésben lesz részünk, ha nagy súllyal nehezedenek ránk földi veszteségek: az Úr „igen bizonyos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46,1) - azonnal kész fenntartani és támogatni azokat, kik Rá bízzák magukat. Ő gondot visel rólad, tehát „semmi felől ne aggódjál” (Fil 4,6). A világi embert nyomasztó gondok gyötrik, de a keresztyén ezektől szabad kell legyen.

„Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék” (Ján. 15,11). Amint Krisztusnak e drága szavain elmélkedünk és szívünkbe zárjuk, lehetetlen, hogy örömet ne fakasszanak. A szív oly mértékben válik örvedezővé, amilyen mértékben növekszik a Jézus Krisztus megismerésében, s az iránta való szeretetben, s mindez az ige által történik. „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; s a szavaid öröömre váltak nékem és szívemnek vigasságára” (Jer. 15,16). Igen, az Úr szavával táplálkozva, lakomázva, a lélek megkövéredik, s készek vagyunk énekelni, s szívünkben zengedezni az Úrnak.

„Hadd menjek be Isten oltárához, vigasságos öröömnek Istenéhez” (Zsolt. 43,4). Miként Spurgeon helyesen mondja: „Mily nagy ujjongással illik a hívőknek Krisztushoz közeledniük, kinek az oltár csak előképe volt! A tisztább látás még nagyobb erőt kölcsönöz a vágyódásnak. Nem az oltár önmagában volt az, mire a zoltáros gondolt, hisz nem hitt a ceremómiák pogány szemléletében - hanem lelke szellemi közösség után vágyott: Istennel való közösségre ezáltal. Mit ér az istentisztelet minden pompája, külsősége, ha az Úr hiányzik belőle? Nem egyéb az, csak üres hüvely. Figyeld meg a szent elragadtatást, mellyel Dávid szól Uráról. Nem csak „öröömnek” nevezi Őt, hanem „vigasságos öröömnek”; nem csupán öröömnek adója, forrása, fenntartója, hanem maga az öröm. Az örööm lelke, lényege, magva.

„Habár a fügefafa nem fog virágozni, a szőlőkben nem leszen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, s a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz öröm az istállóban: de én örvedezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben!” (Hab. 3,17-18). Ez az, amiről a világi embernek fogalma sincs; sőt, sajnos, ennek megtapasztalásától sok néveleges keresztyén is idegen! A lelki és örök öröm kútfeje egyedül Istenből ered; egyedül Tőle árad ki. Régtől fogva ezt vallotta az Egyház, midőn így szól: „Minden forrásaim tebenned vannak” (Zsolt. 87,7). Boldog az a lélek, ki igazán megismerte ezt a titkot!

3. Hasznót nyerünk az Igéből amikor meglátjuk az öröm nagy értékét. Az öröm olyan a lélek számára, mint a szárny a madárnak, ez képesíti őt a földi dolgok fölött magasan szárnyalni. Ez világosan kifejeződik Neh. 8,10-ben. „Az Úrnak öröme a ti erősségetek”. Nehémiás kora fordulópont volt Izráel történetében. Egy maradék nép megszabadított Babilóniából s visszatért Palesztínába. A törvény, mit oly soká elhanyagoltak a fogságban, most visszaállított az újjáformált nemzetközösség alkotmányává. Miközben a múlt számos bűneire emlékeztek, könnybelábadt szemmel adtak hálát azért, hogy ismét, mint nemzet álltak fel, s az istentisztelet, az Úr törvénye az őt megillető helyre kerültek. Vezetőjük, mivel

nagyon jól tudta, hogy ha a nép lelke elbágyad, nehezen tudnak szembeszállni s legyőzni a helyzetükből fakadó nehézségeket, ezért így szólt hozzájuk: „Szent e nap a mi Urunknak (ez ünnepnap Istennek szenteltetett), ezért ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek!”

A bűnvallásnak s az afölött való bánkódásnak meg van a maga helye, s az Istennel való közösség fenn nem tartható nélkülük. De azért mégis, amikor igaz megtérés gyakoroltunk s Istennel kibékültünk, akkor „a hátunknál levő dolgokat” el kell felejtenünk, s az „előttünk levő dolgok” elérésére kell teljes szívvel törekednünk (Fil. 3,13). És csakis úgy tudunk gyorsan előre törni, ha szívünk örvendező. Mily nehezek annak léptei, ki ahhoz a helyhez közeledik, hol szeretett hitvese felravatalozva, holtan fekszik! De mily életteljes annak mozgása, ki siet mennyasszonyával találkozni! A siránkozás alkalmatlanná tesz minket az élet harcaira. Ahol kétségbeesés uralkodik, ott nincs többé erő az engedelmességre. Hol nincs öröm, ott nem lehet imádat sem.

Kedves Olvasóim, tennivalóink vannak, melyeket teljesítenünk kell; embertársainkat szolgálunk kell; a kísértéseket le kell győzzük, harcainkat meg kell harcoljuk: s tapasztaljuk, hogy csak oly mértékben vagyunk erre képesek, amennyiben szívünk az Úrnak örvend. Ha lelkünk Krisztusban megnyugszik, ha szívünk a Lélek túlaradó örömeivel megtelik, a munka könnyű lesz, a kötelesség édessé, a fájdalom elviselhetővé válik, a keresztet türelemmel hordozzuk. Sem a múlt bukásaira való emlékezésem, sem a jövőre szóló heves elhatározások nem segítenek rajtunk. Csak a derült szívből fakadhat életerős szolgálat. Magáról az Üdvözítőről feljegyeztetett: „Aki az előtte levő örömeért, elszenvedte a keresztet, megvetve a gyalázatot” (Zsid. 12,2 angol ford.).

4. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor figyelembe vesszük az öröm forrását.. Az öröm forrása a hit: „A reménységnek Istene töltsön be titeket minden békességgel és örömmel a hívésben” (Róm. 15,13). Csodálatos gondoskodás van az evangéliumban - akár azt nézzük, mit elvesz tőlünk, akár azt, mit ad nekünk -, mely békés és tartós sugárzást kölcsönöz a keresztyén szívnek. Elveszi vétkességünk terhét, s békét hirdet felkorbácsol lelkiismeretünknek. Elforgatja Isten rettentését, s a halál fájdalmát, melyek nagy súllyal nyomják a lelket, míg ítélet alatt van. Istent magát ajándékozza nekünk, mint szívünk osztályrészét, mint közösségünk tárgyát. De ez áldások birtokába csakis személyes elsajátítás által jutunk. A hitnek kell azokat elfogadnia, s ha ezt megteszi, úgy a szív békével és örömmel telik meg. És az öröm megmaradásának titka az, hogy ne gátoljuk meg az áldások áramlását, hogy úgy folytassuk, ahogy elkezdettük. A hitetlenség az, mely eldugaszolja az áldás csatornáját. Ha a hőmérő körül hideg van, ne csodálkozz, ha alacsony szintet mutat. Ha gyenge a hited, örömed sem lehet erős. Naponta szükséges imádkoznunk az evangélium drága voltának új felismeréséért, az abban rejlő áldások és ígéretek friss elsajátításáért; s akkor örömünk is meg fog újulni.

5. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor gondosan vigyázunk az öröm megtartására. A „Szent Lélekben való öröm teljesen különbözik a természetes szellemi virgoncságtól. A szívünkben és testünkben lakozó Vigasztaló hozza létre azt, felmutatva számunkra Krisztust, mint aki teljesen elégséges bűneink bocsánatára, s az azoktól való megtisztulásra, s így megbékéltet minket Istennel; s kiforgatja bennünk Krisztust, megvalósítja uralmát lelkünkben, kimunkálva bennünk az iránta való engedelmisséget. Nem lehet próbatétel, vagy kísértés, mely visszatartana minket ettől az örömtől, mert a parancs így szól: „Örüljétek az Úrnak mindenkor.” Aki e parancsot adta, ismeri emberi létünknek minden árnyas oldalát, a bűnöket és fájdalmakat, melyek zaklatnak minket, a „sok nyomorúságot” melyeken keresztül kell nekünk Isten országába bemennünk. A természeti vidámság figyelmen kívül hagyja a földi élet sóhajait. Hamar megreked a jelenlevő élet nehézségei

között; nem képes túlélnie a bánatot, vagy az egészség elvesztését. Ámde ez az öröm, melyre buzdítva vagyunk, nem korlátozódik semmilyen életkörülményre, vagy vérmérsékleti jellegre; sem nem ingadozik változó kedélyünk s anyagi körülményeink szerint.

A természetes érzelmek is kifejezésre juthatnak bennünk, hisz maga Jézus is sírt Lázár sírjánál. Azonban Pállal együtt vallhatják: „mint szomorkodók s mégis, mindig örvendezők” (2Kor. 6,10). A keresztyén ember is van úgy, hogy nehéz terhek alatt roskadozik, élete lehet megpróbáltatások sorozata, terveit meghiúsulhatnak, s a sír elragadhatja tőle szeretett társát, ki földi életére fényt és melegséget árasztott, de mégis, mindezen csalódások és szomorúságok alatt is arra inti őt az Úr, hogy „örvendezzen”. Nézd az apostolokat Filippi börtönében, a legbelső cellában, lábaik kalodába szorítva, hátuk véresre szaggatva a rettenetes korbácsütésektől, melyeket kaptak. Mivel voltak elfoglalva? Zúgolódással, morgolódással? Azt kérdezték, hogy: „Hát ilyen bánásmódot érdemeltük mi?”? Nem! „Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőítették az Istent” (Csel. 16,25). Mivel nem volt megtűrt bűn életükben s engedelmesen jártak az Úrral, ezért a Szentlélek szabadon feltárhatta szívük számára Krisztus dolgait, s ezáltal szívük túláradoan betelt örömmel. Ha kívánjuk, hogy örömünk megmaradjon, úgy őrizkednünk kell a Szentlélek megszorításától.

Amikor Krisztus uralma megvalósul a szívben, igazi öröm tölti azt be. Amikor Ő ural minden vágyat, Ő a forrása minden szándéknak, Ő igaz le minden testiséget, akkor öröm tölti be a szívet, s dicséret száll az ajkáról. Ennek birtoklása magába foglalja a keresztnaponkénti, sőt óránkénti felvételét; Isten úgy rendelte, hogy nem bírhatjuk egyiket a másik nélkül. Az önmegtagadás, „jobb-kezünk levágása, jobb szemünk kivájása” az a sugárút, melyen keresztül a Lélek betölti a szívet, magával hozva Isten helyeslő mosolyának örömét, s szeretetének bizonyosságát s tartós velünk maradását. Nagyon sok függ attól is, milyen lelkülettel indulunk a világba minden napkezdéskor. Ha azt várjuk, hogy az emberek babusgassanak s dédelgessenek, úgy csalódások fognak elkeseríteni minket. Ha arra vágyunk, hogy büszkeségünket kiszolgálják, előttünk meghajoljanak, úgy nagyot fogunk csalódni, amennyiben ez nem történik meg. A boldogság titka abban áll, hogy magunkról elfelejtkezünk, s mások boldogságát igyekszünk keresni. „Jobb adni, mint kapni”, tehát örömteljesebb másokat szolgálni, mint másoktól kiszolgálva lenni.

6. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor gondosan igyekszünk az öröm akadályait kikerülni. Miért van, hogy sok keresztyén arca örömtelen? Nemde mindannyian mint világosság és nappal fiai születtek újjá? A „világosság” szó, melyet oly gyakran használ az Írás, hogy tudassa velünk Isten természetét, a Vele való közösségünket s jövőbeli sorsunkat, a legjobban fejezi ki az örömet és boldogságot. Mi az a természetben, ami oly jótékony s csodálatos hatást gyakorol ránk, mint a világosság? „Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség” (1Ján. 1,5). Szívünk csak akkor tud igazán örvendezni, ha Istennel járunk a világosságban. Ha szándékosan megtűrünk életünkben olyan dolgokat, melyek ártanak a Vele való közösségünknek, emiatt lelkünkben sötétség és hidegség támad. A testnek való kedvezés, a bűnös vágygal való barátkozás, a tiltott ösvényeken való indulás - ezek azok, melyek lelki életünket elködösítik s örömtelenné, boldogtalanokká tesznek.

Dávidnak így kellett kiáltania: „Add vissza nekem a te szabadításodnak örömét” (Zsolt. 51,12). Mert elpuhulttá és önelégültté vált, engedékeny volt a testtel szemben. A kísértés jelentkezett, s nem volt ereje ellenállni. Engedett a kísértésnek, s egyik bűn láncszerűen követte a másikat. Visszaesett hívővé vált, Isten boldogító hatásköréből kiesett. A meg nem vallott bűn keményen nehezedett lelkiismeretére. Ó, hittestvéreim, nővéreim! Ha szeretnénk elkerülni egy ilyen bukást, ha nem akarjuk elveszíteni örömünket, akkor énünket meg kell tagadjuk, a test érzületeit és kívánságait keresztre kell feszítsük. Szüntelen, éber

örködnünk kell a kísértéssel szemben. Sok időt kell töltenünk térdeinken. Gyakran kell innunk az élő vizek forrásából. Buzgóságosak kell legyünk az Úrért.

7. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor igyekszünk megőrizni a szomorúság és öröm közti egyensúlyt. Ha keresztyén hitünk egyik alapvető ismertetőjele az, hogy örömet hoz létre, úgyszintén rendelkezik egy ezzel majdnem egyenlő erősségű hatással, mely szomorúságot támaszt bennünk - ünnepélyes, emberhez illő, nemes szomorúságot. „Mint bánkódók, noha mindig örvendezők” (2Kor. 6,10) - ez a keresztyén élet alapszabálya. Ha a hit fénysugara természeti állapotunkra hull, leleplezi bűneinket, akkor ennek egyik hatása a szomorúság kell legyen. Semmi sem visszataszítóbb annál - s nincs biztosabb ismertetőjele a felszínes jellemnek, hanyagságnak, tétlenségnek - mint a gondtalan, üres öröm, melynek fundamentumában nincs ott mélyen a csendes, türelmesen viselt szomorúság, bánat, azért, mivel tudom, hogy milyen vagyok, s milyen kellene lennem; afelett való bánkódás, hogy kitekintve a világra a szórakozások s mulatságok mögött látom a pokol tüzét égni, s tudom, mi az, ami felé az emberek rohannak!

Az, Aki örömet olajával kenetett fel társai felett (Zsolt. 45,7), egyszersmind a „fájdalmak embere s betegségek ismerője” is volt. S e jellemvonások mindegyike bizonyos mértékben ismét feltündöklük minden szívben, az Ő Evangéliumának igazi befogadása nyomán. És ha egyfelől azáltal, hogy félelmeinket elveszi, s az Istennel való közösségbe vezet be minket örömet olajával ken fel bennünket; másfelől pedig, hogy romlottságunkat megláttatja, érezteti velünk, a test és Lélek között fennálló harc folytán szomorúságot áraszt belénk, mely ilyen szavakban nyer kifejezést: „Ó, én nyomorult ember!” (Róm. 7,14). E két dolog nem mond ellent egymásnak, hanem harmonikusan kiegészíti egymást. A páskabarányt keserű füvekkel kellett fogyasztani (2Móz. 12,8).

10. A Szentírás és a szeretet

Az előző fejezetekben igyekeztünk kihangsúlyozni néhány módot, melyek alapján megállapíthatjuk, hogy igeolvasásunk, tanulmányozásunk, valódi áldást képez-e lelkünk számára vagy sem. Sokan megcsalják magukat ezen a téren, kik összetévesztik az bibliaismeret-szerzésben való buzgóságot az Igazság iránti Lélekből fakadó szeretettel (2 Thes. 2,10), s úgy vélik, hogy tudásuk növelése egyet jelent a kegyelemben való növekedéssel. Nagyon sok függ attól, milyen cél és szándék uralja szívünket, amikor Isten Igéjéhez fordulunk. Ha csak az a célunk, hogy megismerkedjünk a Biblia tartalmával, jártasabbak legyünk részleteiben, úgy nagyon valószínű, hogy lelkünk kertje természetlenül, parlagon marad; ámde ha azzal a vágyakozó imádsággal olvassuk az Igét, hogy az megfeddjen és helyreállítson, hogy a Lélek mélyen átvizsgáljon s szíveinket az Ő szent igényeihez alakítsa, akkor joggal számíthatunk Isten áldására.

Az előző fejezetekben megpróbáltunk kiemelni néhány döntő fontosságú dolgot, melyek alapján felismerhetjük, milyen haladást értünk el a személyes kegyességben. Különböző ismérveket ismertettünk, melyeken úgy az író, mint olvasó becsületesen le kellett mérje magát. Ilyen próbákat állítottunk fel: Növekedett-e a bűn iránti gyűlöletem, s tapasztalom-e egyre nagyobb mértékben annak hatalma és fertőző ereje alól való gyakorlati szabadulást? Szereztem-e mélyebb, szellemibb ismeretet Istentől, s az Ő Krisztusáról? Imaéletem egészségesebb lett-e? A jócselekedetekben bővelkedőbb vagyok-e? Elszakadtam-e még jobban érzelmeimben és eljárásaimban a világtól? Megtanultam-e joggal élvezni, s haszonnal elsajátítani Isten ígéreteit, s úgy gyönyörködöm-e Benne, hogy az Ő öröme az én naponkénti erősségem?... Ha nem tudom ezt igazán elmondani, s legalább bizonyos mértékben nem tapasztalom, úgy okom van félni, hogy ige tanulmányozásom nagyon csekély haszonnal jár, sőt, teljesen haszontalan.

Mielőtt e fejezeteket bezárnánk, nem tehetjük meg, hogy nem szóljunk a keresztyéni szeretetről. Az a mód, ahogy e lelki erény és kegyelmi ajándék feltűnik és kiárad életemben, egy újabb mércéjét nyújtja annak, hogy Isten Igéjével való foglalkozásom mennyire segített engem lelkileg. Bárkinek feltűnik, aki csak egy kis figyelemmel olvassa az Írást, hogy mily sokat mond a szeretetről, s ezért illő, hogy imádkozó, gondos szívvel megvizsgáljuk magunkat, hogy szeretetünk valóban lelki-e, vajon egészséges-e, és helyes módon gyakoroljuk-e?

A keresztyén szeretet tárgya túl nagy ahhoz, hogy egyetlen fejezetben különféle oldalait mind szemügyre vegyük. Tulajdonképpen az Isten és az Ő Krisztusa iránti szeretetünk tárgyalásával kellene kezdjük, de mivel ezt érintettük már korábban, nem időzünk ennél tovább. Sokat lehetne szólni a természetes, általános szeretetről, mellyel tartozunk minden embertársunk irányában, kik velünk együtt az emberiségnek egyetlen nagy családjába tartoznak; de nyilván szükségesebb szólnunk arról, ami most foglalkoztat minket. Jelenleg figyelmünket a testvérek iránti lelki szeretetre kívánjuk korlátozni, Krisztus testvéreire.

1. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor felismerjük a keresztyén szeretet nagy fontosságára. Sehol sincs ez oly erőteljesen kifejezve, mint az 1 Kor. 13.-ban. Itt a Szentlélek tudtunkra adja, hogy egy hívő nevet viselő keresztyén bár beszélhet csodálatosan, szárnyalóan a keresztyén dolgokról, azonban, ha nincs benne szeretet, olyan, mint az érc, mely nagy zajt csaphat, de élettelen. Meglehet, hogy prófétálni is képes s minden titkot ért, rendkívüli ismerettel bír és csodatévő hite van: mégis, ha szívéből hiányzik a szeretet, lelkileg nullával egyenlő. Sőt, még ha oly áldozatkész is, hogy minden földi vagyonát feléti a szegényekkel, és testét is mártírhalálra adja, de mégis, ha nincs szeretete, semmi haszna abból. Mily nagy hangsúly tétetik itt a szeretetre, s mily fontos, hogy bizonyos legyen abban, hogy én is rendelkezem vele.

Urunk így szólt: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (Ján. 13,35). Mivel Krisztus ezt tette az keresztyén tanítványság ismertetőjegyévé, ebből ismét látjuk a szeretet nagy fontosságát. Hitvallásunk valódiságának lényeges tesztje: Krisztust csak úgy szerethetjük, ha szeretjük testvéreit is, mert ők mindnyájan „az élőknek ugyanabba a csomójába vannak bekötve az Úrnál” (1 Sám. 25, 29). Szeretni mindazokat, akiket Ő megváltott - ez biztos jele az Úr Jézus Krisztus iránti lelki és természetfölötti szeretetnek. Ahol a Szentlélek kimunkálta a felülről való újjászületést, Ő az új természet életműködését is irányítja, s a szentek szívébe, életébe, viselkedésébe természetfeletti erényeket hoz létre, melyek közül az első: szeretet mindazok iránt, akik Krisztuséi, épedig Krisztusra való tekintettel.

2. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor felfedezzük a keresztyén szeretet szomorú megrontását. Miként a víz nem képes szintjénél följebb emelkedni, úgy a természeti, testi ember is képtelen megérteni, vagy legalább értékelní azt, ami lelki (1 Kor. 2,14). Ezért ne lepődjünk meg, ha azt látjuk, hogy újjá nem született hitvallók lelki szeretetként tüntetik fel az emberi érzélgősséget, testi kedvességet. De még szomorúbb dolog Isten népe között is látni egyeseket, kik összetévesztik az emberi udvariasságot és jóakaratot a keresztyéni erények királynőjével. Miközben igaz, hogy a lelki szeretetre jellemző a szelídség és gyöngédség, mégis nagyon különbözik és föléje magaslik a test udvariasságának és kedvességének.

Mily sok „szerető” apa megvonta a vesszőt gyermekétől, abbéli megtévesztő vélekedés ürügye alatt, hogy az irántuk érzett őszinte szeretet összeegyeztethetetlen a

megfenyítésükkel! Mily sok esztelen anya, ki minden testi fenytéstől megkímélte gyermekét dicsekszik azzal, hogy az ő „otthonában az szeretet uralkodik”! E sorok írójának egyik legnehezebb tapasztalata számos utazásai során az volt, amikor bizonyos időt ilyen családokban töltött, hol a gyermekek teljesen szabadjára voltak engedve. Gonoszul visszaélünk a „szeretet” szóval, ha erkölcsi lazaságra s a szülői felelőtlenségre alkalmazzuk azt. De ugyanez a veszélyes felfogás uralja sokak elméjét más vonatkozásban, kapcsolatban is. Ha Istennek egy szolgája megfeddi őket testiségük, világiasságuk miatt, s erősen hangsúlyozza Istennek megalkuvást nem tűró igényeit, úgy egyből azt a vádat vetik rá, hogy „nincs benne szeretet”. Ó, mily sok embert megcsal a Sátán e fontos dologban!

3. Hasznot nyerünk az Írásokból, amikor általuk megtanítatunk a keresztyén szeretet igazi természetére. A keresztyén szeretet oly lelki erény, mely a hit és remény társaságában él a szívben (1 Kor. 13,13). Egy szent magatartás ez, mely akkor vésődik szívűkbe, amikor újjászületnek (1Ján. 5,1). Nem egyéb ez, mint Isten szeretete, mely kitöltetett szíveikbe a Szentlélek által (Róm. 5,5). Az a méltányos arany szabály ez, mely a mások legfőbb javát keresi. A bennünk természet szerint meglevő önzésnek, önszeretetnek épp az ellenkezője. Nem csupán ez érzelmi vonzódás mindazokhoz, kik Krisztus képét viselik, hanem erőteljes vágyódás jólétük előmozdítására. Nem olyan gyöngé érzélem, amit könnyen meglehet sérteni, hanem egy állhatatos, tántoríthatatlan kiállítás, mit a hideg közönynek „sok vize”, vagy a meg nem értések „áradata” sem olthat ki, sem nem törhet meg (Én. 8,7). Habár mértékben sokkal kisebb, de minőség szerint ugyanaz az szeretet, mint Azé, Akiről, ezt olvassuk: „Szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket” (Ján. 13,1).

Nincs biztosabb és hitelesebb mód arra, hogy a keresztyén szeretetről tiszta felfogást alkossunk, mint ha alapos tanulmány tárgyává tesszük annak tökéletes megtestesítését Jézus Krisztusban. „Alapos tanulmány” alatt azt értem, hogy átfogó képet nyerünk mindarról, ami feljegyezett felőle a négy evangéliumban, s nem korlátozzuk magunkat csupán néhány kedvelt igehelyre, vagy jelenetre. Amint ezt megtesszük, felfedezzük, hogy az Ő szeretete nemcsak jószívű, nagylelkű, gondos és gyöngéd, önzetlen és önfeláldozó, türelmes és változatlan volt, hanem meglátjuk, hogy nagyon más tényezőt is magába foglal. A szeretet képes megtagadni olykor egy sürgető kérést (Ján 11,6), megfeddi édesanyját (Ján. 2,4), szigorúan megdorgálja kicsinyhitű tanítványait (Luk. 24,25), leleplezi a képmutatókat (Mát. 23,13-33). A szeretet tud szigorú is lenni (Mát. 16,23), sőt szent haragra is képes (Márk 3,5). A lelki szeretet szent dolog: mindenben hú Istenhez; és semmivel sem képes megalkudni, ami gonosz.

4. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor rájövünk, hogy a keresztyén szeretet Isteni ajándék, Istennel való közösségünk jegye. „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait.” (1Ján. 3,14). „A testvéri szeretet a felülről való, természetfeletti újjászületés gyümölcse és eredménye, mit a Szentlélek munkál ki lelkünkben, mint áldott bizonyítékát annak, hogy az Atya Isten Krisztusban kiválasztott minket a világ alapjainak felvettése előtt. Szeretni Krisztust és az övéit, testvéreinket Őbenne, ez annak az isteni természetnek tulajdonsága, melynek Szentlélek által részeseivé tett. ... Ez atyafiúi szeretetnek különleges szeretetnek kell lennie, amely senki másra, csak az újjászületettek irányulhat, s melyet rajtuk kívül senki sem tud gyakorolni; hisz másként az apostol nem említette volna oly különlegesen ezt; oly szeretet az, melynek birtokosai új életet nyertek; ez derül ki az igéből, „aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad” (S. E. Pierce).

A keresztyén testvéri szeretet sokkal többet jelent annál, hogy kellemesnek tartom a hozzánk hasonló személyek társaságát, valamint látásom egyezik az övékkel. Nem természeti alkatra tartozó kérdés ez, hanem lelki és természetfeletti jelleggel bíró dolog. Azt jelenti,

hogy szívem vonzódik azokhoz, akikben felismertem valamit Krisztusból. Ezért egészen különbözik a pártos lelkülettől. Atöleli mindazokat, akikben Isten Fiának képét kiformalódnak látja. Tehát e szeretet Krisztusért történik; azért szeretem őket, amit Krisztusból látok bennük. A bennem lakozó Szentlélek az, ki von, édesget engem a testvéreimben, nővéreimben élő Krisztus felé. Ezért a valódi keresztyén szeretet nem csupán egy isteni ajándék, hanem mindenestől Istentől függ, úgy életre keltésére, mint gyakorlására nézve. Szükséges kérnünk naponta, hogy a Szentlélek hozza működésbe, és nyilvánítsa ki a szeretetet, mit szívünkbe árasztott, úgy Isten iránt, mint az Ő népe iránt.

5. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor helyesen gyakoroljuk a keresztyén szeretetet. Ez akkor történik, amikor nem testvéreink tetszését kívánjuk megnyerni, s nem kegyükbe akarunk férközni mindenáron, hanem amikor valóban legfőbb javukat keressük. „Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az Ő parancsolatait megtartjuk” (1Ján. 5,2). Mi a hiteles próbája Isten iránti szeretetünknek? Az, ha megtartom az Ő parancsolatait (v.ö. Ján. 14,15. 21,24; 15,14). Isten iránt való szeretetemet nem szavakkal kell bizonyítsam, nem dicsőítő éneklésem erősségével kell mérjem, hanem Igéje iránti engedelmisséggemmel kell bizonyítsam. Ugyanez az alapelv érvényesül testvéreimmel való kapcsolataimban is.

„Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az Ő parancsolatait megtartjuk”. Ha szépítgetem testvéreim mulasztásait, s velük együtt járom az öntetszelgés és önakarathoz útját, úgy nem „szeretem” őket. „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilvánosan, hogy ne viseljed az Ő bűnének terhét” („ne tórd meg a bűnt rajta” angol ford. 3 Móz. 19,17). A testvéri szeretetet isteni módon kell gyakorolni, és sohasem szabad az Isten iránti szeretet rovására tenni; tulajdonképpen, csakis amikor Isten az Őt megillető helyén van szívemben, akkor tudom gyakorolni helyes módon a testvérek iránti szeretetet. E szeretet nem abban áll, hogy kíméljük őket a bűnből, hanem abban, hogy Istennek igyekezzünk tetszeni és segítjük őket; és csakis Isten parancsolatainak útján segíthetem őket.

Egymás testies takargatása, babusgatása nem testvéri szeretet; viszont, ha egymást bátorítjuk az előttünk levő pálya megfutására, s oly életteltjes (hétköznapi életvitelünk által is alátámasztott) ígéretet szólunk, melyek által felbátorodnak, hogy „Jézusra felnézzenek”, ez valóban nagy segítséget jelentene. A testvéri szeretet szent dolog, nem pusztán testi érzelem, vagy teljes közömbösség az iránt, milyen úton járunk. Isten parancsolatai az ő szeretetének kifejezői, miként az Ő tekintélyének is, s ezeket mellőzni, még ha közben egymásnak kedveskedünk is, egyáltalán nem „szeretet”. A szeretet gyakorlása pontos összhangban kell legyen Isten kijelentett akaratával. „Igazságban” kell szeressünk (3Ján. 1).

6. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor általa megtanítatunk a keresztyén szeretet különféle megnyilvánulásaira. Szeretni testvéreinket, és kinyilvánítani e szeretetet mindenféle módon, ez a mi nagy kötelességünk. De egy ponton sem tudom ezt kifejezni hitelesebben és hatékonyabban, mint amikor a kegyelem trónja előtt közösségben állok velük. Itt eltűnik a fölényeskedés és ellenszenv a szívből. Krisztusnak vannak olyan testvérei e széles földön, kiknek próbáiról, nehézségeiről, kísértéseiről és szomorúságairól részletekbe menően semmit sem tudok. Mégis kifejezhetem szeretetemet irányukban, s kiönthetem szívem Isten előtt érdekükben, forró esedezésben és közbenjárásban. Nincs annál hatékonyabb mód, mely által egy keresztyén szívélyes gondoskodását kinyilváníthatná zárandoktársai felé, mint amikor felhasználja érdekükben mindazt a befolyást, mellyel bír az Úr Jézusban, az Ő kegyelmét és segítségét kérve életükre.

„Akinnek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal!” (1Ján. 3,17-18). Istennek nagyon sok gyermeke nagyon szegény sorsban él ezen a világon. Sokat töprengenek is ezen: miért van ez így? Nagy próbatétel ez számukra. Az egyik ok, amiért Isten ezt megengedi, az, hogy többi szentjeiben együttérzést támasszon, s könyörületeségre indítsa őket, hogy alkalmi segítséget nyújtsanak a szükségben levőknek abból a többletből, mellyel Isten megáldotta őket. Az igazi szeretet rendkívül gyakorlatias: semmilyen szolgálatot sem tart túl alacsonynak, egy feladatot sem túl megalázónak, ha általa egy szenvedő testvérnek javát szolgálhatja. Amikor a szeretet Ura e földön járt, gondja volt a testileg éhező sokaságra is, s tanítványainak lábát is kész volt megmosni!

De vannak az Úr népe között olyanok, akik valóban annyira szegények, hogy nincs mit megosszanak másokkal. Mit tehetnek hát ők? Nos, vegyék magukra az összes szentek gondjait; járjanak közbe értük a kegyelem királyi székénél! Mi tudjuk saját tapasztalatból, életkörülményeinkől, mily nehéz érzelmek, keserúségek, panaszok vehetnek erőt olykor a szenteken is. Tudjuk saját szomorú tapasztalatunkból, mily könnyen beférkőzik az elégedetlenség és zúgolódás lelkülete a szívbe. De úgyszintén tudjuk azt is, miként nyújtotta ki az Úr az ő nyugalmat teremtő kezét felettünk, amikor Hozzá kiáltottunk; mily csodálatos békessége és vigasztalás töltötte be szívünket, amikor Isten néhány drága ígéretet emlékezetünkbe idézett. Kérjük hát Őt, hogy hasonlóképpen legyen kegyelmes minden kétségbeesett szent iránt. Igyekezzünk testvéreink terheit magunkra venni, és sírjunk együtt a sírókkal, miként örülünk az örülőkkal. Ekként fogunk valódi szeretettet tanúsítani irányukban Krisztusban, azáltal, hogy kérjük az Urat - ki nekik és nekünk egyaránt Urunk -, hogy emlékezzen meg róluk örökkévaló szeretetével.

Ez az a mód, ahogy az Úr Jézus most kifejezi az Ő szeretetét szentjei iránt: „mert mindenha él, hogy esedezzek értük” (Zsid. 7,25). Ügyüket magáévá teszi. Kéri az Atyát értük. Senki sincs elfelejtve nála: a jó Pásztor minden egyes bárányt szívében hordoz. Ha így kifejezzük szeretetünket testvéreink iránt, naponként kérve különféle szükségük betöltését, ezáltal Nagy Főpapunkkal jutunk mélyebb közösségbe. Ezenfelül a szentek egyre kedvesebbé lesznek számunkra: az értük való imádkozás által, mint Isten szerelmesei egyre drágábbak és értékesebbek lesznek szemünkben. A legjobb út a keserűség legyőzésére egy olyan testvérrel szemben, ki megsértett minket, az, ha sokat imádkozunk érte.

7. Hasznot nyerünk az Igéből, amikor általa megtanítatunk a keresztyén szeretet sajátos ápolására, megőrzésére. Két-három szabályt ajánlunk az olvasó figyelmébe erre nézve. Először is, vegyük figyelembe, hogy amint sok olyan dolog van bennünk, melyek kemény próbának teszik ki testvéreink szeretetét, úgy nem kevés dolog van testvéreinkben is, melyek próbára teszik szeretetünket. „Elszenvedvén egymást szeretetben” (Eféz. 4,3) - ez egy nagyon jelentős figyelmeztetés, amit mindannyiunknak szívünkre kell vegyünk. Bizonyára nagy jelentősége van annak, hogy a keresztyén szeretet jellemzői között, amint az 1Kor. 13-ban olvassuk, az első helyen a „hosszútűrés” áll (4.vers).

Másodsor, a legjobb mód a szeretet ápolására az, ha gyakoroljuk. Mit sem ér, ha csak beszélünk s elmélkedünk a szeretetről, de sohasem visszük gyakorlatba. Sok panasz hangzik el ma sok helyen a szeretet hiánya miatt. De ha azt látom, hogy körülöttem nincs szeretet, ez még inkább kell sarkalljon engem arra, hogy jó példával járjak elől! Ne engedd, hogy mások hidegsége, zordonsága elfojtsa szeretetedet, hanem „a gonoszt jóval győzd meg” (Róma 12,21). Legalább egy héten egyszer, imádkozva olvasd el az 1Kor. 13. részét.

Harmadszor, s mindenekfelett, legyen gondod arra, hogy saját szívedet Isten szeretetének fényében és melegében sütkéreztesd. Hasonló hasonlót szül. Minél többet foglalkozol Krisztusnak irántad való változatlan, kifogyhatatlan, megmérhetetlen szeretetével, annál inkább áttüzesedik szíved azok iránt való szeretetre, akik az Övéi. Csodálatos illusztrálását látjuk ennek az apostol példájából, ki legtöbbször írt a testvéri szeretetről: ő volt az, aki oly sokszor pihent a Mester kebelén! Ó, adja meg az Úr azt a kegyelmet úgy az olvasó mint az író számára (kinek leginkább van szüksége ezek megfontolásra), hogy betartsuk e szabályokat kegyelme dicsőségének magasztalására s az ő szeretett népének javára.